



**DUMITRU
HURUBĂ**

SCUZAȚI
CĂ NE-AM CUNOSCUȚ...

SIGNATA

DUMITRU HURUBĂ

SCUZAȚI
CĂ NE-AM CUNOSCUȚI...

© Editura SIGNATA
ISBN 973-551-206-8

Consilier editorial: IOAN I. IANCU

© Editura SIGNATA
1900 Timișoara, str. Chiriac 26
Oficiul postal 10
Telefon 056 153081

ISBN 973-551-206-8

Bun de tipar : 25.4.2001
Apărut : 2001
Coli tipar : 4,5

DUMITRU HURUBĂ

SCUZAȚI
CĂ NE-AM CUNOSCUȚI...



CUPRINS

Așa grăit-a Sigmund Freud	5
Rudele	31
Mirinda dragostea mea	37
Manual conjugal alternativ	42
Casa nouă.....	50
Autobuzul și șoferul lui	55
Concediu la „The Coormalion”	60
Nora atașatului comercial	69
Prost de n-a văzut Parisu’	72
Uraaa! Îmi refac viața	78
Familia Gulye	86
Concediul unui sentimental ratat	97
Omul cu maimuța	110
Mijloace moderne de transport	113
Mătușa de pe malul drept al Tamisei	119
Se dau prime!.....	129
Curriculum vitae autobiografie	134

AȘA GRĂIT-A SIGMUND FREUD...

Mă numesc Trășcuț Zgrăbunță și, de bună voie și nesilit de nimeni, declar următoarele: ieri am ieșit de la spitalul de psihiatrie cu acte în regulă, din care rezultă că sunt aliniat mintal. Adică, dacă așa scrie pe document: *aliniat*, de ce să mint? Că i-am zis și eu doctorului:

- Auzi, mă, Ginele: dă-o-n Paștele mă-sii de treabă - îmi scrii chestia asta pe bilet ca să-mi pierd toate drepturile?

- Domnu' pacient, s-a înervat el, cine-i medic aici? Eu sau dumeatale? Așa că scriu ce trebuie nu ce vrea pacientul...

- Adică, cum?

- Așa.

Atunci m-am înervat și eu și i-am zis:

- Noa, bineeee! înseamnă că vrei să-ți mai pun o dată masa în cap...

Ultima oară și-a mișcat capul că altfel i-o puneam fix în numele tatălui.

- Bine, s-a îmblânzit el, ce vrei ?

- Bade, mie-mi scrii așa: începând de azi, domnului pacient Trașcu Zgrăbunță nu i se va mai pune bromură în ceai, poate trece pe unde vrea strada și va fi scutit de impozite. Semnătura și parafa. Mersi.

De-atunci am rămas prieteni, adică mă salută de la distanță scoțându-și pălăria și trece repede pe partea cealaltă a

străzii... Iar în ce privește problema *aliniatului*, m-a lămurit doamna Mița, asistenta șefă, o femeie formidabilă, cu șapte bărbați la activ după cum urmează: doi s-au sinucis, unul e coleg de pat cu mine la psihiatrie, al patrulea e dat în urmărire generală, doi au făcut infarct, iar ultimul a fost prins la granița cu Iugoslavia. După ce l-au legat fedeleș, băieții l-au întrebat prietenește: „- Ce-i, bade? Vrei să te facem poligon? Aveai treabă la Tito?” „- Nu, în Hong Kong.” „- Problema e că ai cam greșit cărarea, bădiuțele, i-au zis ei, și tre' să ocolești cam mult - e tocma-n partea cealaltă. Așa că treci pe la Timișoara, te odihnești puțin, schimbi două-trei vorbe cu doamna Constanța Criste...” „- Nuuu!, a răcnit el, mai bine împușcați-mă, sau mă întorc la Mița...”

Deci, doamna asistentă șefă, mi-a zis:

- Domnu' Trașcu, oficial nu mai există alienați mintal, pentru că, în democrație, toți suntem inteligenți și nu ne mai doare capul de nimeni și de nimic, fiindcă în ziua de azi numai proștii sunt nebuni, da' n-avem... Deci, noi scriem la diagnostic “aliniat”, adică omul care a urmat tratamentul nostru este în rând cu societatea - mă înțelegi ?

- Adică, societatea e bună, doamna Mița ?

- Am zis eu așa ceva ?!

După ultimele cuvinte ale asistentei șefe Mița, pe loc m-am simțit băgat până-n gât în fenomene paranormale și nu pot să nu declar în continuare că: dacă aș crede în paranormalități, aș spune că sunt victima unei conspirații universale care acționează pentru distrugerea metodică a personalității mele de șef de echipă la societatea comercială „PRAF IMPEX” serele (accentul pe ultimul e!). Dar nu cred, deși viața cotidiană mă contrazice sistematic și uneori flagrant, bătându-și joc cu ostentație și cinism de toate intențiile mele pozitive, multe dintre ele cu un impact administrativ-patriotic

foarte fain. Această conspirație nu a ținut seama niciodată de faptele mele, majoritatea de-un umanism și de-o importanță socială mai ceva decât abrogarea articolului 200 din Codul Penal în legătură cu care UE a ordonat:

- Români! Treceți la homosexualism!, altfel ciao Europa...

Și, ca întotdeauna, a avut dreptate: odată trebuia s-o rupem cu mentalitatea comunistă și să fim și noi în rând cu lumea bună a occidentului, nu ?

Deși, cândva, tot cam din aceeași zonă, ni s-a sugerat cu argumente infanteristo-tanchist-aviatice să ordonăm trecerea Prutului, și se știe ce-a urmat... Da' asta-i pita istoricilor și nu mă bag...

Ar mai fi câteva treceri, însă de ele ne vom ocupa pe larg cu altă ocazie. Revenind la înfăptuirile mele: pentru ele cartierul nostru ar trebui să fie integrat în structurile europene chiar și fără restul județelor patriei. Să nu se interpreteze greșit: nimănui din cartier nu i-a trecut prin minte chestia cu autonomia administrativ-teritorială sau pe criterii de etc. (...), fiindcă noi iubim centralismul, cu precădere cel post-decembrist, că e nou și aduce mireasmă de capitalism primitiv implementat pe interesele unor... Bine, trec mai departe, mă scuzați! Deși, bunul meu prieten, Ravy-turcul, având trei internări la psihiatrie și amic foarte bun cu medicul de salon pe care, după ce i-a tras o oală smălțuită pe cap, l-a pus să zică Tatăl nostru în limba turcă stând într-un picior, e de altă părere. El îi spune noii noastre orânduiri „capitalism barbar”, iar când se înveselește din punct de vedere bahian, îi spune „capitalism turbat”, dar cred că glumește, mai ales de când un tip cu pălărie și ochelari l-a întrebat prietenos:

- Bade, matale știi ce e aia celulă?

Prietenul meu, care, în momente de glorioasă epocă socialistă participa cu conștiinciozitate și entuziasm la învățământul de partid, a răspuns școlărește:

- Celula este familia... Adică, invers: familia este celula societății, ca atare și celula este...

- Ești în eroare, bade: celula este o încăpere unde cei care vorbesc ce nu trebuie, au ocazia să vorbească singuri... Adică, înțelegi ce vreau să spun...

- Evident.

După acest minidialog, Ravy a început să meargă la biserică și să se roage la o ramă goală în care, zicea el, se afla pictat unul dintre cei mai importanți sfinți ai omenirii – Karl Marx – născut și crescut la sânul cartierului nostru. De aici și până la un nou sejur de trei săptămâni la Spitalul de psihiatrie n-a mai fost decât un pas mic pe care Ravy l-a și făcut îmbrăcat într-o cămașă de forță, model american, îmbrăcăminte care i-a declanșat exclamația:

- Americană? E, așa da!

Lăsându-i pe cei din apropiere buimaci, mai ales pe taică-so căruia i-a și zis:

- Parcă ești domnul președinte Constantinescu când a aflat că de zece ani se fură conducte din sistemul național de irigații...

Asta a fost ultima lui sclipire de inteligență.

Adevărul e că domnul președinte arăta la televizor cu mult mai disperat, iar celebrul și teatralul său gest cu luatul ochelarilor de pe nas a fost un fiasco minunat.

Toată lumea recunoaște că prietenul meu este un tip inteligent, din moment ce știe să cânte la două instrumente populare de bază: frunză și fund. Ultimul l-a învățat în anul trei de studenție când i-a suflat unei colege la chimie o formulă

care, pusă în practică, ar fi aruncat un sfert din oraș în aer. Asistentul, învințit de mânie, i-a zis:

- Domnu' student, este vorba despre haș-doi-o - adică, apă, iar ceea ce i-ai suflat dumneata este dinamită în stare pură - nu ți-e rușine? Cum poți să-i suflă așa ceva?

Iar unul dintre colegi, un ardelean trezit dintr-un dor de plaiurile natale, i-a zis bucuros:

- Noa, mă, ai suflat-o-n fund pe Marcela? Suflat. De-amu poți mere dracului...

Și, de-atunci, i-a rămas numele de „suflat în fund în Re minor” – ultima precizare fiind făcută de către un student de la Conservator.

În orice caz, după ce s-a întors de la psihiatrie, a devenit cu totul alt om: umbla pe stradă cu o Biblie în mână și striga în gura mare textul Apocalipsei învățat pe de rost, în răstimpuri urlând:

„- Oameni buni! Pocățiți-vă până nu e prea târziu. Uniți-vă întru domnul și lăsați nelegiuirile și corupția dracului... Iartă-i, Doamne, că nu știu de capul lor... Mă, nefericiților întru Domnu', vă doare-n cur – iartă-mă, doamne –, de poruncile domnului, că v-a zis să vă iubiți aproapele, iară voi vă culcați cu el în pat, vă dedați la homosexualisme, pedofilia și lesbianisme... Că întâmplase-vor Sodoma și Gomora peste voi, de nu va mai sta piatră pe piatră, ordonanță de urgență peste ordonanță guvernamentală, coalitție peste fuziune și tandem peste tandem, amin!... Luați aminte la ce zice sfânta scriptură, că adevăr vă zic vouă: ceasul e-aproape... Numele Tatălui, a Fiului și a... Marș, potaie! 'Ț-ale dracului, că nu e departe vremea când javrele vor deveni majoritare și vor conduce țara. Ha-ha-ha! – prima și singura țară din lume condusă de un câine! Că zice Apocalipsa: animalele se vor înmulți și vor stăpâni lumea...”

... Eh, erau alte vremuri – acum trăim Apocalipsa pe viu, iar fiu-mi-o, Ion Ronaldo-Șvarțenegher, mă întrebă la ceas de seară și de rugăciune:

- Tati, nu mai moare odată nenea Vergu să-i luăm capra?

Vergu e vecinul nostru de la etajul 11 și are o capră în balcon...

Până una-alta, în ceea ce privește crearea unei enclave de care am fost acuzați de către un politician care a distrus imaginea țării pe următorii vreo cincizeci de ani, pentru lămurirea lucrurilor, voi reproduce un fragment de dialog semnificativ și discolpant dintre nevastă-mea și o vecină:

- Auzi, Claustrino? i-a zis neveste-mi, m-a sunat nășica că au adus enclave proaspete la ABC-ul lu' Goreanu...

- Din import ?

- Zice că da.

- Și cum se dau ?

- Treișpe mii kilogramul.

- Voi ați luat ?

- La ce? Că al meu e-n greva foametei, iar eu sunt în cură de slăbire. Da' poate că iau câteva kilograme să pun la borcan pentru iarnă...

- Bine, tu... Mersiu, pa!

Vă dați seama ce poate să însemne asta? Adică, în toiul iernii, ai poftă de enclavă, desfăci borcanul și-i trănțești un gulaș cu mămliguță de salivează pavlovian trei sferturi de cartier. Desigur, enclavele pot fi preparate și sub formă de zeamă acrită cu borș, pane (accentul pe e!), ținându-se seama de dimensiunile dorite de invitați, pentru că nu toată lumea vrea enclave la fel de mari, precum și friptură la ceaun de fontă...

Și totuși, să nu mint: acum vreo doi ani, spre un miezul nopții, aud o bătaie în ușă, deschid fără grijă, fiindcă toți banii îi aveam la FNI și dormeam liniștit, și mă trezesc nas în nas cu un individ care m-a întrebat sec și categoric:

- Domnu' Trașcu, 'mneata vrei federalizare sau republică autonomă ?

Individul arătând bine, adică având o alură de halterofil, cam în genul lui Nicu Vlad și Iuri Vlasov la un loc plus nebărbiererea lui Bud Spencer în rol de Piedone, am zis un „da” hotărât după ce am reușit să-mi descleștez limba înțepenită de spaimă. Pentru că, nu știu alții cum sunt, dar eu, când mă întreabă cineva la miezul nopții dacă vreau republică, mă blochez ca restituirile de la FNI după ce ai noștri au constatat fericiți că Ioana Maria Vlas se află în Israel. Doamnea-ajută! Bine că nu i s-a întâmplat nimic pe drum - biata femeie! Și-apoi, pe criza asta descoperirea este la fel de eficientă pentru Guvern la spălătul pe cap, precum șamponul Head & Shoulders în care soacră-mea, cu simțul ei practic, a pus o linguriță de sodă caustică de și-a luat mătreața cu piele cu tot.

În consecință, socru-mi-o, care totdeauna face pe deșteptul, când a văzut-o fără păr, i-a zis:

- Dragă, optează: ori îl concurezi pe Stelea la națională, ori te faci cântăreață ca Conorița (este vorba despre Sinead O'Conoor de care bătrânul este amorzat, n. m.). Dacă nu, a continuat el – divorțul! Și nu vorbi cu mine în sanscrită ca domnul Diaconescu și în ebraica de mijloc ca domnul Opriș când s-a rupt CDR-ul, că oricum nu mă impresionezi...

Știe tot cartierul că bătrânul e înnebunit după cheloși, crezându-i pe toți bolnavi de tifos exantematic și icter mecano-energetic – cum a declarat la poliție după ce l-a tot mângâiat pe un tinerel pe capul pustiit de păr și a fost acuzat de pedofilie,

homosexualism, proxenetism și sfârtecarea afișelor electorale...
Noroc că tocmai îi fredona tânărului un fragment de folclor
învățat de la prietenul Ravy:

*Capul tău privit la lună,
Seamănă cu cap de prună...*

Ambiguitatea ultimului vers l-a scăpat pe socru-mi-o de
șapte bastoane de cauciuc promise solemn de sectorist...

Până una-alta, soacră-mea a ales varianta cu Sinead și,
după trei seri de recital de împletituri folclorice sârbo-croato-
bulgărești cu unele implementări bănățene la discoteca din
cartier, cu poalele prinse-n brâu, fiindcă nu avea nici o rochie
mini, a lăsat localul fără clienți. Se zice că unii au părăsit chiar
orașul...

Din situația cu namila ne-a salvat fiu-mi-o, în vârstă de
cinci anișori, care aștepta ca eu și Claustrina să adormim pentru
ca el să poată vedea în liniște un film porno. Deci, i-a sărit de
gât sonzorului (sondor = OM post-decembrist, angajat la
I.N.S.N. – Institutul Național pentru Sondaje Nocturne (cf.
NDEX = Noul DEX, ediție nouă, adnotată și adaptată de un
grup parlamentar), țipând fericit de parcă am fi câștigat la
„Teleurobingo show – zi-le domnu'Geo!”:

- Vreau republică, mami! Vreau republică! Vreau...

Dar nici n-am pretins vreodată că ar fi un copil normal!

Și-apoi, eu și nevastă-mea, ne-am străduit dar n-am reușit
să realizăm mai mult din punct de vedere socio-demografic;
aceasta a fost varianta cea mai bună pe care am ales-o după
ce... Că și cu graviditățile astea e o poveste: mai pe la începutul
democrației, pe când libertatea era deplină, adică rulmenții
furați erau exportați la turci împreună cu fetele, pentru ca
treaba să nu scârțâie la Istanbul, Petre Roman aducea avioane
de la Toulouse precum oltenii lubenițele pe piețele din Ardeal,

Ion Iliescu umbla plângând cu sula-n coastă și cu un fir roșu-n dinți, noi am adus de la un unchi din Germania un radiograf. Așa i-a zis unchiul, adică un aparat cu care puteam vedea copilul din burta Claustrinei.

Așa că, de fiecare dată când Claustrina rămânea gravidă, ceea ce nu era o problemă dacă ținem seama că maică-sa avusese șaptesprezece nașteri... În sfârșit, la fiecare trei luni, ne adunam toată familia puneam în funcțiune radiograful și începeam comentariile:

- Pfui, ce urechi are!, constata cineva.
- Uite și mâinile – parcă nu-s ale lui...
- Și ce figură de urangutan – Doamne ferește!
- Stați așa, că nu i se văd creierii - ăsta precis va fi debil...
- Da' picioarele unde-is ?
- Nici mâinile nu se văd clar...
- Va fi un infirm...
- Ferească Dumnezeu! Ce-o să facă ăsta în viață ?
- Păi, îl faceți dobaș, a zis prietenul meu Ravy care se nimerise să fie de față.
- Fără mâini și fără picioare?!, s-a minunat soacră-mea, atunci cu ce bate doba?

Asta era judecata ei după ce își curățase mătreața cu piele cu tot cu Head & Shoulders în care adăugase soda caustică...

Ravy i-a spus cu ce anume ar fi putut bate doba, însă, după acea întâmplare pe el l-am exclus din comisie, iar socru-mi-o i-a zis:

- Mă, belitule, dacă te mai prind pe-aici, te castrez! Marș afară!

Concluzia o trăgea, de fiecare dată, soacră-mea:

- Du-te, mamă, îi zicea Claustrinei, și fă-l marinar...

Iar socru-mi-o mă apostrofa:

- Cum dracu', mă, Trașcule? Nu ești tu în stare să torni un copil ăsteia mici ?

„Aia mică”, respectiv Claustrina, avea pe-atunci un metru optzeci și trei. Noroc că tranziția și ordonanțele de urgență au gheboșat-o: acum nu cred să treacă de unu cincizeci... Da-i bine, că și mânca mult după ce că era mai înaltă decât mine cu vreun sfert de metru...

În sfârșit, cu Ronaldo s-a creat un consens:

- Lasă-l pe ăsta, că parcă aduce puțin a Bill Clinton...

Nici despre creierul acestuia aparatul nu a spus cine știe ce, dar măcar arăta a ființă omenească. În legătură cu capacitățile mintale ale progenerurii, după multă vreme ne-a îmbunat sufletul un psihiatru zicând:

- Nu vă descurajați, oameni buni – fiu-mi-o urlă de vreo trei luni să i-o aduc pe Monika Lewinsky, fiindcă are niște buze trăznet...

- Doamne-fereste! Da' câți ani are al dumneavoastră, domnu' doctor ?

- Șase.

După ce ne-am revenit din uimire, ne-am zis imediat cu bucurie: Doamne, ce bine să aibă și medicii câte o capră! Că mai moare și ea... Așa că ne-am liniștit.

Între altele fie spus, la un moment dat, pe Ronaldo al nostru am vrut să-l comercializăm la niște bătrâni italieni simpatici, că nu aveam cu ce plăti curentul electric și întreținerea, dar, după ce ne-am mirat că băiețelul stătea de multă vreme liniștit la picioarele signorinei, privind-o cu gura căscată, am aflat și motivul: îi ferfenișise fusta cu foarfeca. Bătrânica nu și-a dat seama ce se întâmplase, fiind prinsă de un debit verbal pe lângă care Florin Călinescu și Ilie Dobre cu

Mihaela Rădulescu cu tot pot fi considerați muți; abia când să plece a observat că era îmbrăcată mai mult în bikini decât cu fustă, așa că bătrâneii au plecat lăsând în urmă un singur cuvânt în legătură cu Ronaldo:

- Diavolo!

Da, și? Care-i problema? Că noi știm chestia asta de vreo trei ani ? ha! Ha! Ha!

Deci, ajung acasă de la psihiatrie, mă așez pe priciul căreia Claustrina în momente pasionale îi spune recamier și încep să mă bucur că sunt acasă că nu-l mai aud pe doctorul Ginel Iosinea întrebând în dreptul patului meu: „A mai înjurat Guvernul și Cotrocenii? Mai avem vreo cămașă de forță în afară de cele de la reformă?” ... Ațipesc și aud trompeta, adică soneria confecționată dintr-o jucărie a lui Ion-Ronaldo-Șvartenegher, sunet care pune în alertă herghelia de câini din spatele blocului. Deschid și, în ușă, văru-mi-o din Los Angeles cu soția, trei copii între patru și opt ani, un câine-lup, un pui de crocodil și două țestoase. Apare și Claustrina și, înainte să leșine, ne aruncăm unii în brațele altora – ei bucurându-se sincer, noi... Despre asta o să mai vorbim. Văru-mi-o, plecat anul trecut și devenit mare om de afaceri în domeniul auto, respectiv spălător de parbrize la intersecțiile semaforizate, îmi zice:

- Draga fere, noi venit, nu ?, să ne petrecream consediul la foi, la provincie, nu? Stim ca stati prost, nu?, cu producșan aliment, nu?, end aduceam noi te mancare, nu?

Între timp Claustrina, lașă ca de obicei în momentele grele ale vieții noastre conjugale, a leșinat căzând peste câinele-lup. Acesta, neobișnuit cu asemenea manifestări sentimentale cu specific latino-balcanic și oriental, a lătrat un „Ham” care a verticalizat-o pe nevastă-mea făcând-o s-o ia pe scări în jos cu o viteză care mi-a anulat pe loc compasiunea pentru

interminabilele ei dureri de șale... Aceasta tocmai când văru-mi-o continua:

- Sa-ti presint, nu?, familia mea: ea e Lusi, nu?, end copii
- Roby, Bill end Ronald, nu?...

Mi-am scuipat în sân și am zis rapid și cu toată convingerea un tatăl nostru în gând: adică, încă un Ronald?!

- Mă bucur, am zis, da' cu parcul ăsta zoologic, ce-i?

- Zucarii pentru copii, nu ?...

- Bravo! Da' nevastă-ta știe vreo boabă românește?

- O, ies! Lusi, plis, spune, nu ?, bona siua, nu?, în limba Dracula...

- Cum dracu', mă, Ioane, m-am revoltat, te-ai bolunzit de tot? Adică, ce limba Dracula?

- Fere, iunaited stet nu stia de Rumenien, nu?, numa' de Dracula, nu ?

- Bun, și vreți să vă petreceți concediul la noi?

- Da, vere dragă. Ne dați o cameră, vă plătim chirie în dolari, cu mâncarea ne descurcăm pe cont propriu, sau pregătim împreună cu verișoară-mea... Care-i problema?

Noroc că holul nostru e mic și m-am putut propti rapid de perete, că altfel cădeam jos ca prostul, pentru că știți cine vorbise? Lusi, nevasta lu' văru-mi-o...

- Apoi, dumeata, tu, când ai învățat să vorbești românește?, am întrebat-o.

- Știu din familie: eu sunt româncă din California...

I-auzi! Am respirat ușurat și i-am zis:

- Minunat! Tu rămâi cu toată zoologia, da' ăsta – și am arătat spre Ion – să se ducă în California să învețe românește, okei ?

Da' ce să le fi făcut? Să-i fi alungat în losangelesul mamiilor? Un concediu nu-i un an...

Între timp a apărut și Claustrina arătând ca Nefertiti prinsă în flagrant de bărbatu-so, faraonul Amenofis, cu un unul dintre servitori în anul 1373 î. Chr.

Le-am repartizat camera mare, iar pentru zoologie am sacrificat balconul închis după ce am demontat vana și am pus-o la dispoziția viețuitoarelor minus câinele-lup pe care l-am pus de pază la intrarea în apartament. Prima consecință a fost că majoritatea locatarilor de pe scară au devenit alpiniști intrând în case pe geam și prin balcoane frustrând astfel CONEL-ul de o grămadă de bani, fiindcă nimeni nu mai întrebuița liftul. Pe mecanic l-am disponibilizat și s-a solicitat Guvernului să declare scara zonă defavorizată, cu posibilități certe de privatizare și cu mari facilități pentru investitorii străini. Domnul Radu Sârbu personal ne-a scris o epistolă lungă prin care ne întreba dacă e rost de ciupit ceva pentru FPS și dacă nu vrem ca toată chestiunea să intre în preocuparea instituției domniei-sale. La toate solicitările am răspuns într-un singur cuvânt: NU, scris cu litere mari.

Scuzați întrebarea: toate acestea nu vi se par anormalități pentru un om abia sosit de la psihiatrie ?

Oricum, în aceste condiții, a început concediul rudelor noastre din Los Angeles. De fapt, cu un mic incident al cărui erou principal a fost văru-mi-o...

Ieri, o femeie în vârstă căzuse pe trecerea de pietoni și a ajutat-o să se ridice. Procesul tehnologic s-a complicat, doamna fiind relativ foarte corpulentă. Îl prinsese cu mâinile pe după gât când tocmai sosise un reporter tv care a filmat scena, iar la știrile de la miezul nopții a apărut un reportaj-comentariu superb, însoțit de un sondaj de opinie în care se concluziona:

- Vă vine să credeți, stimați telespectatori că acest viol s-a petrecut în plin centrul municipiului nostru orașenesc?

Nevastă-sa s-a simțit total nefericită și cu prestigiul terfelit, în consecință, mai toată noaptea următoare l-a tocat la cap cu întrebări de soiul:

- Și spui, dragule, că nu e vorba despre un viol?

Desigur, de la o americană la ce să te aștepti? Deci, i-a făcut de șapte ori comentariul pe care, spre știința posterității care va crede că o femeie frumoasă e și deșteaptă, îl redau in extenso mai jos:

- În mijlocul străzii, iubito?!, se minuna el. Tu n-ai văzut la televizor cum se procedează în asemenea situații? Ți-alegi viitoarea victimă, care trebuie să fie o femeie cam în vârstă și singură, îi ceri bani, ea refuză, fiindcă s-ar putea chiar să nu aibă, aflându-se tocmai în perioada recorelărilor sau după - că tot aia e!. Bineînțeles că nu o crezi, îi tragi un toc de bătaie, o violezi și, dacă n-a murit între timp, o sugrumi sau pur și simplu îi tai capul; după terminarea acestui episod, pui mâna pe câteva lucruri și pe cei câțiva lei legați într-un colț de batistă și pleci fără să privești în dreapta sau stânga. Adică lumea să priceapă cumva că ești un nepot de la țară și-atât. Da' știi care-i șpilu', draga mea, în toată afacerea asta? Că te duci direct la un psihiatru, te repezi la el și-i strigi: - Domnule, eu sunt un criminal nebun și vin de la balamuc. Mi-am pierdut diagnosticul și îmi trebuie altul, da' rapid, că nu vreau să mai comit și a șaptea crimă odioasă. Iar dacă ai noroc obții repede un certificat de debil pe care să-l prezinți la poliție și în instanță... Or eu, la nivelul meu de intelectual nu mă aprezet la așa ceva – îți dai seama...

Ascultam la ușă și nu-mi venea să cred că e același ins care o rupea rău pe românește.

Femeia era de acord cu tot ce spunea el, doar din când în când zicea:

- Da, dar când divorțăm?

După o vreme n-a mai rezistat și a întrebat-o:

- Auzi, iubito, tu chiar vrei să divorțăm ?

- Da, iubitele.

- Înseamnă că ai un amant. Apropo: ce mai face mucea ăla care tot venea să-ți repare uscătorul de păr?

- Adică?, părea să nu fi înțeles ea.

- Adică, l-ai mai cazat la noi când eram eu de serviciu în intersecția 37 cu 49? L-ai. Ai fost cu el în vikend pe malul Pacificului? Fost. Te-a văzut tot Los Angelesu'? Văzut... Și-atunci, ce mai vrei, ceapisto ?

„Ceapistă” îi spunea - după cum am aflat la o bârfă – doar când era nervos și sincer și fiindcă părinții ei fuseseră membri cooperatori înainte de a fugi în America.

A fost marea lovitură: a început să urle la el amintindu-i de nu-știu-care colegă de serviciu, de femeia care le făcea menajul, de țărăncuța care le aducea lapte...

- Sunt de acord, striga Lusi, că era o țărăncuță din acelea pentru care un intelectual de rangul tău calcă pe moralitate și pe cele zece porunci ca pe nimic, dar nici chiar așa...

În concluzie și ajuns la disperare, văru-mi-o i-a zis:

- Știi ce, doamnă? Dacă nu taci, te bag în PRAF IMPEX-ul lu' văru-mi-o muncitoare necalificată de nu te vezi!...

Să fie colegă de serviciu cu mine? Asta s-o creadă el!

Cam o jumătate de oră a ținut liniștea, după care Lusi a început din nou, așa că s-au certat cu țipete până la unu și-un sfert când am auzit trompeta soneriei și lătratul câinelui: era cineva dintr-un bloc vecin care ne-a zis:

- Mă, vedeți baioneta asta? Vă belesc și pun sare pe voi, 'tu-vă parascovenia mamei voastre de mamelunci!

Ne-am dat seama că aveam de a face cu un om hotărât din moment ce plecase în toiul nopții de-acasă îmbrăcat doar în slip prin cartier în toiul nopții, astfel că ne-am cerut iertare promițând că nu mai facem. Cum era de așteptat, după plecarea musafirului, Ronaldo-Șvartenegher care aude absolut tot ce nu trebuie, m-a întrebat:

- Ce-i aia mamelunci, tăticule ?

- Spune-i tu, i-am zis Claustreinei, că iar mă acuzi că nu-l educ coresponzător...

- Analfabetule! mi-a zis ea cu răutate luând DEX-ul.

După o oră am dat telefon la o bună cunoștință, filolog, iar acesta ne-a lămurit cum stau lucrurile cu mameluncii care, în anumite condiții și oră din noapte, și în funcție de zona geografică, se numesc TÂMPIȚI – cuvânt care se scrie cu litere mari neapărat, ne-a spus în încheiere filologul trântind receptorul. Și cred că am adormit împăcați sufletește cum de multă vreme nu mai fuseserăm.

Două zile și două nopți am trăit o viață normală, adică am vândut televizorul și i-am cumpărat și lui Șvartenegher al nostru un pui de crocodil, pe un vecin l-a mușcat câinele-lup, iar Lusi s-a amoretat de barmanul de la „Scheletul vesel”, bar-discotecă aflat la intrarea în cimitirul cartierului. Ca să nu mai spun că în aceste condiții, absolut inumane, Claustreina a rămas gravidă devenind nervoasă și cu apucături ciudate...

Intre timp a aflat și văru-mi-o de iubirea Lusiei pentru barman și i-a pleznit o pereche de palme încât vecinul de la șase m-a întrebat prin conducta de la calorifer care ține loc de interfon, dacă n-am cumva nevoie de ajutor. Încă o dată mi-am dat seama ce înseamnă un adevărat vecin, care nu te lasă la greu. Și m-am bucurat că ne-a venit ideea să utilizăm alt mijloc

de comunicare decât telefoanele pe care le desființasem înainte cu o lună ca să nu fim cu nimic mai presus decât triburile din Lunca Amazonului sau cele din Insulele Capului Verde, așa cum și dorea, de fapt, ROMTELECOM-ul prin majorarea permanentă a taxelor de abonament. I-am răspuns că, din cauza berii începusem să jucăm „bâza”, așa că nu era nici un motiv de intrat în panică.

... După palmele primite și aflându-se într-o oarecare stare de euforie, Lusi a luat castronul plin cu supă de găină și i l-a pus în cap bărbatu-so spunându-i de la ușă, gata să plece în lumea largă:

- Asta ține locul doagei care îți lipsește...

Alte țipete, alt scandal...

Până la urmă m-am înervat și i-am luat ca la carte:

- Mă, le-am zis, 'tu-vă America voastră de berbeci! Io-s aliniat mintal – uite documentu'-aici – așa că mi-ajung zece zile cu voi... Echiparea și direcția Clinton...

Aceasta deși ne obișnuiserăm unii cu alții, mai ales copiii... Ion-Ronaldo al nostru pândea momentul și făcea pipi pe țestoase, iar cei trei americani, care vorbeau mai bine românește decât văru-mi-o Ion, au furat de la o tonetă treisprezece înghețate pe care le-am plătit eu cu mărinimia care mă caracterizează când mai avem bani doar de pâine, dar și ca să le dovedesc musafirilor că, deși suntem în tranziție, nu ne lăsăm...Dar, poate că, totuși, povestea ar mai fi durat, dacă într-un miez de noapte Claustrina nu mi-ar fi zis pe întuneric:

- Mă, Trașcă, tu când ți-ai cumpărat pijamaua asta?

Am crezut că visează și am întrebat-o:

- Care pijama, dragă? Dormi că vine lupu' și te papă...

- Adică, mă crezi proastă?

Și a aprins veioza. Urletul ei mi-a amintit din nou cât o bătusem la cap să meargă la operă... Cu vocea sa ar fi spulberat timpanele spectatorilor de pe primele trei rânduri de scaune. În orice caz, între noi stătea puiul de crocodil și jur că râdea cu gura până la urechi, drept care Claustrina și-a transformat o mână în coadă de urangutan și s-a atârnat de candelabru. Apoi a căzut cu candelabrul, s-a produs un scurt-circuit și am rămas pe întuneric, așa că nu știu cea mai urmat...

Fiind vorba despre un urlet supraponderal, cum numai Claustrina este în stare să producă, bineînțeles că locatarii de la etajele 7, 8 și 9 au luat poziții verticale și au umplut cele trei paliere. Au început țipetele femeilor și urlăturile copiilor declanșându-se astfel un vacarm care a culminat cu blocarea liftului supraîncărcat la strigătul cuiva că un avion al NATO în drum spre Miloșevici a scăpat o bombă în fața blocului...

- Și de ce nu a explodat? s-a interesat un tip sobru, în pijama de mătase naturală și cu cravată. Pentru că, în mod normal și științific vorbind, a continuat el, la această oră blocul nostru de treișpe etaje trebuia să fie spulberat...

- Păi, nu-i așa, domnu'!... Chestia asta se întâmpla în cazul unei bombe clasice... Acum e altfel. Eu am fost corespondent de război în Iugoslavia și știu că este vorba despre o bombă cu ceas. Aia explodează numa' când apasă Clinton, a răspuns un tinerel, redactor șef la cotidianul „Vocea cartierului”, ediția de seară.

Văzând dezastrul pe care l-a făcut, Claustrina a mai făcut un efort și a leșinat din nou în timp ce mie mi-a venit o idee genială:

- Oameni buni, am zis, dacă tot ne-am adunat aici – că ziua știți bine că nu putem – ce-ar fi să alegem un președinte de Asociație?

- Mi se pare o idee constructivă și eficientă, m-a aprobat ziaristul.

- Da cât e ceasul? a întrebat cineva.

- De-abia unu jumate...

- Și cu bomba, cum rămâne?

- Păi, de murit tot murim, a zis o vietate despre care păreriile erau împărțite: bărbații spuneau că este femeie, iar femeile că este bărbat. Drept urmare eu zic că batăr să avem președinte de asociație... Drept urmare, eu am și o propunere...

- Nu!, i-am retezat-o. Ca să nu lungim adunarea, eu vă propun un candidat care vine tocmai din America. Omul are experiență capitalistă, e om de afaceri și avem toate șansele să transformăm scara în una dintre cele mai înfloritoare zone ale blocului. Omul are bani, poate investi – vă dați seama?

Între timp ieșise din apartament și văru-mi-o losangelistu și prinzând repede șpilul' – că la prostii sclipește de inteligență –, zice:

- Yes-yes! Vom făcea minunația la dumefoștra la scara, nu? Aduceam bani te la Banca Mondiala, nu ?, că my, adică io, îs frate bun de crucea cu mister prezident, nu? Dacă ma alezeți, vine valută mult-mult... Făceam pe scara saloon, nu ?

- De unde ziceai că ești, cumetre? l-a întrebat vecinul de la 8 ?

- Din iunaited stet, Nu? Los Angeles – mă-nțelezeți? America, nu? Și, dacă mă alezeți, făceam mare bine pe scara dumefoștra...

Era clar că dădusem lovitura cu candidatura văru-mi-o. Eram curios, însă, dacă aveau să-l accepte locatarii, cu atât mai mult că se mai făcură încă șapte sau opt propuneri...

... A fost o adunare generală formidabilă: unii s-au înscris la cuvânt de câte trei-patru ori, am reușit să facem rost și de-o

încăierare – o tipă de la etajul 11 aducându-și aminte că burlacul de la 9 îi bruscase într-o dimineață cățelul.

- Mneatale știi, l-a întrebat domnișoara nervoasă, că canișul meu s-a constipat din cauza spaimei și brutalității cu care l-ai tratat? Spune, domnule, aici, în fața mării adunări generale, motivul pentru care i-ai fluierat în ureche... Credeam că moare, domnilor, și chiar mă pregătisem moral să mă arunc de la etaj, pentru ca să-l bag – scuzați expresia – la pușcărie pe acest...

- Și de ce n-ați făcut-o? s-a interesat burlacul. Matale mureai, eu mergeam la închisoare, iar animalul rămânea orfan și se lăsa liniștea...

- Adică mneatale îmi hotărâști viața?! s-a minunat domnișoara. Mneatale? Apoi ști cine sunt eu și ce funcție am? Dacă dau un singur telefon, mâine îți răsare soarele la Jilava, da' n-o să-l vezi...

- Auzi, domnișoară!, s-a enervat brusc burlacul. Mă doare-n spiț de javra dumitale...

Ce a urmat? Ea l-a lovit cu bățatorul de covoare peste ceafă, iar el i-a dat un picior în fund, ceea ce a făcut-o pe domnișoară să urce vreo cinci trepte...

Văru-mi-o își continua imperturbabil campania electorală tocmai spunând:

- La tote etazurile vom fațe cantinu' de săraci, nu? Uscatorilele, nu? le făceam discoteca puntru girls and cowboy, nu?

Ceialți candidați la președinția asociației murmurau și ei promisiuni, doar că pe la ora patru și-un sfert dimineața, în urma efectuării unui sondaj de opinie pe un segment de populație cuprins între etajele 5-8, 7 dintre ei n-au mai întrunit condițiile nici măcar pentru funcția de vicepreședinte de

asociație. Acest lucru i-a înfuriat făcându-i să urle lozinci antiguvernamentale și antifepesiste... Că, adică, ce să caute un investitor străin pe scara blocului? Numai pentru că are de unde da șpagă?

- Cum, cui? s-a mirat cetățeanul în pijama și cu cravată. La toți! Și țineți minte ce vă spun io: se pregătește o fraudă electorală de proporții, fiindcă nimeni nu se mai dă în lături de la nimic. Ciolanul funcției naște monștri – vă spun eu! Să-mi ziceți cuțu dacă n-o fi așa! Cărțile sunt făcute, doamnelor și domnilor...

- ... Și domnișoarelor, se auzi ca un scâncet vocea domnișoarei de la “11”.

- O, yes - am uitat, săru-mâna! kez csokolom! Auf ...

Încet-încet și urmând o bună și eficientă metodă, adunarea a început să funcționeze pe secțiuni ajungându-se astfel la concluzia, firească de altfel, că Turnul Babel a fost conceput în cadrul unei adunări generale de locatari. Cineva a pronunțat acest mare adevăr și imediat ne-am simțit mândri și aroganți, fiindcă ne puteam considera urmașii demni ai fiilor lui Noe, care, domiciliați flotant în ținutul Șhincarului, începuseră o construcție sub formă de turn cu gând să o înalțe până la cer. Noroc că serviciul de informații funcționa perfect și l-a înștiințat la timp pe Domnul, care a coborât într-o vizită de lucru în zonă și le-a zis:

- Mă, lua-v-ar gaia de netrebnici! Apoi, de asta l-am salvat pe tatăl vostru? Unde-i el ?

- Suntem orfani, au zis ei, da' poate ne-ajutați cu un lift, că nu știm cum să ne deplasăm de la parter în sus...

- Mă ocup eu de transport, a intervenit repede Scaraoschi în calitatea sa de diriginte de șantier.

- Da, a aprobat Domnul. Te ocupi: în patru'ș'opt de ore să nu mai văd nici urmă de pământean pe-aici! Că de Babelu' ăsta tu ești cel mai vinovat... Iară voi, Babel ați vrut, Babel o să aveți - vă încurc eu limbile de-o să vă înțelegeți numai prin morse. Moise!

- Prezent!

- Fugi pe Muntele Sinai, caută o lespede potrivită și...Știi să scrii?

- D-apoi, cum? N-am absolvit eu filologia la fără frecvență și am luat „statul” cu lucrarea „Desene rupestre în limba sanscrită veche din Peștera Cioclovina de Est”?

- Bine. Pix ai ?

- Nu, că n-am primit rechizitele...

- Iar începi? Nu ți-am spus că în tranziție nu mai folosim rechizite? Scrii cu un colț de piatră – fugi!...

„- Și astfel s-au încurcat lucrurile din punct de vedere lingvistic, încât nu se mai înțelege locatar cu locatar, candidat cu electorat, părinți cu copii și, în general, nimeni cu nimeni, fapt care a dus la o mare armonie a neînțelegerilor de tot felul...”

Am citat din memorie un fragment din ultima cuvântare a fostului nostru președinte de asociație care a pus mâna pe încasările de pe ultimele trei luni, le-a transformat în valută după care a pus suma la bancă pe numele fiică-si, el fiind un bun tată de familie, un exemplu demn de urmat...

Trei tururi de scrutin au fost necesare până am reușit să ne alegem președintele de asociație, iar acest lucru s-a întâmplat numai datorită neveste-mii, Claustrina, care-și revenise dintr-un nou leșin și, ieșită în cadrul ușii a țipat:

- Moooooor! Dați-mi repede o lumânare, că mă sting ca un câine...

Trebuie să menționez că nevastă-mea moare ca un câine ori de câte ori nu-i convine ceva, că de asta m-am și căsătorit cu ea după 7 ani de concubinaj: gândindu-mă că minciuna respectivă nu putea fi repetată la nesfârșit fără să-l supere pe Domnul. Parcă îl și auzeam:

- Petre!

- Poruncă, Luminăția Ta!, ar fi răspuns Receptorul Edenului.

- Ia dă-mi Registrul de intrări-ieșiri... E la zi ?

- Păi, se poate altfel, Doamne? Totul funcționează automat de când ne-am dotat cu camere video și rețeaua de calculatoare Pentium...

- Nu-mi mai aminti de ele, Petre! Că ne-au costat trei sferturi din producția de fructe oprite.

- Așa e, Doamne, dar acum apăs pe bumb și iese situația pe imprimantă.

- Adică și pe imprimantă ați cheltuit?

- Hermes, Prealuminate – a găsit la second hand... Trei tone de mere – o nimica...

- Bine, bine că mi-am amintit: ia legătura cu Mercur – că s-au înmulți șerpii și nu mai prea avem de unde să le dăm mere...

- Și pe mine m-a sunat pe mobil Discordia că vrea vreo două tone...

- Două tone ?! S-a apucat și asta de bișniță ?

- Zicea că se recăsătorește Thetis și sunt invitate din nou alea trei zăpăcite: Aphrodita, Hera și Atena... Și-apoi, mai zicea că s-au înmulțit fiicele Evei care pretind că sunt frumoase...

Deci, astfel supărat, Domnul ar fi zis:

- Lasă-le Belzebutului! Ia caută numele Claustrina...

- Cu c românesc sau cu k, Doamne ?

- Cu naiba! Că mă și superi de-a binelea...Poziționează-te pe plaiul mioritic...

- Am găsit-o. Pfu, da' faină-i, Doamne – ce-ar fi s-o promovăm recepționeră în locul meu ?

- Recepționeră da, dar nu la noi, că și-așa e cam încărcată organigrama... Ia sună-l pe Lucifer, vezi dacă nu are el un post pe la ei...

- Iar ne creăm obligații, Prealuminate...

Cândva i-am spus povestea Claustrinei și drept răspuns ea a produs o singură sintagmă:

- Ești tâmpit.

După care n-a mai vorbit cu mine două zile, interval în care m-am simțit, într-adevăr, un om fericit.

Povestea suna atrăgător, numai că Domnul, deși mai întârzie el – cum behăie câte-o oaie din turmă, – însă nu doarme niciodată, în cazul Claustrinei, furat de frumusețea ei, a uitat ce are de făcut, adică să o radieze din Marele registru la timpul potrivit. Și astfel a luat ființă o căsnicie care a uimit cartierul din cauza celei mai potrivite nepotriviri care au existat vreodată între un bărbat și o femeie. Din punctul lor de vedere!

Mai era puțin până să trecem la alegerea propriu-zisă a Președintelui Asociației. Între timp, auzind hărmălaia de pe palier, au mai apărut câteva persoane care, adormite pe jumătate și neștiind ce dracu' se petrecea acolo la ora patru și ceva dimineața, au venit cu tot felul de idei și propuneri lispite de realism. Astfel, s-a propus o plantație de duzi pe bloc și creșterea viermilor de mătase, iar în mijlocul plantației, în loc de piscină, un mic lac de agrement, cu păstrăvi și cel puțin trei bărci; în locul liftului să fie montat un telescaun din care să se vadă clar palierele celor 13 etaje ale blocului; să fie înființată,

cu prioritate, o grădină insectologică pentru șvabi și noul tip de gândaci-de-bucătărie lungi de minim 3 centimetri; un cămin de copii, o grădiniță cu program normal, școală generală-gimnaziu, liceu și o facultate cu cel puțin câteva limbi de predare având în vedere numărul mare de etnii locuitoare ale blocului; intrarea principală în bloc să fie la etajul 1, pentru a se evita pătrunderea animalelor vagaboande și a răufăcătorilor. S-a mai propus înființarea unei sucursale a Băncii Naționale, a unui oficiu de pensii și a unei agenții de șomaj, precum și amenajarea unui spațiu pentru mitinguri și greve, cu acustică potrivită pentru sloganuri și înjurături antiputere.

- Toate acestea și altele, stimați concetățeni, am zis în calitate de șef de campanie a losangelistului, vor purta blocul nostru spre independență economică și o mare înflorire. Însă, ne trebuiesc bani, bani pe care acest om – și am arătat spre văru-mi-o cu un gest teatral – îi are și e gata să-i investească aici. Pentru că în America este un prosper om de afaceri; este de-o moralitate desăvârșită, un bun familist și un tată iubitor. Acest lucru poate fi argumentat cu familia sa compusă din soție și cei trei copii educați în spiritul democrației americane. Și-apoi, de ce să nu aibă și blocul nostru un investitor străin? De ce să nu avem șansa călătoriilor în Statele Unite fără vize? Pentru că dumnealui este în relații foarte intime cu viitul președinte al americanilor...Ce să vă mai spun? Acest om este un exemplu demn de urmat, iar asociația noastră nu va avea decât de câștigat având un asemenea președinte...

Ce a urmat? Văru-mi-o a fost ales, contracandidații au reclamat fraudă electorală amenințând cu Tribunalul de la Haga, iar pe bloc s-a plantat un dud; de pe un șantier a fost furat un bazin de 3 mii de litri care, montat într-o poziție greșită pe niște suportți, s-a răsturnat inundând într-o noapte

toată scara; văru-mi-o a încasat anticipat întreținerea pe trei luni și, într-o noapte cu vânt și ploaie a șters-o în America lăsând în urma sa puiul de crocodil, câinele-lup și nici nu mai contează...

Eu locuiesc acum într-o peșteră din Munții Apuseni împreună cu soția și cei cinci copii. Pentru că, între timp, Claustrina a născut patru gemeni, contribuind și ea, după puterile ei, la rezolvarea problemei natalității în țară...

... Iar seara îl ascultăm pe Avram Iancu cântând la fluier.

RUDELE

Cu nevastă-mea ne certăm destul de rar, iar când o facem nu cred să știe mai mult de-un sfert din populația cartierului. Pentru că, nevastă-mea, iese pe balcon și începe să țipe:

- Asasinule! Săriți, oameni buni, că mă omoară...!

Aceasta în timp ce eu o încurajez:

- Mai cu viață, dragă, mai cu viață, că nu te crede nimeni...

Adevărul este că nu mi-a trecut, încă, prin minte să-i aplic pedeapsa supremă, considerând că femeia la casa omului este, realmente, un rău foarte necesar, mai ales când ai poftă de-o ceartă fără motiv. Adică, ba da: cândva am ieșit după ea pe balcon cu gând s-o arunc de la etajul șapte. Dar n-am făcut-o din două motive: întâi, fiindcă nu vroiam să-i nenorocesc pe niște colocatari care jucau șeptic american în fața blocului, și doi, pentru că nu aveam bani de prohod, un preot spunându-mi confidențial cu o zi înainte:

- Fiule, îmi dai trei milioane și-ți implementez un prohod trăznet...

În orice caz, eu, în locul lui, aș fi zis: un milion îmi dai mie și două Guvernului, că nici el n-are...

Mă rog...

Apoi, unul dintre jucătorii de șeptic era tatăl a treisprezece copii pe care îi rânduise Dumnezeu și Revoluția din '89, de

când nevestă-sa se află în concediu de maternitate fără întrerupere. În prezent i se întocmește dosarul pentru cartea recordurilor, fiind gravidă, iar ginecologul de familie prezicându-i cel puțin patru gemeni. Unii au zis că nu-i normal. Medicul.

... Și-așa au trecut anii, am început să îmbătrânim și ne certăm cu nevestă-mea din ce în ce mai rar - cam la două-trei zile... Ultima dată ne-am certat din cauza neamurilor, pentru că ne-am pomenit că noi nu avem, nu ne vizitează nimeni, nu ne scrie nimeni, nu ne telefonează nimeni și, în general, pentru că suntem atât de singuri încât ne-a cuprins disperarea și nervozitatea. Apoi au venit reproșurile, iar de-aici până la istericale și jigniri n-a mai fost decât un pas mic pentru un om ca nevestă-mea, pe care ea l-a și făcut rapid. Până la un punct i-am dat dreptate, apoi n-am mai avut de unde și nici răbdare, așa că i-am strigat:

- Auzi, doamnă, în definitiv, dumeata ce rude ai ?

Trebuie să spun că, inclusiv în momentele de vârf ale certurilor noastre, dăm dovadă de respect reciproc, adică evităm să ne tutuim. Dar acum astea sunt detalii lipsite de interes; esențialul rămâne lipsa neamurilor, adică, la toată lumea mai vine cineva, chiar de la țară, mai aduce un lăptic, un curcan, o poală de nuci, un cap de porc, un ou, un zaibăr... La noi, nimeni. Însă, până la urmă, am găsit niște rude și le-am scris că, deoarece am rămas singuri pe lume, îi poftim pe la noi cu dragă inimă, chiar dacă în momentalul de față o ducem cam prost din cauza tranziției. Dar oameni suntem și găsim noi ceva să ciugulim două-trei zile. Adică, am bătut șeaua spre ceva produse zootehnice și, în același timp, spre durata vizitei, aluzie din care ei trebuiau să priceapă că vizitele, cu cât erau mai scurte, cu atât erau mai plăcute. Contrar tuturor așteptărilor noastre, neamurile au sosit după trei zile...

- Eu sunt unchiul Garibaldi (mi-am scuipat repede în sân), iar ea e mătușa voastră Parmenica, a făcut prezentările un ins de care ne-am îndoit sincer că ar avea ceva în comun cu noi. Nici nevastă-sa, care ni s-a părut fiica unui Cro-Magnon. Iar în clipa următoare, printre picioarele lor, și-a făcut apariția o javră cu figură de maidanez ținut în ploaie, chestie care m-a bucurat sincer pentru nevastă-mea care nu iubea de loc câinii. Dotat cu fler, patrupelele și-a dat seama repede de antipatie, așa că a început să latre la ea cu o înverșunare care mi-a adus aminte de colega noastră de la serviciul „Dealuri și pajiști” când nu era trecută la primă. Pe timpul cât a fost în emisie javra, nu ne-am mai putut înțelege decât prin semne, comunicare cam deficitară, din moment ce unchiul Garibaldi, în loc să intre în sufragerie, a intrat în baie, iar mătușa Parmenica a priceput lesne că nevastă-mea era o vecină și-i tot făcea loc să plece... Până una-alta, javra a sfârtecat o bucată din rochița de lamă a neveste-mii, liniștindu-se brusc sub masa din bucătărie.

- Nu înțelegi nimic, i-am zis când am văzut că începe să plângă. La urma urmei, nu e decât un dobitoc, un suflet ca oricare dintre noi, trebuie doar să ști cum să-l tratezi...

- Sigur-sigur, a aprobat mătușa Parmenica, în timp ce pe ușa rămasă deschisă au năvălit trei arătări cărora nu le-a trebuit decât foarte puțin pentru a întoarce toată casa pe dos, activitate însoțită de îndemnul mătușii:

- Buni-mamă, aveți grijă să nu stricați ceva...

- Sunt nepoțtii, ne-a lămurit unchiul. Dragii de ei...

- Sunt foarte vioi, am zis gândindu-mă la câte catastrofe s-au abătut pe peste capul oamenilor de-a lungul veacurilor și de care au trecut, chiar dacă acestea au lăsat urme de neșters în unele cazuri, cum ar fi tornada în care tocmai intrasem. Cel puțin aceasta ne era convingerea, minunându-ne de inteligența

și inventivitatea nepoțelilor în ceea ce privea distrugerea bunurilor din apartament.

Ne-a trezit la realitate unchiul Garibaldi spunând:

- Hai, Parmeni dragă, să facem și noi ceva dacă tot am venit la copiii ăștia...

Așa da, am gândit noi, se mai schimbă viața. Am privit cu alți ochi atât nepoțelii cât și javra dispărută în proporție de trei sferturi în oala cu sarmale pusă la răcit lângă frigider. Unchiul și mătușa erau oameni practici: în câteva minute, noi – de fapt, foștii stăpâni ai casei, pentru că atunci ne aflam sub ocupație străină – ne-am dat seama că nu eram decât niște amărăți de diletanți în comparație cu ei. Ne și miram cum de putusem trăi atâția ani fără să ni se întâmple o mulțime de nenorociri, fără ca medicii, procuratura și vreo ordonanță de urgență a guvernului să ne fi izolat într-o rezervație, undeva prin Retezat... Ca atare, am început să ne bucurăm din tot sufletul că, datorită gravei neglijențe a organelor menționate, mai eram liberi și teferi, credeam noi.

- Mare noroc, mare noroc, murmura unchiul Garibaldi din când în când, mișcând mobilele din loc, scoțând ușile din balamale și înfăptuind, de fapt, cea mai mare reformă din istoria căsniciei noastre, pe lângă care a FePeSe-ului era un...

Nimic nu era bine, inclusiv câte un cui bătut în perete. Nu ne îndoiam că natura-mamă ne trimisese niște rude cu statut de unicat și de care eram mândri. Muți! Să fi trecut vreo trei ore? S-ar putea, deși e cam mult dacă avem în vedere viteza cu care se desfășura dezastrul. Oricum, într-un timp record, nimic nu mai era la locul său.

- Trăiți la oraș și v-ați aranjat apartamentul ca o cocioabă de la țară, ne-a reproșat mătușa.

- Păi, dacă am fost tot singuri, am încercat noi să mai salvăm câte ceva din onoare. Am crezut că nu are rost să...

- Adică, cum n-are? ne-a privit ea crunt în timp ce aduna cioburile singurei noastre vase de cristal în care trăsesse cu praștia unul dintre dragii nepoței...

Și, în ultimă instanță, ce este o vază?, ne-am întrebat noi. Și am răspuns școlărește: vaza este un obiect din casa omului care poate deveni incomod în anumite situații tot trebuind să-l deplasezi de colo-colo. Mai bine spart! Până și acest lucru de nimic a trebuit să-l învățăm de la nepoței, dragii de...

Când toate lucrurile din apartament și-au schimbat locul sau poziția, unele chiar forma, unchiul Garibaldi a ordonat:

- Și-acum, toată lumea la treabă – să facem ordine pe-aci!

În trei zile apartamentul nostru ajunsese de nerecunoscut: două geamuri sparte, covorul persan găurit în câteva locuri de chiștoacele unchiului a cărui deviză este că: un bărbat, dacă nu miroase a țigară, nu mai poate fi considerat bărbat; ușa de la baie se ținea într-o singură balama și o sfoară, iar noi, până o să ne luăm altă mobilă, vom dormi pe jos. Dar ce să mai discutăm, din moment ce ușa de la intrare am schimbat-o cu o bucată de PeFeLe - e adevărat că gros și trainic! Însă, peste tot haosul acesta, plutea maiestuos mirosul de urină și excremente de câine, iar seara, așezați pe podea, cu lumina stinsă, ne amuzam cu sadism auzind cum sar purecii pe ziarele întinse pe jos...

În prețuia terminării vizitei, stând seara la cină, unchiul Garibaldi ne-a spus bătându-ne părintește pe umeri:

- Dragii mei, acum nu mai sunteți nici voi tineri. Copii nu aveți, așa că gândiți-vă și voi la un moștenitor. Eu, cu Parmenica, ne-am gândit că ar fi cel mai bine să-i înfiați pe nepoței, ce ziceți? Sunt mari, cumiți...

- Toți trei? am strigat fără să vreau.

- Apoi, nu se cade să-i despărțim, dragă...

... De-atunci, nevastă-mea se pretinde Antigona și sapă toată ziua gropi în jurul blocului pentru îndeplinirea nu-știu-cărui ritual, zice ea râzând permanent, inclusiv când ne certăm. Dar, la drept vorbind, e mai convenabil decât un trio de nepoței imprevizibili și drăgălași, ca niște draci în miniatură...

MIRINDA, DRAGOSTEA MEA

Să fie clar: n-am iubit-o niciodată pe Mirinda. Mă scotea din sărite până și mersul ei de țarancă hrănită bine, șoldoasă și cu figură de ardelean care, privindu-se în oglindă, exclamă cu spaimă:

- Pfui, trăzni-m-ar! Doar n-oi fi io aesta...

De- ceea n-am iubit-o, dar și pentru că tată-so - un speriat la minte - m-a făcut muncitor necalificat, deși lucram ca ajutor de director la S.C. PULBEREA S.R.L., secția Scoabe strâmbe și cuie rupte. Inșă, el era patronul ... De mă-sa Mirindei, ce să mai zic, că vorbea ca strâmbul Iov la marginea lanului de grâu și apostolul Pavel înainte s-o ia pe drumul Damascului... Plus că stropea salivă pe o rază de nouă metri pătrați, fapt pentru care i-am și zis într-o vară secetoasă să meargă la irigații pe post de aspensor, să câștige și ea un ban cinstit, muncit cu gura. Bineînțeles că a urmat internarea mea în spital după discuția neprincipială care a urmat. Cu frații Mirindei n-am fost prieten decât o singură dată, când le-am cedat buticul de bună voie, drept răspuns la întrebarea lor:

- Măi, sculă, vrei să te facem pastramă? Ia uite ce iatagane avem...

Nu-mi era de cuțitele lor, ci de faptul că ar fi trebuit să stau la afumătoare, și fac o alergie la fum ce nu s-a pomenit...

Și ce construcție faină era buticul, și ce amplasament! De fapt era un spațiu comercial ultramodern, reglabil și

transportabil, confecționat din niște bâte și dintr-o prelată peticită doar în trei locuri și montată sub formă de cort cu intrare față-spate. Arăta super, ce mai! De fapt, chiar dacă voi părea lipsit de modestie, trebuie să spun că era vorba despre un minisupermarket protejat de domnul Băsescu personal, care, văzându-l amplasat sub aripa tânără a gării și-a făcut trei cruci guvernamental de mari și i-a zis domnului impieगत Truman (ce nume, distinsă instanță!):

- Vedeți, domnule, că merge economia de piață? Am să raportez imediat la F.M.I. și la Banca Mondială acest succes al S.N.C.F.R....

Ceea ce a și făcut după întoarcerea la București, în plus majorând și prețul biletelor de tren cu opt la sută. Noroc că vine rar pe la noi, că, altfel, ar circula trenurile de călători goale, iar marfarele ar deveni City-uri supraaglomerate...

Deci, din ajutor de director, am fost retrogradat în muncitor necalificat, ceea ce mi-a produs o mare jignire morală, făcându-mă să mă întreb:

- Adică, cum? Eu, care știu mânuși furculița cu mâna stângă?

Intrebare perfect legitimă, nu ?

Aspect minor, spui dumeta, doamnă judecătore, dar dacă vă spun că nimeni din clanul Mirindei nu știe folosi furculița nici măcar cu mâna dreaptă și că toți, în frunte cu bătrânul, sorb ciorbele direct din farfurie – fără linguri –, ce mai aveți de spus? Credeți că Mirinda era mai brează? Pe dracu! Scuzați... Era doar cu ceva mai îngustă în șolduri decât mă-sa, că de-aici mi se trage toată nenorocirea vieții mele: că îmi plac femeile late-n șale. Doamne, ferește-mă, doar nu-s nebun să bat apropouri în fața instanței!... Deci, să vă spun: era seara târziu, mă cam cherchelisem și mă preumblam prin parcul Cetății, că eu sunt visător când beau... Și, cam după miezul nopții, aud pe

alee un hârșiiit ca de mătură. Aha, mi-am zis, Dracu' – scuzați – e pe-aici... Da' fin'că eram într-una din stările mele bune de ebrietate, când mă doare-n spiț de accizele lui Remeș și de NATO, am zis cu voce tare:

- Bine, mă, Aghiuță, 'tu-ți tranziția mă-ti – scuzați, doamna judecătoare –, ia arată-te lu' nenea Meclu, că te bag într-o privatizare fepesistă de nici tat'to Lucifer nu te mai scoate!...

Păi, sigur că nu mă cheamă Meclu, da' mie-mi plac nume din astea de pe vremea ilegalismului comunist în frunte cu cel mai iubit... Pfui, cre'că iar m-a prins ebrietatea! Unde rămăsei cu povestea? A...Și trec două-trei minute, se oprește hârșiiut' și aud pași... Aș fi mierlit-o de frică, da' venea o rază de lumină de la ferestra domnului președinte și-i auzeam vocea calmă ăntrebând-o pe doamna Zoe Petre:

- Cum i-o zicem electoratului, Zoe? Necesară și legitimă, sau invers, sau numai necesară, sau numai...? Fi-r-aș al..., că nu-mi vine nimic, parcă aș avea... N-am prins finalul, fin'că au închis fereastra... Îi se apropiau pașii, și închiseseam ochii de groază. Deodată, aud:

- 'Ț-ai dracului de bețivi, că-i plină lumea de voi. Marș acasă, că-ți trag fo două mături de-ți cântă cucu' pe cruce!...

Vă spun: nu contează textul, da' avea un glas pe lângă care al Victoriei de Los Angeles sau al Doamnei – cu d mare, vă rog – Mariana Nicolescu, bine: cu o!, erau niște croncănituri de corb după pierderea cașcavalului... Că și ăluia, nu i-a priit brânza de burduf, telemeaua, sau urda, numa' cașcavalul ... O fi fost Penteleu sau de import... Bine, trec la subiect, da' mă inervează animalul ca atare, scuzați... Deci, ca să n-o mai lungesc: jur pe ce vreți dumneavoastră, stimată instanță, că vocea Mirindei din acea noapte, ar fi trezit trei sferturi dintre parlamentari și i-ar fi virilizat pe loc. N-am vocabular să v-o

descriu, da', pe bune, era Viagra în persoană... În concluzie, doamna judecătoare, am violat-o de patru ori pe-o bancă, în niște condiții absolut inumane – banca fiind veche, șubredă și cu două stinghii rupte. Credeți că mi-a fost ușor? Credeți că alea erau condiții pentru asemenea faptă? Sper că la deliberare veți ține seama de condițiile în care s-a petrecut samavolnicia, cum îi spuneți dumneavoastră. Da', dacă mă veți condamna pentru viol, măcar să vă spun tot... A doua oară am violat-o – tot într-un moment de beție crâncenă – în vagonul de marfă numărul 1956428377 pentru care, în orice caz, societatea Pulberea srl, unde sunt salariat, plătea locație fiind ținut încărcat cu materie primă de import...Asta așa, ca să vedeți că dispun de date concrete... Adevărul, doamna judecătoare, e că Mirinda se viola foarte fain, drept care am și hotărât să ne unim viețile pentru veșnicie, care a durat până când l-a adus pe lume pe cel mic. Că de-aici începe tot baiu'... Eu am înțeles, stimată instanță: noapte-noapte, ebrietate-ebrietate, da' m-a inervat faptu' că a născut un copil perfect normal la patru luni după chestiile din parc și din vagon... Dumneavoastră cum vi se pare? I-am atras atenția și tatălui, care mi-a zis părintește:

- Mă, dacă nu-ți tace fleanca, te pocnesc... Adică, ce-ai vrea? Tu nu vezi că lumea se grăbește? Și-ți dau egzemplu din domeniul meu: alege o firmă care vrei tu și cât o vrei de mare și de rentabilă...In două-trei luni e la zero; o privatizează, ics muncitori rămân pe drumuri, alți icși fac grevă și sunt disponibilizați... Sau crezi că suntem în vremea războiului de-o sută de ani? Uite, vine NATO, în câteva zile rade tot, îți bagă o rachetă sub pernă și te trezești a doua zi mort. Scurt! Iar tu vrei ca nevasta să-ți nască la nouă luni... Ești tâmpit! Gata secolul, mileniul, e viteză, nu pricepi? Mulțumește lui Dumnezeu că Mirinda nu a născut a doua zi dimineața după cât e de aprigă...

Bătrânul avea logică, ce mai!

Da' pe mine, onorată instanță, tot nu m-a convins, așa că i-am zis:

- Bade, pruncu nu e al meu, să fie clar! Poate fi și Monika, că eu nu-s Clinton, salut! Că mă inervasem, doamnă judecătoare, rău de tot... Și-a mai apărut și aspersoru' de mă-sa Mirindei, care mi-a zis stropindu-mă cu salivă:

- Mecluleeee! Ia uite ce are buny, cu igrec, vă rog.

Și, când mă întorc, văd că ținea în brațe pruncu'... Doamna judecătoare și onorată instanță, să mă trăznească-aici, în mijlocu' tribunalului, dacă am văzut copilmai negru ca ăla! Ce să am cu africanii, doamnă? Da' ziceți și dumneavoastră: eu blond, Mirinda blondă... Măcar de era șaten, mă făceam că nu știu cât e ceasu', și uitam de nașterea înainte de veme, da' așa...

Da, da! Sigur, aici nu eu pun întrebări, da' am voie să mă întreb, nu? Bine, nu mai intru în alte amănunte pe care, așa cum rezultă din dosar, i le-am spus lu' socru-mi-o înainte de a ne bate ca orbeții pentru că i-aș fi pătat onoarea Mirindei.

MANUAL CONJUGAL-ALTERNATIV

Ultimul conflict armat cu nevastă-mea, Parfenia, l-am avut în urmă cu câteva zile din cauza manualelor alternative de istorie. Fiindcă m-am găsit eu deștept – când mă trezesc din somnul de după-amiază, de regulă am inexplicabile crize de inteligență și infatuare – să-i spun că majoritatea manualelor respective sunt niște...Și i-am șoptit cuvântul la ureche. De ce la ureche? Pentru că, acu' vreo doi ani, în timp ce băteam un cui în perete, a sunat telefonul. Ridic receptorul, aud niște paraziți, o respirație grea, apoi o voce calmă de bărbat, dar categorică:

- Dom' Stradivariu, dă mai încet cu ciocanu ăla, că-mi bruiezi televizorul!

Era vecinul de la parter – noi locuind la etajul 11...

În mod normal și civilizată ar fi trebuit să-i bag pe fir o sacoșă de drăcuiești oltenești coroborate cu înjurături româno-maghiare culese din Podișul Transilvaniei și să-l las vorbind singur. Dar n-am putut. Am pus încet receptorul lângă telefon, m-am așezat în genunchi lângă măsuță și, după ce mi-am scuipat de trei ori în sân conform eficienței metode strămoșești, am purces la zicerea unui „Tatăl nostru” cu speranța că nu mă hăbăucisem de tot de cap. În poziția respectivă m-a găsit nevastă-mea, Parfenia, care m-a întrebat cu glasul siropos – ca de obicei când îmi provoacă leziuni sufletești:

- Ce faci, dragule? Iar te-ai îmbătat ca un porc ?

Desigur, comparația nu era lipsită de temeii, deoarece avea o legătură de monolit cu lucrarea mea de doctorat intitulată: „Consumul de alcool și beția la porcine după prăbușirea COMTIM-ului”. Dar, pentru orice eventualitate, m-am dat la ea și i-am zis:

- Auzi, cocoană! Las-o-n Paștele mă-sii de zootehnie, că uite ce mi se întâmplă cu Pălăriosu’ ...

Și i-am spus tărășenia.

- Adică, cum? s-a mirat pe bună dreptate *frumoasa mea doamnă* (creație muzicală a compozitorului german Johann Gottfried Carl Löwe) cu care ne suportăm stoicistic de vreo câțiva ani în calitate de concubini.

- Simplu, doamnă, i-am răspuns: fiindcă pereții noștri sunt plini de microfonașe de pe când bravul tău tătic o făcea pe dizidentul în timp ce se lingea în – îmi dai voie să zic cur, fiindcă nu găsesc alt neologism? – cu vreo câțiva activiști peceriști...

Incendierea Romei a fost un flecușeț pe lângă pârjolul declanșat de Parfenia după ce am evocat momentul emoționant din viața tatălui ei ca potrivnic al dictaturii socialiste multilateral dezvoltate. A luat receptorul și ce scriu eu aici e o insignifiantă povestioară pe lângă ce i-a strigat ea Pălăriosului băgându-l în final și pe el în regnul animal și dându-i tripla identitate de bou, măgar și porc. Și, pentru lămurirea clară și definitivă a lucrurilor, trebuie să precizez că, pentru acest ultim animal, ea are un adevărat cult: una dintre colege este scroafă ordinară, un coleg este porcină ale cărui șunci ar asigura hrana pe trei zile pentru salariații firmei, în timp ce altul este o gorilă care clefăie ca un porc când își rumegă ORBIT-ul...

Dură femeie, nu?

Însă nu pot să nu recunosc sincer că, pentru acuzațiile, invectivele și epitetele administrate vecinului Pălăriosu, am

fost mândru de ea. De fapt, când e vorba de făcut rele, suntem un cuplu admirabil: ne completăm perfect unul pe celălalt și găsim modalități de exprimare la auzul cărora firile mai sensibile dau în preinfarct...

Adevărul este că numai prin reducere demografică populația rămasă o va duce mai bine, așa că Guvernul ar trebui să țină seama de aportul nostru...

... Deci, i-am spus ei părerea despre manuale, ei care este o mare iubitoare și cunoscătoare de istorie. Aflându-ne în bucătărie, după ce domnia sa, cu potențiometrul adrenalinei dat la maximum, tocmai îmi ținuse o prelegere despre ingrata și umilitoarea soartă a femeii. La protestele mele, din pură întâmplare, mi-a tras o amenințare cu polonicul spre tâmplă, încât am purtat ochelari de soare chiar și când ploua ca la potop (Dar îmi convine să cred că din greșeală, totuși), și imediat i-am considerat pe Vlad Țepeș vampir, pe Mihai Viteazul aventurier de duzină, iar pe Ștefan cel Mare curvar, deci exmatriculat dintre canonizați. De fapt, așa cum rezulta din cercetările sincere ale unor istoriografi care învățaseră istoria carpato-danubiano-pontică după manualul tradus la noi dintr-un text descoperit pe un papirus și intitulat: „Fratre, fratre, brânza-i pe bani, my sono Decebalus per Scorillo! Good Bye...” Ce a urmat nu mai descriu; voi nota doar câteva pagube de război: ciorba vărsată pe aragaz, sărmăluțele împrăștiate pe mochetă – noroc că acest produs culinar este confecționat de Parfenia cu asemenea artă, încât unui neavizat îi vine destul de greu să-l dezmembreze fără pânză de bomfaier și menghină – concept filozofico-gastronomic pe care i l-am propus la ultimul Revelion. Din acest motiv, am petrecut noaptea dintre ani fiecare la părinții proprii, și am văzut că era bine; alte pagube: trei ghivece de flori mutate pe balconul vecinului, vâjâind exact prin dreptul urechii cu care acesta recepționa scandalul nostru;

masa din bucătărie cu un picior rupt, iar tabloul nostru într-un moment de iresponsabilă tandrețe, transferat pe deasupra capului meu, la foarte joasă înălțime, din sufragerie în dormitorul fiului nostru nelegitim Serafim-Onuțu... O parte dintre manualele alternative care au produs în căsnicia noastră acest monstruos declic, ne învață – lucru de care eu n-am ținut seama – cum că n-are rost să ne mai zdrobim atâta sternul cu pumnul că suntem urmașii celor mai viteji dintre traci, urmașii Romei, precum și ai lui Ștefan cel Mare, Mircea cel Bătrân, Alexandru cel Bun, Ion Vodă cel Cumplit, Radu cel Frumos, Mihnea Vodă cel Rău, Vlad Țepeș, Ceaușescu cel Dictator și alții. Ne-ajută ei cu ceva să intrăm în Europa? Cel mult ne încurcă. Mai bine să o luăm pe filiera genealogică spre origine pentru a afla că Dumnezeu, într-un moment de lehamite și de regrete sincere vizavi de relația hominizilor cu El, l-a întrebat pe consilierul cu probleme geografo-economico-demografice:

- Fiule, tu răspunzi de zona asta, cum îi zice?

Și i-a indicat cu o baghetă electronică pe hartă zona în cauză.

- Este țara lui Papură-Vodă, Străluminată, i-a răspuns consilierul, iar în momentul de față o conduce unul dintre urmașii acestui însemnat domnitor...

- Papură?! Apoi nu-i ăla de-l repartizăram sub Talpa Iadului? Și n-am stabilit odată că unde a domnit el e haos și să luăm legătura cu NATO lui? s-a mâniat Domnul.

- Și dacă nu aprobă Consiliul de Securitate, Părinte ?

- Da, și? In Iugoslavia n-a fost la fel? Vrei să spui că NATO a avut aprobare de la ONU și Consiliul de Securitate? Tu crezi că eu nu citesc ziarele? Așa au vrut americanii, așa a fost...

- Da, stăpâne, dar n-a vrut electoratul să fie altcineva decât un urmaș al lui Papură Vodă...

- Electoratul !? Cine-i ăsta? Ia adu-mi repede recipientele cu esență de marasm, corupție, desfrâu, intoleranță, violență, crime și tot ce mai avem în depozit, fiindcă mi se pare că acolo e ceva mai putred decât în Hamlet...

- ăla cine-i, Doamne,? Că n-am auzit... S-a interesat consilierul.

- Auzi, fiule!, s-a supărat și mai rău Domnul. Mai puneți mâna pe carte, fraților, că ne analfabetizăm cu toții!

Scaraoschi, care era și el prin zonă, i-a șoptit repede consilierului:

- Mă, oaie, vezi că e vorba de Shakespeare – ți-am spus, da' te costă un gulaș. Vorbește cu Ivan Turbincă...

- Ia din toate astea cu tine, a continuat Domnul, și te rog ocupă-te pentru limpezimea lucrurilor! Bagă FBI-ul și CNN-ul pe ei - urgent! Aștept raportul... Ești liber!

- Am înțeles, Doamne!, s-a împleticit consilierul, dar n-am bani de deplasare...

- Ei, las' că-ți dau ăia... Ei n-au monedă națională ?

- Lei, Doamne ?! Măcar diurna dă-mi-o în valută...

- Bine-bine, vorbesc eu cu FMI-ul!...

În bulibășeala care era pe-atunci, încât nimeni nu mai știa ce e și cum e, consilierul – ocupat până peste cap cu pile pentru Eden și alte matrapazlâcuri cărora le spunea afaceri minore – a creat urgent o populație nouă, o corcitură care avea în componența biologică esențe de tot felul plus câte ceva începând cu românii și terminând cu Ceaușescu cel Dictator. Nu fusese complicat, iar în ziua următoare i-a și raportat Domnului:

- Prealuminate, am dus la îndeplinire porunca.

- Bine, fiule, adu-mi și mie o mostră...

Mostra era un monstru: avea un mers șleampăt, un ochi vernil și celălalt vișiniu, o mână mai lungă, cam cât sacul bugetului, vorbea fonfăit și continuu, iar din nouă în nouă cuvinte spunea câte-un banc vulgar, râdea singur împrôșcând cu salivă pe rază de 10 metri pătrați, după care cânta pe nas cu mare veselie:

- Am gătat reforma! Am gătat reforma! Dați-ne bani de la FMI...

Lucru de mare neplăcere pentru Domnul care nu mai apuca și el să scoată vreo vorbă, abia într-un târziu reușind să-i strige consilierului:

- Ia-l și du-l Belzebutului de-aici, ca să nu zic altfel. Ce vietate-i asta, fiule? Ia arată-mi și mie compoziția chimico-biologică și social-patriotică... Și dă-mi un pix...

- Am totul pe internet, Doamne, s-a speriat consilierul. Ia priviți: aici e Papură-Vodă, aici descendenții direcți plus fiii nelegitimi, dincoace sunt supușii...

- Și-aici, s-a interesat Dumnezeu, ce e?

- Bugetul.

- Și gropile astea ?

- Nu-s gropi, Prealuminate, sunt găurile negre numite de băștinași Dacia Felix, Bancorex, Bankcoop, Banco... Țigareta unu, doi, trei, opt, șaptesprezece...

- Dar pe tehgheaua aia, ce e?

- Manualele alternative de istorie...

- Ajunge! s-a supărat brusc Dumnezeu. Să vină Ilie Testviteanul la mine. Rapid!

După minute bune de așteptare exasperantă a intrat în încăpere chematul cu o figură de invitat la „Marius Tucă show – țineți aproape!”.

- Unde umbli, domnule? l-a întrebat Creatorul impacientat. Te sun de-o oră pe Connex Go – „ce-i al tău e-al meu” și nu-mi răspunzi... Cum stai cu trăznete?

- Ca drrra... Pardon! Am cam intrat în rezervele speciale, Prealuminate...

- De ce ?

- Păi, cu cele din dotare trăznesc degeaba – nu-și mai prea fac efectul, la nici una din puterile separate în stat, doar la mass-media se mai simte câte ceva, da' slab... Iar trăznete noi cu ce bani? Că la rectificare domnul ministru Hermes s-a făcut că nu mă știe și nu mi-a dat nimic de la buget. Ca să nu mai spun că mă distruge cu accizele...

- De ce nu aduci de-afară?

- De unde? Singur Scaraoschi mai are ceva rezerve – dar e sub embargo, și-apoi, Luminăția Ta ai oprit importurile din Iad mai ales din cauza taxelor vamale. În concluzie: dacă nu mi se repartizează nimic de la buget, nu mai am cu ce trăzni... Intru în grevă japoneză și să fie a drrra... – pardon – toate!

- Să nu-mi pomenești de buget, Ilie, că te disponibilizez, ai priceput? Crezi că aici ești pe vremea lui Remeș?

- Țsta cine mai e ?

- Nimeni! Taci și trăznește cu ce ai – clar?

- Știi ce, Luminăția ta? s-a enervat Testiviteanul. Prefer șomajul din moment ce am ajuns să trimit câte două, trei și chiar patru focoase de trăznet spre corupție și ea pare tot mai înfloritoare.

- Și te-ai gândit la vreun înlocuitor? l-a întrebat Domnul.

- Lucifer, Doamne, deși nu cred că și el va putea să...

- Impertinentule!, i-a strigat Dumnezeu. Cum îndrăznești? Adică noi nu suntem în stare să ne rezolvăm problemele?

- Mă tem că nu, Doamne, a murmurat Ilie. De fapt, cred că nici Dracu'... Poate Dracula...

- Nici nu discut, Ilie! Nici într-un caz nu poate fi vorba de bietul Dracula. Tu n-ai citit ce i-au făcut în manualele alternative ?

- Nu-mi place istoria, Doamne...Dar eu aş propune să-l convingi pe Lucifer să se ocupe de țara aceea...

- Și tu începi? Nu mi-ajunge consilierul cu probleme geografo-economico-demografice?

Și mare vuiet s-a auzit atunci, iar Atotputernicul a dispărut ca ras de o încrucișare de radiații între Cernobil și Kozlodui...Drept urmare, zona a rămas fără nici un Dumnezeu pentru o perioadă nelimitată.

Acesta este adevărul care a dus la manualele de istorie alternativă și la conflictul dintre mine și Parfenia, fără a se cunoaște câteva amănunte de bază și anume: ca orice pământean prins de afaceri personale, consilierul geografo-economico-demografic pe probleme de istorie, a luat rapid și în cantități aiurea câte ceva de la fiecare dintre strămoși, a pus compoziția la foc iute și a plecat în delegație, că tocmai sosiseră niște dolari de la Banca Mondială. Când s-a întors, preparatul era prăjit bine, de fapt cam ars, așa că bietul consilier, speriat și cu frică de Dumnezeu și-a zis:

„- Acu, ce dracu' fac cu ăsta ?” S-a furișat și, prinzând un moment propice, a aruncat totul spre estul Europei, unde geografia era încă în ceață... În acest fel, chestiunea s-a afundat într-o nebuloasă care s-a întovărășit mai târziu cu Legile lui Ticu, Lupu, Bănescu și alții...

Deva,

16 octombrie 1999 - 3 februarie 2001

CASĂ NOUĂ

Buni-răi cum suntem, intelectualii biroului nostru formăm un colectiv de oameni ai muncii strâns unit în jurul șefului de birou. Așa se vede dinspre celealte birouri; în realitate, dacă ar începe un nou război mondial, sau parțial și s-ar distribui arme... Dar să nu ne facem iluzii. Realitatea e că ne suportăm cu stoicism zâmbindu-ne circumstanțial și abia așteptăm să se termine programul pentru ca, ajunși acasă, să ne transformăm în pantere, vipere, lei, câini mai sălbatici decât Dingo, precum și în alte ferocități gata să se răzbune pe cei de-acolo. Ce să zicem, că se iscă niște discuții în sânurile familiilor noastre, încât marea majoritate a vecinilor s-au mutat sau sunt pe cale s-o facă – unii chiar în alte localități, nici să nu mai auzim unii de alții... Cei mai prevăzători și mai conștienți de sinele lor, sunt deja la casa de nebuni dând astfel dovadă de cumințnie și înțelepciune asiatică, pe când noi... Noi suntem niște bieți naivi care continuăm să credem că omul, în evoluția sa prin meandrele civilizației, devine tot mai sociabil și gata să se sacrifice pentru semenul său, fără să se gândească la recompensă sau la mărfuri a-ntâia de la second hand după ce au fost triate de toate rudele comerciantului. Pe de altă parte, este adevărat – și de ce n-am recunoaște-o? – că vicisitudinile vieții ne fac să trecem peste prejudecata că Dracul și-ar fi băgat coada de ne-a adunat pe toți în biroul „Tehnologia tercoturilor în condiții de climă îmbâcsită cu bioxid de carbon, praf de

ciment și iradiații cu stronțiu”, adică: T.T.C.C.I.B.C.P.C.S., drept care ne unim forțele pentru a învinge vreun spectacol... Bunăoară, cum s-a întâmplat ieri, când l-am ajutat pe colegul Văslicuț să-și mute lucrurile în locuința cea nouă: am pus cu toții umărul, iar pe miezul nopții cântam de răsuna cartierul:

„Căsuța noastră, cuibușor de nebunii,

Te așteaptă ca să vii...”

Dar, ceea ce ne-a emoționat peste măsură, au fost locatarii din blocurile vecine care urlau și ei tot felul de chestii, drept că nu prea muzicale, însă aveau un farmec deosebit. Acest lucru noi l-am apreciat corespunzător, fiind vorba, în ultimă instanță, de solidaritatea lor cu un semen proaspăt posesor de locuință nouă. Dar să nu creadă cineva că ne-a fost ușor să ajungem la starea de euforie cauzată de terminarea lucrului! Și, de fapt, cine știe unde am fi ajuns dacă, trecându-ne din când în când unul altuia o sticlă de pălincă bihoreană, tăria șaptezeci, nu ne-am fi repetat că suntem oameni civilizați ai sfârșitului de mileniu și nu un trib de sălbatici. Apoi, mare noroc am avut cu doamna Anghelina, lidera noastră de sindicat: femeie cu simț practic, ea a organizat un miting în sufragerie, începând să urle într-o pâlnie pe post de portavoce lozinci antiguvernamentale. I-am urmat exemplul până când colegul Neluțu Peangă a apucat un șifonier în brațe și a încercat să danseze ceva pe o melodie despre care colegul Tiriplitic de la personal ne-a spus că se numește „Joc de doi din Singapore”, prelucrare după o hăulită gorjenească. Dansul a ținut puțin, deoarece colegul s-a prăbușit cu șifonier cu tot fix la terminarea certurilor dintre doi tineri soți care nu se putuseră înțelege asupra locului unde să amplaseze televizorul ce urmau să și-l cumpere peste vreo doi ani... Informația am prins-o absolut incidental, prin perete, că altfel nu ne interesa având și noi destule pe cap... De altfel, încă de la începutul acțiunii noastre, am întâmpinat unele greutăți:

colegul Văslicuț conducea alaiul nostru pe scări în sus sunând în palmă două chei de ială și a exclamat voios în fața ușii:

- Aesta-i, domnilor!...

Valerian Parpală a ciocănit tăblia ușii în câteva locuri, apoi a decretat:

- Îhî! Lemn fain – PeFeLe a-ntâia!...

Careva a scos sticla cu pălincă și ne-am întins la vorbă vreo jumătate de oră acolo, pe palier, abia după un timp dându-ne seama că Văslicuț, cu spatele la noi, se chinuia, încă, să descuie ușa.

- Ce e, domnu'coleg, l-a întrebat Peangă, nu poți? Ia las-o la neica...

La a doua izbitoră cu umărul, Peangă s-a oprit cu capul în ușa de la baie, în timp ce noi, ca la Plevna, am dat năvală scoțând strigăte de vitejie. În următoarele trei ore, apartamentul a devenit neîncăpător pentru mobila cărată de noi din fața blocului. Unii chiar s-au mirat:

- Auzi, măi, frate, da' unde pune ăsta atâta mobilă ?

Răspunsul l-am aflat destul de repede: mobila era pentru două apartamente, însă noi, încălziți de pălincă, am cules tot ce am găsit în fața blocului, astfel că ne-am pomenit cu interesante cuvinte de apreciere, din partea celorlalți noi posesori de apartament și a vecinilor. Evident, acest lucru nu ne-a lăsat indiferenți pentru prostia de care dădusem dovadă cărând mobila unor străini la etajul 9. Ne-am făcut cruce, ne-am scuipat în sân unii la alții – obicei inexplicabil rămas din bătrâni –, și am început să aranjăm lucrurile prin camere. Nu se potrivea nimic. Unele erau prea mici, în timp ce altele nu aveau loc să le putem urni de pe hol. Am organizat alt miting de protest și, cu unanimitate de voturi, am hotărât să dezmembrăm... Astfel am descoperit că la dezmembrare de mobilă ne pricepem cu mult

mai bine decât la sarcinile de serviciu, lucrul înaintând cu mare spor. În mai puțin de două ore am reușit ca un șifonier, o sofa, trei corpuri de bibliotecă și canapeaua să le transformăm într-o grămadă de componente din care nici unul dintre noi nu credea că vom mai reuși să încropim ceva. Valerian Parpală se cherkelise deja și cânta:

„*Foicică verde, verde de stejar,
Frumoasă-i viața dacă ești tâmplar...
Țurai, mă!*”

Iar Neluțu Peangă îl ajuta bătând tactul într-un raft de bibliotecă. Se poate lesne constata că aveam o stare de spirit extrem de corespunzătoare pentru a face față unor astfel de momente din viața unui om, adică mutatul într-o casă nouă. Colegul Tiriplic, brutal cum îl știam, l-a întrerupt pe Parpală zicându-i:

- Las-o, mă, dracului! Dumeata nu te-auzi că cânti fals ?

Privit pe dinafară, Tiriplic pare un artist de geniu, gata din clipă în clipă să lase omenirii vreo operă-creație-proprrie. În realitate, însă, este o mediocritate desăvârșită, un insensibil la manifestările de suflet specifice noului curent artistic post-decembrist. Altfel, cum ar fi putut interveni cu o frază atât de... de vulgară chiar, dacă ținem seama că omul cânta, totuși, și nu vorbea despre intenția FePeSe-ului de a privatiza Deșertul Gobi...Oricum, am început din nou lucrul, respectiv, să cărăm din hol în camere părți din mobilierul proaspăt dezmembrat.

- S-a cam lăsat răcoare, a zis careva la un moment dat, să închidem ușa de la balcon și fereastra de la camera mică...

Cu toții am fost de acord, un acord în valoare de doi bani, sau nici atât, pentru că în calculele constructorilor nu era prevăzut acest amănunt. Ușa de la balcon nu părea să fie pentru spațiul rama respectivă, așa că abia după câteva opinteli

impresionante însoțite de „hei-rup”-uri mobilizatoare, Neluțu Peangă, Valerian Parpală și Costică Tiriplic au reușit să rezolve ceva, fiindcă trecuseră cu ușă cu tot pe balcon în urma unei izbituri puternice. Ușii i-a dispărut o balama, iar lui Neluțu unghia de la un deget și un pantof. Am dezmembrat și ușa... Cu fereastra a fos mai simplu: îi lipseau balamalele, așa că, vrând s-o fixăm în cuie, am scăpat-o jos și numai bunul Dumnezeu l-a salvat de la moarte pe un tip care ne înjura de jos. Insul, când s-a trezit cu fereastra la picioarele sale, a început să plângă și a rupt-o la fugă. A fost găsit după trei zile pe malul Mureșului fredonând cântece populare din folclorul capitalismului contemporan românesc. Alte evenimente n-au mai avut loc. Dingrămada de lemne și scânduri care fusese odată mobilierul colegului, am asamblat canapeaua, uncorp de bibliotecă și un obiect căruia, după organizarea celui de-al treilea miting unde ne-am certat ca idioții, am hotărât să-i spunem sofa. Din ce a mai rămas, am reușit să facem un fel de suport de flori care semăna cu simbolul NATO din capitala Belgiei, dar care a camuflat perfect ungherul prin care putea admirată în apartamentul de vizavi o natură moartă cu o splendidă femeie vie.

Aproape de miezul nopții, totul era pus la punct, apartamentul arăta ca un loc în care avusese loc o răfuială între două armate pentru supremația mondială, în timp ce noi, cum spuneam, începusem să cântăm pe mai multe voci decât eram ca număr de persoane. Singur Văslicuț nu participa la entuziasmul nostru, fiindcă nu vrusese să bea pălincă, drept care vedea apartamentul cu alți ochi. Așa i-a trebuit!

Cine-a mai văzut om întreg la minte și intelectual, să primească locuința nouă și să nu bea o pălincă ?

AUTOBUZUL ȘI ȘOFERUL LUI

Autobuzul era una dintre acele mijloace de transport care inspira omului normal curiozitate, teamă și respect, toate adunate într-un sentiment ciudat, inexplicabil. Punând piciorul pe scara uzată, dar legată zdravăn cu o sârmă, prezumtivului călător trece o clipă prin minte regretul că nu și-a întocmit un testament, că nu și-a trăit viața cum a dorit și că tocmai în noaptea premergătoare călătoriei nu făcuse dragoste cu... Tâmpita! Nici măcar cu privirea nu-l condusesese până la ușă... Ce fericiți erau americanii: aveau Viagra la prețuri convenabile și plecau fără vreo remușcare în călătorie. Ei, dar asta era viața: cu bucuriile și dramele ei. Însă, până una-alta, lumea aștepta pe peronul autogării sfârtecat, parcă, de schijele unui unui obuz, încercând să-și bandajeze sufletul cu liniștitoarea zicere: „Las'că nu-i Dracu' chiar atât de negru...” Nuuu! Autobuzul era de-a dreptul tricolor; probabil că șoferul, dintr-o pornire sentimental-patriotică, se dedase la această metodă originală tocmai pentru ca lumea să-i cunoască trăirile. După câteva momente de liniște, cineva zise categoric:

- E, păi ăsta-i autocarul cu care i-a adus Traian pe romani în Dacia Felix!...

- Las-o, domnule, naibii de Dacie Felix, țipă un ins cu figură de boxer mușcat de ureche și căzut din ring, că m-a jumulit de singurele mele economii... Și-apoi, chestia cu Traian n-are nici un chichirez: 'mneata nu vezi că scrie pe autobuz

„DAF”? Ce s caute olandezii la Roma dacă vor să ajunga la noi? Ei vin direct dacă...

- N-ar fi cazul să plecăm? Întrebă o voce scâncită de femeie când i se cer scuze după o bătaie. Unde-i șoferul?

- Uite-l, doamnă...

- Care, domnule? Ăl de vine spre noi ?

Din punct de vedere vestimentar, șoferul parea abia scăpat din storcătorul unei mașini de spălat rufe automată și doar cu destulă îngăduință putea fi acceptată ideea că hainele erau ale sale. Un tinerel netuns și cu ginși bogat franjurați, îl întrebă:

- Bade, de unde zici că ai făcut rost de geaca aia mișto?

Mișto, fiindcă era slinoasă, iar la mâneci, în dreptul coatelor, avea câte un petec de altă culoare, ceea ce îi dădea un anumit aspect...

Ușa fu deschisă greu cu ajutorul unui levier și a doi cetățeni mai vânjoși, la sfârșitul operațiunii șoferul fornăind ca un conductor cu o oarecare veselie:

- Poftiti în vagonee! Cine are bilet - cine nu îl aștept la stația următoare. Poftiți, poftiți! Hai, leliță și i-ar hai, suie iute, ce mai stai? Uhăi, bade! Hei, Puștiu'!... Dă biletu', fiule, că te las rapid fără o ureche... Mai în spate, mai în spate pe culoar, doamnelor, domnișoarelor și... Hallo! Domnu'...! Hei! Ce-i cu monstrul ăsta?

- E un cățel de rasă, îl țin în brațe – nu-i nici o problemă. Plătesc și pentru el dacă trebuie...

- A, nu, Doamne-fereste! Dacă i se face rău băiețelului?... Țineți-l în brațe cât vreți, dar în sala de așteptare. Sunt locuri destule, e lumină, poate-i citiți ceva, că-l văd inteligent... Regret, la revedere, la... Ajut-o, bade, pe bunicuța să urce – mersi. Hai, tanti: mai viguros, mai viguros... Biletu' dumneavoastră ?

- N-am.

- Cum n-ai, cumetre? Hei, ce faci, domnule cu animalu'? Nu ți-am pus că poți să-l legeni cât vrei în sala de așteptare ?

- Lasă, domnu' șofer, ca e mic și nu se observă trei stații...

- Adică, cum? Cu mine vorbiți? Eu tocma' terminasem conversația... Dacă dumeata crezi că autobuzul e parc zoologic, te privește. De-aici încolo discutăm pe bază de poliție. In primu' rând, știi că n-ai voie să ții șoferu' de vorbă? Am înțeles că n-ai bilet, fiule, așa că du-te și ajută-l pe domnu' la legănat cățelu' - la revedere! N-am înțeles: te bate gându' să urci cu forța? Adică vrei să discutăm la nivel de levier? Ai noroc că ești tânăr și judeci devreme, că altfel... Hai, mamă dragă, mai repede, că-mi blochează ăștia pista de nu mai plecăm de-aici până... Dumneavoastră, doamnă, de ce nu vă așezați pe scaun?

- E ud.

- Stop! Nu mai urcă nimeni până nu cercetez. Gata, domniță, l-am sters, cu batista – puteți lua loc fără probleme – e ca nou... A stat un bețiv și cre'că s-a... Ei, ce săriți așa? Că doară n-o fi avut sida... Scuzăți de deranj: dumneavoastră parcă nu mi-ați arătat biletul...

- Sunt student.

- Bravo! urcă în liniște și ocupă loc lângă blonduța de colo, poate mai schimbați o vorbă, poate-o mai pipăi, da' cu limită și vedeți-vă de morală.

- E sora mea...

- Formidabil, ce soră, ce ochi, ce...! Ce faci, bade? Ți-a mai rămas ceva pe-acasă? Ți-a rămas ?

- Fierul de plug.

- Și ăsta ?

- Rșchitoru'.

- Și asta ?

- Perna.

- Pernă ?!...Pfu, trazni-m-ar! Adică, fo vacă n-ai adus? Bine, bagă-ți ceapeu' la port-bagaj și...Păi, sigur că tot! Hai, executarea, că altfel ne întâlnim mâine la aceeași oră și la același peron. Gata, următoru'... Biletu'? Da' câți mai sunteți, fraților? Ce Dracu? Au fost inundații? Cutremur? Vin rușșii cu NATO? Ce Dumnezeu se-ntâmplă, oameni buni, de părăsiți toți orașu'? Vai de capu' meu, și nevastă-mea a rămas cu ăl mic și numai treișpe mii de lei... Gata, suspendez cursa. Ne vedem mâine, pa!

- Ce faci, vecine ?! se minună un călător care semăna cu Piedone în ediție revăzută și adăugită, abia sosit din Africa.

Câteva clipe șoferul păru în ziua de 6 august, după care își reveni și zise:

- Ferească Dumnezeu, domnu' comandant! Cum sa suspendez? Apoi, dumeata crezi că mai am curaj după aia să dau ochi cu vipera de nevastă-mea și cu scorpioanca de soacră-mea? Habar n-ai matele ce zoologie am eu acasă... Da' câți mai sunteți, fraților? Trei, patru, șase... Gata: încolonarea pe culoar și zburăm peste cinci minute. Biletu'! Țsta ce-i ?

- Pașaport.

- I-auzi! Bravo! Și unde ziceai că mergi, tinere ?

- Până la a treia stație...

- Cu ăsta!

Șoferul medită câteva clipe, apoi întrebă:

- Auzi, da'știi în ce țară te afli, dragă ?

- Ha-ha-ha!, râse tânărul în trei falsete. și zise: hai, bădiță, că pierd legătura de Ieș...

- Am înțeles, mânca-ți-aș inima și creierul tău de-nșcolit. Și ca să-ți arăt că știu ce e aia protecție socială, uite-aici cinci mii de lei și ia-o spre gară. Da' fără să te uiți Or fi fo șapțișpe kilometri, da' dacă zici că ai pașaport - te descurci... Nădragi rupti în fund văd că ai, sacoșă Made in USA ai, la păr nu te-ntrece nici Maria Dragomiroiu... Mă bucur că ne-am văzut și succes! A, vezi să treci strada pe unde-s linii albe... Pofțiți – mai e cineva? Domnu', închideți ușa - mersiu.

- Nu pot.

- Am înțeles, domnu'. treceți pe culoar și păstrați liniștea, ordinea și curățenia. Gata, am plecat – Doamne-ajută! Ha? Parcă aud un scâncet... A, domnu' cu câțelu'! Pe unde și când naiba ai urcat, bade? Apăi, ce ți-am ceterat eu? Fi-r-ar a Dracului de zoologie și băga-mi-aș levieru'-n ea de șoferie! Unde-i animalu'? Dacă nu cobori în trei minute cu monstrul, să știi că se lasă cu morți și răniți... Hai, gata: îmi pare rău că ne-am cunoscut și la bună vedere spre mare, pa, cuțu'! Prindeți-vă bine de scaune, că zburăm...

Cu motorul ambalat la maximum, autobuzul porni. Părea ca merge pe bolovani și șoferul anunță la fel de vesel ca la început:

- Am până. Toată lumea jos, rapid! Mergeți acasă și petreceți un plăcut sfârșit de săptămâna în sânul familiei, că n-am roata de rezervă. Ne vedem luni la aceeași oră fără animale, ura!

CONCEDIU LA „THE COORMALATION”

În calitatea noastră de intelectuali rasați și cu un prestigiu în cadrul instituției despre care, din respect, se vorbește doar în șoaptă, din când în când organizăm câte o ședință de analiză la nivel de Birou. O vreme a participat și domnul director, dar sănătatea nu i-a mai permis, fiindcă ultima dată când fost prezent la ședința noastră a scăpat doar cu un preinfarct auzind la ce nivel purtam discuțiile... Noroc cu Văslicuț Tiriplic de la „personal” care, văzând evoluția directorului spre „patrupedism” (expresia aparține unui coleg care a și fost disponibilizat imediat după ultimele alegeri și revenirea domnului director din comă), adică spre mersul în patru labe, l-a apucat de-o aripă – scuzați expresia – zicându-i:

- Nu vă luați după ăștia, dom’ director, că e de rău...

... Ultima ședință din acest semestru am ținut-o ieri, în cadrul căreia șeful nostru, domnul Gavriluț Feștilă a spus la concluzii.

- Așadar, doamnelor și domnișoară (este vorba despre colega noastră care l-a visat într-o noapte pe Arhanghelul Gavril anunțând-o despre indexarea salariului, iar după 272 de zile a născut un copil), și domnilor, pe primele opt luni ale acestui an, institutul nostru de cercetări a depășit sarcinile de plan cu un procent de 77 la sută...

- Bine-bine, a replicat imediat colegul Tiriplic, pe primele opt luni ale anului stăm bine, da' să vedem ce mă-sa facem pe ultimele opt...

S-a lăsat o liniște tocmai potrivită să exclamăm shakespeareian, în gând, în ceea ce îl privea pe Tiriplic și în conformitate cu prevederile Legii administrației locale:

- Ioi, iștenem, sărmane Yorik

Dar ne-am venit repede în fire când șeful a făcut o „tragere la temă” întrebându-ne:

- Câți dintre dumneavoastră și-au efectual concediul de odihnă pe acest an ?

Ne-am privit unii pe alții de parcă atunci ne-am fi văzut pentru prima oară, iar colegul Nelu a oftat:

- Nimeni, domnu' șef. De altfel, acest lucru se poate observa atât după fețele noastre cât și după prezența la program și calitatea lucrărilor...

În legătură cu calitatea muncii pe care o desfășuram și raportările la forul tutelar, într-una din zile ne-am pomenit cu un personaj croit exact după figura nevastei lui Popey Marinarul, care ne-a zis:

- Am fost trimisă de psihiatru să mă recuperez la filiala dumneavoastră...

- Care filială, doamnă? Ce filială? a sughițat întrebarea șeful Biroului cu derută în privire.

- Nu știi. Mie așa mi s-a spus: mergeți acolo, că e o filială nouă a Spitalului 9 – iertați repetiția nouă...

- Domnilor colegi, a zis atunci colegul Fănuță, în ceea ce mă privește mă simt perfect tâmpit.

Aceasta însemna să fii intelectual, adică să ai curajul spunerii lucrurilor pe nume, pentru că exact așa se prezenta situația: în ultima vreme parcă ne căpiase Dumnezeu, ori vreo

forță obscură vroia să ne transforme în epave. Eram palizi, mereu somnoroși, cu priviri de oameni răătăciți în Delta fluviului MeKong, și cu nesiguranța puilor de curcă plouați stând pe malul Styxului în așteptarea luntrașului Charon. Întrebarea șefului era destul de subtilă și de inocentă, însă nouă ni s-a părut deplasată, mai ales pentru că domnia-sa a continuat:

- ... Deoarece, m-am gândit următoarele...

Pe loc ne-au apucat frisonadele, fiindcă, ori de câte ori șeful nostru ne anunță că s-a gândit la ceva, cei mai mulți dintre noi se internează în spital dacă nu-i prinde apoplexia pe drum. Ultima dată a gândit să săpăm un canal împrejurul institutului pentru a păstra secretul cercetărilor. L-am săpat, că tot nu prea mai aveam ce să cercetăm, din moment ce economia dorea un sejur la mare, că tot era aproape de cota zero; am umplut șanțul cu apă și prima persoană care era să se înece a fost nevasta lui Văslicuț care-i aducea de mâncare, deși el i-a strigat pe fereastră:

- Fă, chioaro, vezi că e șanț și apă!

Urmașa Anei lui Manole n-a înțeles despre ce era vorba, i-a trimis o beza și după exact treisprezece pași a căzut în canal privind fericită spre dragul ei Văslicuț. Noroc că noi, intelectuali-intelectuali, dar când e vorba de solidaritate parcă am fi huni. Am salvat-o rapid și, în prezent nu are nimic doar că râde cam des, ceea ce în condițiile economiei noastre de piață este considerat un lucru perfect normal, ca și vorbitul de unul singur.

- Nu peste multă vreme, ne-a spus un psiholog chemat de conducere să ne testeze din anumite puncte de vedere, românii vor râde foarte mult, respectiv până se va ajunge la un hohot de râs național.

- Adică, ce vreți să spuneți? l-a întrebat cu vocea blajină domnul director, unul dintre cei mai apreciați informatori la fosta securitate.

După trei zile psihologul a fost trimis în staționarul Jilava unde a stat șase luni în post negru și meditație adâncă.

Închis parateza.

... De această dată, însă, șeful a gândit frumos și realist, adică:

- Pentru că uite ce-mi trecu mie prin minte: sunt pe deplin conștient că formați un colectiv strâns unit în jurul meu (așa credea el, bietul!), și n-aș vrea să vă despart, dar cineva trebuie să rămână și la serviciu – logic, nu? (cu această idee am fost într-o unanimitate zdrobitoare). Avem șapte bilete la stațiunea The Coormalation, a continuat el; noi, cu mine cu tot, suntem zece, deci, în concluzie, trebuie să mai rămână doi aici...

Ca de obicei, după discuții de vreo oră, ne-am înțeles repede prin tragere la sorți, absolut toți dorind să plecăm. În două zile am terminat toate pregătirile, inclusiv certurile în familie unde soții sau soțiile nu prea reușeau să înțeleagă o așa plecare în stațiune, adică fără ei. Ehe, ne-am zis, dacă ar fi și ei intelectuali ca noi...!

Primul care a descălecat în The Coormalationul de Sus a fost și cel mai stresat dintre noi toți, respectiv colegul Costică Tiriplic. El zicea că a mai fost, așa că l-am folosit de ghid încă de la plecare, când soțiile sau soții ne-au condus la gară pentru a vedea cine cu cine are relații extraconjugale. N-aveau cum să afle, fiindcă în aglomerația de pe peron nici noi nu ne-am mai aflat, urcând care pe unde am putut și călătorind intenționat în cele mai proaste condiții numai pentru fi suficient de obosiți odată ajunși acolo. Că, altminteri, la ce ne-am mai fi dus la stațiune, nu? Încă în timpul călătoriei am petrecut clipe de neuitat alături de alți călători, oameni în toate mințile călătorind

într-un picior, sau atârnați urangutanic de-o mână. Inițial i-am confundat cu pe unii de la vreun circ, apoi ne-am dat seama că vroiau doar să deruteze lumea, fiind și ei tot oameni ai muncii plecați la odihnă cu copiii, mame, tați, soacre și bagaje cât pentru petrecera ultimului sejur în Insulele Bermude.

În mod normal și în conformitate cu Legile lui Murphy, pe colegul Tiriplic l-am pierdut încă de la plecarea din gară când i-am auzit glasul strigându-ne – poate pentru ultima oară în viață, ne-am zis cu groază:

- Nu coboară nimeni până nu vă spun eu!

Dar l-am mai văzut după-aceea? Așa că fiecare am coborât unde am crezut de cuviință ajungând la stațiune treptat într-un interval de trei zile, fapt nemaîntâlnit în istoria de șapte sute de ani a stațiunii. Ceva mai târziu a fost organizată chiar o sesiune de comunicări științifice la care au participat sociologi, filozofi, medici, un ginecolog, doi seismologi japonezi, două femei de serviciu și un hingher delegat din partea cuplului B.B., adică Bardot-Băsescu. Și totul ar fi decurs în cele mai bune condițiuni dacă nu s-ar fi aflat că unul dintre japonezi era un ins bâlăbâit și prost, dar cu nume de rezonanță: Tolomac Apenelopei. Ceilalți participanți s-au ofuscat și s-au împrăștiat pe la vilele lor mârâind revoltați, moment în care l-am găsit și noi pe Costică Tiriplic: croșeta pe o bancă murmurând un cântec de leagăn pe bază de manelă turco-irakiană.

- Uite, mă!, a exclamat careva. Țsta stă aici, croșetează și cântă în timp ce noi...

Colegul Nelu, care se cam ebrietase cu o sticlă de pălincă maramureșană, i-a zis:

- Bă, fațadă! Vezi că te caută o damă în negru cu coasa pe umăr...

Tiriplic s-a uitat spre el cu o privire de amant prins dezbrăcat în șifonier și a continuat să croșeteze în timp ce noi,

la un semn discret, ne-am retras în colțul unei alei și am făcut sedință de analiză a situației. În urma discuțiilor am hotărât cu unanimitate de voturi excluderea pe veșnicie dintre noi a numitului Costică Tiriplic. L-am invitat în fața noastră pentru înmânarea verbală a sentinței, l-am strigat fiecare pe rând, dar nu părea că aude. Atunci am început să urlăm, să șuierăm și în general să avem o atitudine atât de zgomotoasă, încât, după aproximativ un sfert de oră am spulberat toate speranțele celor care-și închipuiseră că viața în stațiune însemna existență edenică. Încet, în jurul nostru s-au adunat toți cei apți să se țină pe picioare, dar suficient de pregătiți moral și mental pentru a înțelege manifestarea noastră. În scopul lămuririi chestiunii, un ins destul de simandicos ne-a strigat în frumos și expresiv grai mioritic:

- Bă, beliților, băga-v-aș sârmă-n nas – unde vă treziți, bă? ‘Ț-ai dracului de tâmpitmani!

- Domnu’ – scuzați deranjul – vezi că nu ești „bă” cu noi, l-a atenționat Nelu și am impresia că cam treci strada pe roșu – scuză-mi și cacofonia, da’ vorba mirceadiaconului: n-am găsit altă rimă...

- Bine, a lăsat-o insul mai moale, da’ ce-aveți cu omu’, fraților ?

- Nu suntem nici frați! i-a retezat-o Văslicuț. Du-te, bade, la penticostalii matale... A, vezi că se restituie găinile de la fostul ceape...

Ambiguitatea expresiei l-a făcut pe ins să ne privească mai altfel...

- Dar, s-a auzit o voce de femeie, acest om trebuie apreciat la justa lui valoare, nu? Adică vine în stațiune și, în loc să umble vandra, muncește! Nu realizează nimeni acest uriaș sacrificiu? Și-apoi, un mare învățat a spus foarte bine și clar că munca l-a făcut pe om...

- Așa-i, aprobă altă femeie, care părea foarte recent izgonită din Rai și nu prea avusese cu ce se îmbrăca. Pentru că, ce l-a înălțat pe om deasupra animalelor? Munca și cântecul, domnilor, ele l-au făcut pe om...

- ... De nimic, a completat-o Nelu.

Oricum, incidentul ne-a trezit la realitate: ne-am amintit de epoca lemnului timpuriu când maimuța a coborât din copac și, devenită om, unele fiind angajate chiar pe post de funcționar public. Le-am dat dreptate la toți, procedând rabinic, și am reușit să trecem cam șifonați peste acest moment penibil strecurându-ne prin mulțime asemenea unor răufăcători spre camerele unde fuseserăm cazați. Dar n-am dormit mai toată noaptea frământându-ne ce Dumnezeu i se putuse întâmpla lui Tiriplic de se căpiase de cap. Aveam să aflăm abia după întoarcerea din concediu o poveste pe cât de neverosimilă pe atât de înspăimântătoare. Exact trei ore și douăsprezece minute colegul Tiriplic ne-a ținut în tensiune cu tărașenia...

-Mă, cum era și normal, în calitate de ghid, am ajuns primul în stațiune să vă aranjez cazarea. De la gară nu cred să fie mai mult de șapte kilometri, noroc că am găsit un căruțaș din comună care m-a luat în car și în două ore am ajuns acolo...În paranteză fie spus, tot drumul m-a lins pe obraz un câine ciobănesc, animal care, la intenția mea de împotrăvire scotea câte un mârâit ca de dinozaur...

- Da' scuză-mă că te interpelez, l-a întrerupt Neluțu, de unde știi cum mârâiau dinozaurii ?

- De-atunci...

Din cauza zdruncinăturilor, aglomerației din tren și a căldurii – Costică nu reușea să-și explice – când a ajuns la dispeceratul de cazare și a intrat înăuntru, a dat de o ființă cam preistorică: cu păr pe aproape întreaga față, cu mâini încărcate de ghiuluri și mai ales cu o voce care l-a bolunzit, se jură el.

Vietatea s-a repezit la el, i-a sărutat mâna, și fusese gata să dea în apoplexie când i-a mai și șoptit:

- Bade, psst! Știi că s-a abrogat Articolul 200 din Cod? Ești de-al nostru. Treci deseară pe la mine...

- Adică, mă credeți homosex...? a reușit el să întrebe.

- Psst! a șoptit din nou celălalt misterios. Te-aștept...

El s-a enervat, l-a înjurat pe tip și, într-un acces de furie, l-a trimis direct spre perioada embrionară. Celălalt i-a aruncat o cheie ruginită și cuvintele:

- Vila „Cățelu”, camera șapțișpe.

„Vila” era un fel de cocioabă cu etaj și mansardă, iar când a deschis ușa camerei, l-a trăznit o duhoare de resturi de mâncare alterată, fum de țigări proaste și de alcool, încât a regretat o fracțiune de secundă că n-a acceptat invitația recepționarului... Între timp se înserase, și i s-a părut că, la intrarea lui, vreo două regimente de șoareci sau șobolani se năpustiseră spre cazarmile proprii...Căutase pe întuneric întrerupătorul prin zona unde credea el că ar fi trebuit să fie. Acolo și fusese, numai că rămăseseră doar două fire care îl trântiseră de ușă cu atâta putere, încât aceasta sărise din balamale. Își pierduse cunoștința, iar când și-a revenit, dar încă având mintea cam tulbure, a bolborosit fără să deschidă ochii:

- Mă doare-n fund...

- Bine, dom' Tiriplic, s-a minunat Fănuțu, astea-s vorbe de om intelectual ?

- Păi, mă durea, domnu coleg, jur pe ce vrei.

În orice caz, de undeva, ca din altă lume, s-a auzit atunci râsetul ca un chițăit de șobolan supraponderal al recepționarului...

- Și de unde zici matale că ți se trage toată treaba asta? l-a întrebat colegul Nelu.

- De la stres, căldură, aglomerație, a răspuns cu seninătate
Tiriplic.

- Da' ceva alcool luat-ai între timp ?

- Eh, un coniac...

Și-atunci, lucrurile s-au lămurit brusc, fiindcă „un coniac”
pentru colegul nostru înseamnă cel puțin o jumătate de litru...

NORA ATAȘATULUI COMERCIAL

Când m-am întors din exil, am găsit-o pe Lioara Bener măritată cu fiul unui atașat comercial dintr-o țară africană. Alcătuiau o pereche interesantă: ea blondă-blondă, el negru – abanos. Dar, fiindcă se căsătoriseră din dragoste, susțineau amândoi că erau fericiți. Aveau un băiețel de culoare creolageu-mulatrie, o corcitură de care le era jenă ambilor părinți: Lioarei, pentru că era prea negru, lui, pentru că era prea alb. Adică avea o culoare a pielii care o făcea pe mama Lioarei să plângă ori de câte ori îl vedea, iar mama fiului atașatului comercial, cu fiecare vizită la tânăra familie, își mai înfigea câte-o pană de struț în nări. Noroc, spuneau gurile rele, că atașatul oprise vizitele la timp, că altfel ar fi trebuit să intervină ecologiștii pentru salvarea struților. Altfel, toți jucau foarte bine și elegant teatru, uimind vecinii de vilă și o parte însemnată din salariații ambasadei africane. Lioara se împlinise bine de tot și când micuțul Gavriluț-Kimbo Rajik-Vasilescu Jamba – nume care, de altfel, echivala cu un întreg arbore genealogic, abia împlinise patru luni, Lioara se pregătea pentru o nouă naștere. Era destul de explicabil având în vedere că nu împlinise, încă, un sfert de secol de viață, iar dacă lucrurile mergeau după o probabilă/posibilă voie a Domnului, existau șanse reale ca familia fiului atașatului, continentul african și lumea să sporească, din punct de vedere demografic, cu încă o duzină de hibrizi în decurs de câțiva ani.

- Lioara, ești cu adevărat fericită? am întrebat-o.

- Pfu!, a exclamat ea. Îți spun niște chestii de te las tuț... În primul rând, din principiu, ziua nu fac dragoste, iar noaptea orice om este negru – logic, nu? Dar nu vreau să mă crezi vulgară, dragă! Mă iubește, îl iubesc, am la dispoziție tot ce-mi dorește sufletul, pe scurt, sunt satisfăcută din toate punctele de vedere. Mai ales inclusiv, mi-a făcut ea un semn cu ochiul. Adică îți spun chestiile astea, fiindcă ne știm din copilărie. Apropo: africanii ăștia sunt de-o virilitate fantastică – scuză-mă –, și tu știi că mie mi-a plăcut totdeauna să-mi trăiesc viața la cele mai înalte cote – vorba comuniștilor –, sper că nu te-ai prostit să intri în politică... Și ce să-ți mai spun? Am fost la ei acasă, într-un sat din junglă; măi, și am trăit niște chestii de vis – dacă ți le spun ți se înnoadă mîntea: exotisme, ritualuri. Să nu-ți spun că am fost declarată pe loc un fel de „miss”, după care am făcut dragoste la lumina focului de cimbriu, sau cedru, că nu le prea am cu botanismele și cu brazii lor africani... În orice caz, a fost ceva de infarct, o noapte trăznet! Mai ales după ce, din cauza unei licori de-a lor, am prins o stare moral-biologică și erotică de să nu mă-ntrebi! Apropo, da' rămâne strict între noi: măi, nu pot să jur că am făcut dragoste numai cu Exu Bhytu – ăsta e bărbatu-mi-o –, sau și cu încă vreo șase dintre frații lui, că seamănă ceva de groază, iar în starea de euforie erotică în care mă aflu, îți dai seama... La orice caz, tu să nu mă crezi o curvă și o stricată, pentru că totul a fost în sânul familiei și-apoi nici nu prea am avut de ales, că rânjeau ăia la bikinii mei de mă lua cu frisonade... Puteau chiar să mă mănânce vreo patru dintre ei, că-mi păreau niște canibali de toată făinețea și virilitatea, zău! Și-apoi, ritualul e ritual - puteam eu să le stric bucuria, că altfel, cum sunt eu cam nebună când beau câte ceva, poate mă mai trezeam dracului și cu vreo sida, nu? Așa că, asta e! Tu? Hai că nu mi-ai spus nimic despre tine... Ce

faci? Cum te-mpaci cu ciprioata? Ei, nu te supăra, că așa le zic la toate...

Tânără, frumoasă și molipsitoare cu exuberanța ei, Lioara împărăția împrejurii-i sănătate, vigoare și viață. Unele colege o invidiau, altora le era indiferentă, dar cele mai multe spuneau că nu era normală. Însă toate toate părerile, răutățile sau chiar jignirile consistente și directe își pierdeau din putere și din sens în fața fericirii afișate de tânărul și prosperul cuplu.

Se apropia a doua naștere și medicul-ginecolog care, în treacăt fie spus, o consulta cu deosebită plăcere pe Lioara, confirmase precizarea unei vrăcițe din junglă că avea să aducă pe lume o fetiță. Care și veni, doar că puțin cam prea devreme față de așteptările majorității rudelor, prietenilor, colegilor și cunoscuților, inclusiv ale fiului atașatului, Exu Bhytu, fericitul tătic care, la vederea noului spor demografic exclamă:

- Auzi, tu, curvă: ce e cu decolorata asta? Câte luni sunt de când ne-am contactat noi? 'Tu-ți jungla mă-tii de ștoarfă!...

Din cauza revoltei din suflet, Exu Bhytu vorbise într-un dialect atât de curat-românesc, încât ar fi îndeplinit condițiile pentru un certificat de dizident sau de brav român diasporean.

Dar, la drept vorbind, o piele atât de alb-străvezie cum avea fetița, putea să fi făcut pe orice tătic să învețe pe loc o limbă străină...

În rest, fetița era sănătoasă și cu tendință de frumusețe nordică sau măcar temperat-continental-ciobănească de prin Călimani, în vreme ce pe Lioara a bătut-o Exu Bhytu într-un stil african aparte, până când ea a recunoscut că o violase trei nopți consecutive și cu mare cruzime fiul unui atașat comercial al unei țări nordice...

Nenorocirea a fost că era blond, înalt și frumos – animalul!

PROST CE N-A VĂZUT PARISU'

- după nuvela „Proștii”, de Liviu Rebreanu -

Drăgan Boțu coborî din tren având majoritatea încheieturilor înțepenite. Aproape șapte ore nu se mișcase de pe bancheta vagonului de personal de frică să nu-i ocupe cineva locul, iar acum era gata-gata să cadă de pe scară din cauza unui cârcel la genunchiul stâng. Dar nu se lăsă: cu ochii plini de lacrimi păși pe peronul înțesat de lume, ajunse în fața gării și se urcă în primul autobuz oprit în stație.

- La a patra oprire de la a treia intersecție cobori, îl avertizaseră feciorul și nora. E simplu – te descurci ?

În câteva minute sunt la ei, gândi. Le fac o surpriză ce n-a văzut Parisu'!

Își trase pălăria pe ochi și, discret, pe-o ureche, se agăță de o bară cum văzu că făceau și alți călători, apoi inventarie, în mare, bunurile aduse pentru copii. Totul era în ordine și viața i se păru frumoasă, iar pe el se văzu deștept din moment ce, uite, se afla deja în autobuz, nu cum se spunea ziarul. Minciuni. Vezi, cum duceau în eroare țaranul cinstit? Când se întoarce acasă, le va scrie el o îscrisoare ce n-a văzut Pa...

- Auzi, bade: ia traista aia din spinare, nu vezi că ocupi trei locuri ?

Cum de nu se gândise ?

- Apăi, eu sunt de la țară, răspunse, și nu prea știu regula...

- Mi-am dat seama, zise vocea de bărbat, dar acum, dacă ți-am spus regula, pune traista jos.

Ei, mare filozofie! Apucă de ea cu nădejde, dar când s-o ia de pe umăr, atinse părul vâlvoi al unei cocoane...

- Mi-ți ierta, zise, da'...

Limba îi înțepeni în gură: în locul măreței clăi de păr, văzu un cap cât un bostan de pe Dealul Andricanilor, care lucea vioi în lumina soarelui de-amiaz. „Noa, trăzni-m-ar!, gândi. Să vezi amu' petrecere...” Cam un sfert de ceas, socoti el în gând, îl împroșcă doamna cu vorbe de care neam de nemul lui nu credea să fi auzit, cu toate că el nu mai zise nimic. Abia într-un târziu, când își dădu seama că greșise numărătoarea stațiilor și intersecțiilor, iar autobuzul înainta pe o șosea ce tăia în două un lan de porumb, zise și el nervos:

- Apăi, doamnă, de mă nărvezi ca lumea, te bag într-o claie de fân ce n-a văzut Parisu'!

Se porni un hohot de râs tocmai când autobuzul opri într-o stație și el întrebă:

- Pentru cartierul Micro, aici trebuie să cobor ?

- Cum doriți, zisse o fetișcană. Până în oraș sunt nouă kilometri.

Coborât în stație, zise cu voce tare:

- Auzi: cum dracu' pot fi unii oameni atât de proști? Da' mirarea mare-i cum de aflu și eu printre ei... Adică eu, cu fecior și noră la oraș...

La trei ore după sosirea trenului, ajunse la copii. Îl găsi doar pe băiat acasă...

- Asta, a ta, unde-i? întrebă el de noră.

- La slujbă.

- Cum dracu', mă ?, se miră el. Ea la biserică și tu la fabrică? Ia să-i zic eu vo câteva...

- Stai liniștiti, tată, că așa-i zicem noi la locul de muncă, îl lămuri feciorul. Dar' bine că ai ajuns, că în câteva minute trebuie să plec și eu. Opt ceasuri faci ce vrei, dar eu așa zice să faci o baie și să tragi un somn...

Să fac o baie? Are dreptate băiatu'. Vezi-l cum știe? Îmi seamănă la cumișenie. Îi trag o scaldă ce n-a văzut Parisu' și mă culc...

- Te ști descurca, nu ?, îl întrebă tânărul ieșind pe ușă.

- Ei, asta-i! Apăi, eu sunt țăran de la nouă sute șapte, mă?', râse el.

... Intră în baie, blocă ușa cu foraiăburul și încep să se dezbrace având un sentiment nelămurit că îl vedea cineva. Se întoarse brusc: dintr-o oglindă mare cât ușa îl imita un individ numai piele și os. Împietri pentru câteva secunde, apoi își reveni și, în timp ce intra în vană, gândi: „arăt slut și am figură de prost, bine că au murit și tata și mama, să nu le mai întunec bătrânețile.” Vorbi tare:

- Așaaaa! Deci astea sunt alea, robinetele, nu? Buuun! Ia să vedem...

Un jet de apă rece îl pocni în moalele capului de îi tăie respirația făcându-l să țipe ca de-o durere.

- Aha!, zise, ăsta o fi dușu'. Egzact: ia să fac eu o baie ce n-a văzut...

Deschise celălalt robinet, sau poate era altceva – vreun dispozitiv secret de alarmă de-a securității, că auzi un șuierat discret, apoi se lăsă liniștea. Întinse din nou mâna spre „chestia” cu trei colțuri și cu un bumb roșu în mijloc. Răsuci într-o parte și în alta, însă nu se întâmplă nimic. Poate că era

vorba despre un semnal de alarmă pentru cei care era în pericol să se înece...

- Ia să o las dracului în pace, zise. Mă spăl cu apă rece și noroc bun.

Pfu, trăznească-vă de nerușinați!, exclamă zăbind abia atunci pe unul din pereți niște bărbați și femei în pieile goale făcând dragoste.

Se așează pe marginea vanei cu sufletul înnegurat, iar în fața ochilor faianța albă îi apăru neagră.

- Cum dracu', zise nervos și, în același timp, disperat. Tomnai ficiorul meu, pe care l-am crescut cu frică de Dumnezeu și conform indicațiilor tovarășului..., să se depraveze în halul ăsta? Unde i-s cei șapte ani de-acasă? Adică, numai șase, că așa era indicat. Să știi că de-aici i s-o fi trăgând prostia: îi lipsește tomnai anu' cu seminarul, cum le spunea inginerul agronom la învățământul de iarnă ca să iasă deștepți în primăvară. Deștepți pe dracu!

Parcă îl și auzi pe Gicu Rungu, vecinul lui, care le știa pe toate:

- Tovarășe inginer, zisese bolundul într-o zi, m-am tot frământat în ultima vreme, chiar și noaptea, și aș face următoarea propunere: ce-ar fi să încrucișăm capra cu vaca? Există cel puțin două avantaje: animalul care rezultă fată, în condiții normale și furajat intensiv, cel puțin doi iezi-viței, iar din punct de vedere al păscutului, capra-vacă e cu mult mai ușor de hranit chiar cu frunze de prin copaci... Cel mai bine ar fi dacă am putea face încrucișarea cu capra neagră care, după cum ne-ați învățat, se poate hrăni chiar și prin stâncării. Așa că, având în vedere rezoluția recentului congres al partidului nostru drag, în frunte cu cel mai iubit fiu...

- Lasă, zisese inginerul, am înțeles, tov Rungu. Vom ține seama de propunerea făcută.

Mare prost Gicu ăla! Prost-prost, da' strigase și el nu-știu-ce la Revoluție, spărsese o fereastră de la primărie, strigase după s secretarul de partid de la ceape că era încurcat cu Sesilia lu' Duzanu și îi ceva ștab pe la București? Îi. S-a învățit la momentu' potrivit? S-a învățit. Azi-măine-i ministru, porcu' dracului! După ce plânsese două zile să fie primit în PCR... Ducă-se naibii!

- Da' băiatu' meu să se ocupe cu porcării de astea, afișate pe pereți ?

Când vine, când vin, îi bat pe-amândoi ce n-a văzut Parisu', să fie în clar... Adică, ce? A, Ia stai că le fac eu figura...

Se duse în bucătărie, luă un cuțit, îngenunchie în vană și începu să radă tăieturile din reviste. Ajunse cam la jumătatea lucrului. Într-o fracțiune de secundă, îi trecu prin minte că îl trăznise când jetul de apă clocotită îl pocni în cap. Scăpă cuțitul din mână și nici nu-și dădu seama cum ajunsese sub chiuvetă cu respirația tăiată, așteptând să se năruie ceva pe capul lui. Cine îl pusese să umble la drăcia aia cu bumb roșu? Vezi că nu curgea apă? Îl pocnise în cap și gata. Sută la sută vrusese să-l omoare...

Stătea chirchit sub chiuvetă abia îndrăznind să respire. Absolut sigur, dușmanul acela stătea la pândă până să iasă el din ascunzătoare...Drept că până la ușă nu erau decât doi pași, dar trebuia să parcurgă distanța asta târâș. Porni. Liniște perfectă. Ajunse aproape de ușă, se ridică în patru labe și întinse mâna spre foraibăr. Spaima, când auzi pocnetul în spatele său, îl proiectă cu capul în ușă.

- M-o fi nimerit ?, se întrebă în clipa următoare.

Nu simți nici o durere anume în vreo parte a corpului, dar, fără îndoială, a doua oară dușmanul nu avea să mai dea greș. Cu coada măturii împinse de foraibărul care nu cedă. Trebuia să se ridice în picioare și să... Adică, cum, mă? Moșu' a luptat

în '17, tata în '44, și eu să mă tem de un... de o...? Că ceva e, sută-n sută, că uite-amu mă năvălesc – ce n-a văzut Parisu'... Cum Dumnezeu să mă tem ?

În spatele său, dinspre robinete, se auziră gemete, apoi bolborâseli. Cineva încerca să cânte dintr-un solz de pește, însă nu reuși mare lucru așa că scuipe de supărare încât saliva îi ajunsese și lui pe omoplați sub formă de stropi. Nu avea nici un rost să mai încerce să iasă. Nimerise între niște nebuni, sau între fantome, care îl torturau în tot felul ca să-și bată joc de el și-apoi să-l ia cu ele. Și ce bine era acasă, la țară! Aer curat, luna mai, păsărici, iarbă, cuci...

- Amu s-or dus toate dracului de pomană, și eu mor aici ca un prost ce n-a văzut Parisu'...

... Întorcându-se seara, de la schimbul doi, feciorul și nora îl găsiră sub chiuvetă vorbind singur:

- Dacă încrucișăm capra cu mâțu apoi cu vaca, tovarășe inginer, obținem în doar câțiva ani un mare șeptel de urmași. Ce să mai spunem peste două-trei sute de ani? Dar peste o mie, tov inginer? Ei, cum să nu știu algebră? Știu o aritmetică ce n-a văzut Parisu'! Cum, ce fac aici? Dau lucrare scrisă la educație fizică... Dacă vreți, aduceți-mi hainele și autobuzul să mă îmbrac...

URAAA ! ÎMI REFAC VIAȚA...

Căderea mea în adolescență n-a avut nimic spectaculos, dar m-a cam lăsat perplex. Fiindcă de la înălțimea unei jumătăți de secol de viață, totul părea să fi apucat pe un fâgaș bine dimensionat și suficient de solid pentru a nu reacționa la seisme sentimentale. Mai ales că, în urma divorțului scăpasem, în sfârșit, de o conviețuire purtată ani de zile în spate și în suflet ca pe un blestem. Și eu și fosta nevastă ne cramponasem de un ceva cu mult mai vulnerabil decât ne puteam noi închipui, decât ne venea nouă să credem. De fapt, nici nu cred că stătusem vreodată să analizăm ce se întâmpla de-adevăratelea cu noi și de unde naiba pornea răul care ne măcinase atâția ani de zile. Orbecăisem prin viață alături, oftând din când în când, revoltându-ne sau certându-ne într-un ritm din ce în ce mai accelerat însă. Iar în una din zile, la finalul unui conflict condimentat cu mahalagisme de ultimă speță, care scosese pe palier majoritatea locatarilor, ea sau eu, nu mai știu care, am pronunțat cuvântul „divorț”; însă nu ca de obicei, ci cu patimă, hotărâre și, cred acum, ca o răzbunare deplină și definitivă. A fost mai ușor decât ne-am fi așteptat: copiii nu aveam, lucrurile și tot ce credeam noi că ne unea în căsnicie, era o falsă impresie. Am convenit că eram doi oameni raționali și chiar intelectuali, drept care am considerat absolut nepotrivit să facem tărăboi pentru un obiect sau altul. Am împărțit totul în cea mai perfectă ordine și disciplină, trăind parcă sentimentul

unei descătușări. Evident, vecinii – care știuseră cu mult înaintea noastră că vom divorța – se transformaseră în adevărați “arguși” și stăteau, sărmanii, mai mult pe scări, prin fața sau prin spatele blocului ca să nu le scape spectacolul de gală: finalul unei căsnicii de aproape un sfert de secol. Regret, dar nu le putusem oferi mai nimic. Apartamentul l-am vândut unui angrosist care nu ne-a întrebat cât costă, ci când îl putem elibera. Deci și din acest punct de vedere lucrurile merseseră strună. Am crezut de vreo câteva ori, văzând cu câtă viteză se derula totul, și cât de armonios, că însuși Dumnezeu prin cumsecădenia și înțelepciunea sa participa nemijlocit la un eveniment cu care, în principiu, nu era de acord. Dar, probabil, prefera și El răul scurt al unei despărțiri decât păcatul lung al unor interminabile neînțelegeri. După vreo lună de zile nici nu am mai întâlnit-o pe fosta nevastă, un vecin binevoitor spunându-mi că o văzuse cu un tip foarte bine (întotdeauna așa se întâmplă...), într-o mașină decapotabilă din care te asurzeau ritmurile bănățeano-sârbești atât de viguroase, acaparatoare și de pline de patos folcloric... Și mă privea cu atenție să vadă cum mă învinețesc de invidie. Eu! Păi, în clipa aceea am avut un moment de nebunie și cred că am iubit-o cu adevărat: bine, sărmana, că scăpase de mine și bine că acceptase să mă scap de ea. Era un înger de femeie, nu? Și brusc m-am simțit extrem de bine, poate chiar fericit – deși această noțiune mi-a produs de fiecare dată neîncredere – devenisem cu adevărat liber, puteam acționa exact cum și cât mă ducea mintea. Și unde mă putea duce în altă parte decât la sloganul strămoșesc: să-mi refac viața? – sintagmă idioată, de altfel, fiindcă, dacă ne gândim câtuși de puțin, au dispărut în timp câteva elemente esențiale care țin de fizionomie, psihic, biologic, fiziologic, sexualitate... Mai puteam vedea eu lumea cu ochii celui care și-a făcut o dată viața? Trecuseră anii, buni-răi cum fuseseră și nu era vorba despre o bandă magnetică, o casetă video sau alt mijloc, oricât

de sofisticat, de a readuce, de a retrăi niște ani, nici măcar niște momente. Deci, refacerea vieții e o amăgise pentru oamenii creduli și cam tâmpiți. Pe de altă parte, refacerea ar fi însemnat reluarea întregului și nu pe felii convenabile, ceea ce, să fiu sincer, nu mi-ar fi convenit deloc. Preferam să fiu bătrân și singur – vorba poetului – decât tânăr și să iau prostia de la capăt, să suport cu frică de Dumnezeu altă ființă zănatecă, prefăcându-mă mereu în fața rudelor, a lumii în general, că lucrurile merg bine, iar căsnicia noastră poate constitui exemplu de mariaj. Să o facă alții!...Mă simțeam bine și liber. Nu mă mai întreba nimeni nimic, nu trebuia să răspund la întrebări aberante, nu trebuia să dau socoteală pentru fiecare leuț cheltuit - nimic... Se lăsase liniștea peste existența mea până atunci atât de zbuciumată. Ursitoarele rele își făcuseră harakiri de ciudă, în timp ce, cele bune, își reintrau încet în drepturi. De-aș fi fost puțin mai concesiv, aș fi putut spune că eram chiar fericit (totuși), dar îmi era și cam teamă să nu sperii binele care dăduse peste mine, un bine absolut normal, dar de care fusesem atâția ani frustrat. Din vina mea, evident, pentru că Dumnezeu nu te ia de mână să-ți spună:

- Mă, ești tâmpit? Nu vezi că ai dat-o în bară ?

Nu. Stă și El și se miră că această creatură, Omul, eu, în cazul de față – o făcuse după chipul și asemănarea lui. Pe dracu! Nici urmă de așa ceva. Chiar și cele zece porunci erau încălcate fără nici o remușcare de indivizi care mergeau la biserică, se rugau cu aparentă conștiinciozitate și evlavie, dar trăgând cu ochiul la cei din preajmă să vadă cum erau îmbrăcați, cum se așezaseră în genunchi... Sau cum de veniseră la biserică ei, care, fuseseră atei convinși, ba mai ocupând și funcții prin fostul partid comunist; sau se mirau pur și simplu cum de nu-i trăznea Dumnezeu pe acești nelegiuți care arătau, totuși falși în ipostaza oii rătăcite și cam căpiate întoarsă la

turmă. Era un spectacol ridicol și, în același timp, jalnic să-i vezi, dar și, sigur, revoltător pentru creatorul însuși. Deși se pare că pe El nu-l mai prea interesa chestiunea și micimea omenească de-o vreme încoace, zburdălnicia homo-sapienșilor prin și printre opreliștile transmise de El prin fiul său și ajustate amenințător de evangheliști, mai cu seamă de apostolul Pavel, devenind doar un fapt divers. Poate că era adevărată zicerea că, pentru ultimii treizeci de ani ai secolului și ai mileniului, lăsase omenirea pe mâna preaprimitorului Scaraoschi, ținând seama că toate se desfășurau în conformitate cu previziunile Apocalipsei, existența planetei tinzând spre un haos desăvârșit, în perfectă armonie cu ideologia belzebutiană. Această constatare nu era prea optimistă și, ca atare, impunea o anumită accelerare a... refacerii vieții mele pentru a intra din nou în rândurile lumii bune și cu frică de Dumnezeu, cum mă tot dăscăleau toți, prieteni și cunoscuți, colegi și rude, de parcă burlac fiind, le-aș fi adus importante prejudicii morale și le-aș fi uzurpat tronul demn al fidelității depline. Sau, mai știi? Poate că mă simțeau ca pe un fel de pericol-eminentă cenușie planând donjuanesc pe deasupra armonioaselor lor căsnicii, dar cu precădere amenințând buna înțelegere în familii și fidelitatea frumoaselor și castelor soții. E o simplă bănuială care gădilă, însă, orgoliul meu de mascul, pentru că, în realitate, lucrurile nu stau deloc așa; eu îmi iubesc aproapele exact cât îmi dau voie cele zece porunci care, între altele fie spus, retează orice pornise spre desfrâu: „Să nu preacurvești”, adică să nu depășești o anumită limită a curviei; „Să nu poștești nevasta aproapelui tău, nici robul lui – în cazul în care ești homosexual –, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui...” – nici măcar măgarul! Deși partea cu boul și măgarul; sună cam dubios, însă nu are acum rost să intrăm în cine știe ce detalii biblice. Cert este că eu înțeleg perfect situația, fiindcă, după divorț, m-am deșteptat extraordinar de mult, văd lumea cu alți ochi, așa că, bineînțeles,

nu voi mai face greșeli majore. Sunt din ce în ce mai convins că Providența îmi va îndruma pașii și mintea numai spre bine, având în vedere că perioada de verificare a probității mele morale trecuse, o trecusem cu brio...

Deci:

Așteptând într-o dimineață să deschidă la aprozar, la un moment dat descopăr la capătul privirii mele o vietate. Nu înaltă, nu scundă, nu grasă, dar nici prea slabă, blondă, cu ochi albaștri care, în paranteză fie spus, mi s-au părut ai unei vișele întârcată în ziua precedentă. Era limpede ca lumina Farului din Alexandria că vietatea tânjea după ceva; am bănuț, dar nu intru în amănunte de prisos. M-am apropiat, n-am zis nimic de timp, nu am întreat-o dacă e singurică, nici cât era ceasul — nuuu, ci pur și foarte simplu, ca de la bărbat la bărbat, fiindcă din punct de vedere al fumatului femeile sunt mai bărbați decât oricare mascul dependent de iarba dracului, Bine, las și amănuntele astea și, în concluzie, i-am zis:

- Nu cumva aveți un foc? Că mi-am uitat bricheta...

- Ba da - aveți și pentru mine o țigară ?

Ce v-am spus? Dar, domnilor, vă jur liniștit că avea vocea Mariei Callas pe vremea Bolero-ului lui Ravel, voce pe lângă care glasurile îngerilor puteau să semene cu răgetul Măgarului lui Buridan tocmai sosit la celebra bifurcație de drumuri unde și-a dat obștescul sfârșit – să păstrăm un moment de reculegere... Drept care am gândit, în șoaptă, ca să nu-mi intre destinul la idei: poate că asta e refacerea vieții mele. Am privit-o cu o nuanță de interes în plus, am încercat să pătrund dincolo de aparențele clar-pozitive și, intimidat-adolescentin, am gângurit, totuși, o întrebare mai decisivă:

- Îmi dați voie să fumăm împreună ?

Ne-am așezat pe banca din fața aprozarului și am început să pufăim cam la fel de pătimaș, dar fiecare cu gândurile lui.

Ale mele erau simple, aproape rudimentare, reduse la întrebarea de importanță capitală pentru mine: s-o atac sau să n-o atac? Era eminamente necesar, cu atât mai mult că folosea un parfum distrugător pe o rază de cincizeci de metri pătrați, de senzual ce era, iar buzele ei frumoase și bine garnisite cu ruj îmbiau la un sărut suficient de lung pentru a lăsa aprozarul fără clienți cel puțin un sfert de oră. Diferența nefiind mai mare de șase-șapte ani după calculele mele estimative, mi-am făcut cruce cu limba pe cerul gurii și am declanșat marele asediu pentru refacerea vieții mele:

- Nu vă supărați: soțul dumneavoastră e canibal ?

Sper că ați înțeles subtilitatea mea psiho-socio-filozofică...

Întrebarea i-a produs un șoc destul de puternic, așa că foarte greu a reușit să articuleze două cuvinte:

- De ce ?

- Fiindcă, dacă ne vede pe amândoi stând pe bancă, ne mănâncă. De vii...

- N-am bărbat...

Dacă aș fi auzit concomitent trâmbițașii din Apocalipsă, istericalele neveste-mi când îi cumpăram flori plus urgia unei tornade, toate ar fi fost un vax pe lângă zguduirea moral-sentimentală care mi-au produs-o cele două cuvinte. Acum se pune problema dacă s-o atac în continuare pe flancuri sau frontal. Am optat pentru ultima variantă și, după ce i-am prezentat cu lux de amănunte autobiografia, i-am zis ca să mă dau important și deștept:

- Țsta-i curriculum vitele meu...

Pentru că autobiografie suna vetust și se simțea o adiere de comunism.

Între două pale de fum mi-a prezentat și ea curriculum-ul propriu. Am descoperit că aveam o mulțime de puncte comune: divorțați amândoi, soțul ei bețiv, microbist și curvar, nevastă-mea, rea, incultă și avară; soțul ei din familie compromisă - un violator de octogenare, doi hoți de buzunare și o soră cam prostituată... Fosta mea nevastă era dintr-o familie și mai compromisă. Uf, bine că noi eram amândoi integri din punct de vedere moral, social și juridic. Am respirat ușurat și am dat atacul final:

- Auzi, doamnă: știi ce am hotărât? Hai să ne unim viețile...

Ne-am dat mâna, am mers la un butic și am băut fiecare câte trei beri – plătite de mine – chestie care m-a impresionat vizavi de cantitatea de bere pe cap de femeie. Iar după câteva zile... După câteva zile bâiguiam fericiți câte un „da” viguros în fața ofițerului stării civile care privea la noi ca la niște cranii de Cro-Magnon găsite într-o dimineată sub pernă.

Din punct de vedere logic, uman și social, încheierea acestei povestiri ar trebui să sune cam așa: și au trăit împreună până la adânci bătrâneți având de la bunul Dumnezeu prunci frumoși și cumiști... Aiurea! Sfârșitul sună așa: după trei săptămâni am hotărât să divorțăm, eveniment de la care vom comemora în această vară doi ani, iar procesul de împărțire a bunurilor continuă cu martori, cu țipete și expresii care amuțesc nu numai asistența ci și completul de judecată. O doamnă judecătore, blonduță și cu trei cruciulițe patriarhice atârând senzual printre o pereche de sâni ceva mai viguroși decât ai Pamelei Anderson, a jurat cu mâna pe Constituție că ea n-a mai auzit asemenea trivialități. Dar cine a obligat-o să vină la procesul nostru? Inșă avocatul meu, om cu experiență și cu figură nurnberghiană, simțind că m-a secătuit de bani, mi-a

promis solemn că nebunia procesului nu va dura mai mult de doi-trei ani dacă-mi vând apartamentul și ce mai am prin casă...

- Of, Doamne-ajută!

In orișice caz, când totul se va termina, pentru binele și echilibrul umanității, îmi voi reface viața, fiindcă așa nu se mai poate...

FAMILIA GULYE

În sfârșit, aseară am fost în vizită la familia Gulye. În sfârșit, pentru că, de vreo jumătate de an n-am mai fost pe la ei și ne tot invită gândindu-se, probabil, că noi suntem supărați fiindcă ne inundă apartamentul cam o dată la două săptămâni. Fleacuri! Sigur, a fost greu până ne-am obișnuit cu potopul care-avea loc, de regulă, împrejurul miezului nopții, respectiv după ce se întorcea fiica lor din oraș, însă chestiunea ține de trecut... Acum nu se mai întoarce - a născut doi gemeni din flori dotați cu niște coarde vocale pentru care majoritatea locatarilor de pe scară le-a prezis un viitor strălucit ca soliști de operă, dar nici într-un caz ca locatari. Și șade acasă. Probleme am avut mai ales cu nevastă-mea, până am convins-o că, logic, nu aveau cum să-i inunde pe cei care locuiau la etajul superior, având în vedere că apa se întâmplă rar să curgă de jos în sus chiar în condițiile tranziției românești spre economia de piață când orice este posibil...

- Adică, tu nu mai știi de măr, de Newton, de gravitație? o întrebam oarecum disprețuitor.

- Nu, răspundea ea sec. Eu știu numai de graviditate.

Și își îndrepta privirea semnificativ spre tavanul nostru cu urme de-a lungul atâtor potopuri.

- ... Chiar la bloc fiind, îmi continuam eu pledoaria încercând să-i fac o demonstrație științifică, unde se întâmplă atâtea lucruri bizare, crezi că apa ar putea curge de jos în sus?

Să mai întrebăm pe la Asociație, pe la centrala termică, pe la Pro Tv, dar eu nu prea cred...

- Domnule!, ți-a Claustrina la mine, nu pricepi că m-apucă frisonadele când o aud cum își spală virușii care ajung apoi pe pereții noștri ?

În principiu, eram de acord cu ea și chiar îmi imaginam dezgustătoarele creaturi fojgăind pe pereți și prin tot apartamentul să ne contamineze. Însă trecură anii, vorba poetului, iar noi continuam să fim sănătoși și inundați cu aceeași frecvență, doar mai viguros din punct de vedere cantitativ după ce apăruseră bebelușii. Asta era tot, așa că nu aveam nici un motiv special să fim supărați pe familia Gulye odată ce ne obișnuiserăm cu respectivul fenomen nocturn...

Doar munca de lămurire cu nevastă-mea, Claustrina, a durat vreo jumătate de an, după care a cedat din punct de vedere nervos și am dat-o pe mâna unui neuropsiholog despre care se spunea că era meseriaș excelent. Lucru foarte adevărat, pentru că atât de bine se obișnuise nevastă-mea cu el, încât, după cam cinci luni de ședințe psihoterapeutice, era gata-gata să divorțăm...Sincer vorbind, se potrivea cu el mult mai bine decât cu mine, așa că, în urma acestei descoperiri, hotărâsem să-i fac fericiți... Din nenorocire, nu au avut parte unul de altul, fiindcă într-una din zile, Claustrina a venit acasă, și-a aruncat lucrurile intime prin toată casa, după care a grăit cu mare năduf:

- Porcu' dracului! Țsta se culcă fără jenă cu toate pacientele și prostituatele – l-am prins în direct!

Sunt unele situații când trebuie să recunosc, cu tristețe, că nevastă-mea dă dovadă de multă idioțlenie din punct de vedere gramatical...

- Chiar că porc, i-am întărit eu suferința întrerupându-mi lectura din cea mai proaspătă Sandra Brown. Putea fi și el mai

discret și mai fidel, măcar cu tine, am plusat cu senină malițiozitate.

Și ne-am văzut mai departe de existența noastră semilacustră.

După cum rezultă din cercetările efectuate de profesioniști în bârfitorie și de doi foști informatori deveniți importanți oameni de afaceri, familia Gulye formează un grup de ființe interesante, cu apucături interesante și cu înfățișări și mai interesante, Comisia de bârfitori a căzut de acord că gulyenii au figuri de marțieni desenați de un participant la bătălia lacrimogenă de la Stoenești, unde trupele de ordine publică s-au umplut de glorie străbună. Doamna Gulye, șefă a cantinei săracilor din cartierul de vest al orașului, este o femeie încă verde și seamănă atât de bine cu o gulie, încât încep să mă îndoiesc cu nerușinare că Dumnezeu a fost tot timpul în relații antagonice cu Anticrist. Dimpotrivă, cred că în multe situații au colaborat foarte bine, într-o desăvârșită armonie. Rezultatele se pot pricepe cu ochiul liber, precum e cazul umanoizilor deștepți despre care se spune că „unde-i multă cuminenie e și multă prostie, sau situația unor sexe frumoase despre care Tudor Vianu a spus: „O femeie, oricât ar fi de frumoasă, dacă-i proastă nu poți face dragoste cu ea.” Judecata diavolului în gura esteticianului... În ceea ce îl privește pe soțul doamnei, acesta este un tip elegant, cu burtă imensă, dubios de manierat și este șeful Serviciului de ecarisaj al Consiliului municipal – o funcție grea și de mare răspundere civică, dacă stăm să ne abatem puțin gândurile spre viteza de înmulțire a patrupezilor lătrători; evident, și lăsând gluma la o parte, nici cu bipezii lătrători nu i-ar fi fost mai ușor, însă aceasta e o problemă pe care o vom aborda într-un alt studiu. În concluzie, toată stima pentru acest domn rotofei, relativ chelos și cu mers așezat, care nu-i trădează agilitatea din vremea când vâna cu mare pricepere

javrele de prin urbea noastră. Deducem de-aici că domnul Gulye are origine sănătoasă și nimeni nu ar descoperi în curriculum-ul său vreun fragment de vitae care să-l compromită; el a urcat cu destulă greutate treptele ierarhiei din domeniul hingheritului, făcând față unei concurențe acerbe, inclusiv de fostul primar fiind vorba, care și-a demonstrat profesionalismul prinzând într-o singură noapte nouă câini, după care faptă zicând:

- Credeți că mie îmi strică niște bani în plus la venituri? Și-apoi, pentru partidul pe care-l reprezint, exemplul personal contează enorm...

Și trebuie să spunem imediat că partidul din care făcea parte domnul primar era plin de exemplare și de exemple oarecum similare și, în orice caz, toate demne de urmat.

Numai că, în noaptea următoare, Gulye a capturat 13 câini, patru pisici jigărite și un motan cu ochi albaștri impresionând profund pe toată lumea. Din păcate s-a descoperit că felina era un motan birmanez și aparținea soacrei unui consilier care se ocupa cu probleme de cultură. Drept care, nu a lipsit mult ca această captură să-l coste pe Gulye funcția și chiar libertatea, consilierul – despre care se spunea că era cam bizar în gândire și fapte – susținând că aceasta era încă o dovadă a modul mârșav în care înțelegea opoziția să submineze activitatea partidului său.

Așa stând lucrurile și sub presiunea unei treimi cam firave din numărul consilierilor, primarul a pus la cale o ședință de urgență. Cu această ocazie, bineînțeles că primul care a luat cuvântul a fost reclamantul:

- Iată, domnilor, răcnise el cam învinețit la față, cum se dedă opoziția la fapte reprobabile, antisociale și de distrugere a ceea ce are mai de preț orașul și țara...

- Motanii birmanezi? se minunase alt consilier trezit dintr-o scurtă ațipire.

- ... Nu, domnule, s-a simțit foarte jignit „culturalul”, vorbesc despre bătrânii noștri sacri...

- Sacri sau socri? se auzise iar vocea nou-trezitului.

- Dacă voi mai fi întrerupt o singură dată, domnilor, nu-mi rămâne decât sa vă stric cvorumul – sper că reușesc să mă fac înțeleș. Deci, unde am rămas?

- Puteți continua de la birmanez, s-a auzit o voce obosită.

- Mersi mult! Da, domnilor, afirmațiile mele se bazează pe faptul că acest banal motan, ca să zic așa, este singura mângâiere pentru o femeie aflată în ultimii ani ai vieții sale...

- Așa ați vrea dumneavoastră, se auzise vocea unui participant.

Opoziția râse zgomotos aplaudând furtunos remarca.

- Iară mă întrerupeți?! se minunase vorbitorul. Vroiam să spun că, pentru o femeie în vârstă, asuprită, maltrată și întemnițată de comuniști, un motan înseamnă mult, domnilor colegi...

Însă un consilier din coaliția aflată la putere, nesimțitor la sentimentalisme faunistice, pusese lucrurile la punct cu hotărâre și seriozitate:

- Aici nu discutăm probleme pisicești, domnilor, ci despre viața celor care ne sunt apropiați, oamenii în vârstă, atașați de-o felină sau de altă fauna. Propun, deci, ca acest domn cu nume legumicol - dacă mi se permite divagația - să fie imediat arestat și trimis direct la Curtea Supremă de Justiție...

- Domnu' consilier, a mormăit o voce, să nu alunecăm în divagații absurde de tot...

Însă vorbitorul nu păruse a-l fi auzit, continuând:

- ... sau cel puțin la domnul ministru de justiție care, o spun cu întreg dezinteresul și toată modestia, mi-e coleg de partid și este un om integru.

După intervenția ceva mai fermă a opoziției, s-a luat hotărârea ca hingherul Mitrică Gulye să fie chemat în fața Comisiei Pentru Protecția Patrimoniului Demografic, Secțiunea Ecologia și Fauna Orașului, pe scurt C.P.P.P.D.S.E.F.O. unde, după ce a fost beștelit principial timp de o oră și făcut să se simtă ca o piele de câine plouat tăbăcită prost, a fost recomandat pentru angajare în funcția de hingher principal pe durată nederminată și cu atribuțiuni de șef de echipă. Neavând studii superioare, urcase greu spre șefia serviciului de ecarisaj, și numai după ce i s-a sugerat discret dar amenințător că, nefăcând parte din vreun partid politic aflat la putere, șansele de a rămâne mult în respectiva funcție erau foarte mici. Drept care s-a înscris în cel mai obscur partid din coalitiție punând capăt astfel întregii tevaturi. Odată puse la punct chestiunile social-administrativ-politico-financiare, soții Gulye aduseră pe lume o fetiță sănătoasă, rumen-vineție ale cărei țipete îl îngroziseră pe tânărul medic ginecolog aflat la prima testare practică a profesiei sale. El a abandonat respectivul proces ginecologico-demografic și, în spatele maternității a vomitat în liniște, cu sughițuri, timp de trei sferturi de oră...

Toate acestea se întâmplaseră cu mult timp în urmă, acum familia Gulye formând un cvintet redutabil atât din punct de vedere fizico-decibelic cât și comportamental.

... I-am găsit pe toți acasă, ne-am îmbrățișat – am omis să spun că eram însoțit de nevasță-mea Claustrina? Nu contează – am fost poftiți în sufragerie și, până s-a legat discuția, ne-am uitat pe pereții proaspăt zugrăviți de trupurile fânțarilor căzuțiyla datorie sub loviturile bestiale ale „plicii”-ului, și la unghiile domnului Gulye, adevărate iatagane în miniatură cu manșete

negre și cu vârfuri de suliță. Claustrina, care e plină de o bolnăvicioasă imprezvizibilitate și de reacții spontane, i-a ți zis:

- Domnu' Trică - așa îl alintăm noi în calitate de vecini -, aveți niște unghii foarte interesante...Cum reușiți să vi le întrețineți atât de faine?...

Domnul Trică păru sincer emoționat:

- Săru-măna, doamnă, sunteți prima persoana care mă complimentează pentru astea, și-a rășchirat el ghearele. Pentru mine nu e nici o problemă, fiindcă le întrețin cu urină de câine... Metoda am descoperit-o mai demult, pe când mă ocupam efectiv de hingherit...

Noroc că eram atent, că altfel aș fi vomitat pe persanul în care îmi îngropasem cu înconștiența picioarele încălțate cu pantofii cam plini de praf, trebuie să recunosc...

- Vreți să vă dau rețeta? a întrebat-o pe nevastă-mea. Aveți nevoie de-un simplu un maidanez de care vă pot face rost chiar în noaptea asta...

- Te omor!, i-am șoptit Claustrei învinețindu-i coapsa cu o pișcătură. Ai innebunit? Javră îți trebuie acum când leii se duc naibii?

Însă domnul Gulye forma deja un numar la telefonul mobil și l-am auzit ca într-un vis de groază:

- Hălău! Domnul Fulgerică? Aici îi Gulye, mă!... Auzi: fă-mi rost în noaptea asta de un sentbermanez, pardon, scuză-mă, vorbesc de pe mobil și cred că m-am tâmpit - hă! Hă! Hă!, îți place gluma? De un sentmaidanez am nevoie. Mersi mult. Ceau! Cred că făcusem cârcel la creier, fiindcă nu mai eram în stare să leg nici măcar două gânduri.

În schimb, Claustrina mi-a aruncat o privire crâncenă din care am înțeles că urma să-mi petrec restul nopții la părinți sau în gară. Până una-alta, dinspre bucătărie adia mirosul viguros

de leșie, semn că doamna Gulye ne pregătise delicioasa prăjitură împregnată abundant cu bicarbonat și praf de copt, din cauza căreia pe mine mă durea capul trei zile, iar Claustrina vomita până când o fetiță din vecini, o întreba:

- Tanti, așa-i că, dacă mori mă duci și pe mine în Rai? și îi întindea un capăt de lumânare ca să moară creștinește.

Sfântă naivitate!

De unde să știe sărmana fetiță că șansele nevasti-mi de-a ajunge în Rai erau egale cu zero? Voi reveni candva cu amanunte...

Deci, înaintam vijelios spre ucigașa prăjitură discutând cu domnul Gulye despre ultimele mineriade și noile strategii de luptă ale Guvernului împotriva supraviețuirii general-umane și animale. Interlocutorul meu se aprinsese la obraji, făcuse spume la gură făcându-mă să cred că se afla în posesia unui virus de turbă cu care ne va dota și pe noi, și spunea aproape strigând și împrôșcându-mă cu salivă:

- Domnule, guvernul ăsta e în stare să ne genucidă pe toți, da' nu poate să distrugă niște oribili gândaci de bucătărie. Cum e posibilă, domnule, atâta impotență insectocidă? Înțeleg și-i aprob impotența administrativă, economică, politică, și încă vreo mie de impotențe, dar să nu fie apt să scape țara de gândăcimea asta infernală, asta n-aș fi crezut-o chiar dacă mi-ar fi ceterat-o un milion de opoziții. Scuzati: cu cine țineti, domnu' vecin?

Țineam cu indiferența, așa că i-am răspuns:

- Cu Monika.

- Care Monika?! A, Monika Clintonica... Bună glumă! Da' n-am terminat: vă mai amintiți? Se laudau cu nu-știu-câte mii de specialiști – mii, mă pricepeți? – și între miile astea să

nu aibă măcar un insectoman? Vă spun: chestia asta mă revoltă intolerabil. In-to-le-ra-bil, să fie clar!

Iar această tiradă avea loc tocmai când dinspre șifonier înainta maiestuos spre picioarele neveste-mi un gândac de dimensiunea unei lăcuste gestante, adică un gândac din aceia în fața căruia, dacă nu leșini, simți nevoia imperioasă să te ridici și să pleci discret după ce i-ai fi șoptit cu respectuoasă groază un „să ne trăiți!”... Cel puțin bine că nu-l văzuse Claustrina! Doamne ferește ce urlate și ce istericale ar fi izbucnit!... Nu-l văzuse încă, pentru că nevastă-mea are ochi de vultur pleșuv, așa că dezastrul era inevitabil, cel puțin pentru moment. Ne-a salvat însă domnișoara Gulye, Fulvyana, care tocmai venea din bucătărie cu platoul încărcat de prajitură, iar Dumnezeu, dintr-o sclipire de înțelegere pentru oamenii aflați în momente grele, i-a purtat pașii să calce cu totală nepăsare pe micul monstru-lăcustă. Am înălțat rugăciune de mulțumire spre cer și am privit la Claustrina cum înfuleca prima bucată de prajitură făcută cu sirop de leșie. După care a zis tare și iresponsabil:

- Prajitura e super – felicitări!

Semn că începuse să-și piardă mințile...

Aceasta tocmai când își făcuse apariția și doamna Gulye să ne țină companie aducând cu sine un miros de transpirație care, combinat cu mirosul de la picioarele domnului Gulye, spălate ceva mai rar din cauza acvafobiei domniei-sale, a anulat în mare parte mireasma de prajitură. Și am văzut că era bine – ca să citez ceva din Geneză. Și, pentru a șaptea sau a treisprezecea oară, ca urmare a exclamației Claustrinei, doamna Gulye i-a recomandat rețeta prăjiturii... Cu deosebirea că, de data aceasta, i-a dat pix și hârtie s-o și noteze ca să n-o mai uite. Eram multumit de bătaia pe care i-o aplica Dumnezeu neveste-mi, așa că, în timp ce ea nota cu conștiinciozitate, domnul Gulye își primenea unghiile cu urina de câine, eu am

scos cu multă precauție din buzunar un recipient închis ermetic și compartimentat corespunzător, pe care l-am deșertat cu un gest de nepăsare în spatele canapelei pe care ședeam, după care am zis cu voce pierită:

- Dragă, mă simt cumplit de rău, am senzație de palpații ametescate cu amețală; mi-e rău de la stomac... Vă rog să mă iertați - trebuie să plec. Dacă tu vrei, iubito, mai poți rămâne...

- Doamne ferește!, a sărit și nevestă-mea în picioare. Cum o să te las să pleci singur, iubitul?

Iubito... Iubitule... Cine ar fi putut crede că ne mințeam cu așa senină nerușinare?

Ne-am mai cerut de câteva ori scuze, și am coborât scările în cuibulețul nostru de nebunii, certuri și amenințări cu divorțul la fiecare două-trei zile. Nici n-am închis bine ușa și Claustrina mi-a și sărit de gât întrebându-mă cu vocea sugrumată de emoție:

- Ai reușit, dragule?

- Da, iubito.

- Bravo, iubitul!

Și pentru prima dată în ultimii trei ani de căsnicie am dat să ne sărutăm sincer, însă nu am reușit, din lipsă de exersare...

*

... În recipient erau șvabi, furnici, câteva căpuse și trei păduchi lați aduși de nevestă-mea de la psihoterapeut.

- Numai de-ar supraviețui inundațiilor, m-am îngrijorat eu.

- Doamne-ajută!, și-a făcut și nevestă-mea cruce.

Și am văzut că acest lucru era bun. (Geneza-Facerea, I, 10,12).

Deva,

13 februarie - 8 martie 1999

CONCEDIUL UNUI SENTIMENTAL RATAT

Era în a doua jumătate a lunii iulie, o căldură sahariană și călătoream spre Constanța - nouă inși într-un compartiment de opt locuri, privindu-ne pe furiș să vedem care va leșina primul și astfel să se mai descongese spațiul. Nu era foarte cald, adică nu cred că în vagon temperatura trecea cu mult peste patruzeci de grade, deși un tip cu figură de haiduc interpretat de Jean Constantin, întreba din când în când pe femeia de lângă el, o brunetică pentru care nevastă-mea m-a faultat de câteva ori la glezne:

- Am ajuns deja la Neptun, mami?

Iar ea răspundea sec:

- Am ajuns la dracu'! Mai taci...

- Bine, mami...

Chestie nesemnificativă, vorba lu' socru-mi-o când era să se înece soacră-mea în primul lor concediu pe litoral:

- Stai liniștită, dragă, a încurajat-o, că s-au mai înecat destui și nu s-a găurit cerul... E nesemnificativ, zău!

Soacră-mea l-a ascultat, că ținea la el din tot sufletul și trei zile nu și-a revenit din comă.

Eh, alte vremuri...

Deci, noi eram trei: nevastă-mea, Claustrina, șefă de incubator la „Avicola”, puștiul nostru de cinci anișori, Șvarțeneger-Ion-Ronaldo, îmbrăcat în costum național, cu tricolorul la brâu și cu căciulă de astrahan trasă pe urechi, și eu: economist stagiar, privind la restul călătorilor cu infatuarea

celui îmbrăcat în costum de stofă neagră și cu cravată de mătase naturală. Trenul alerga prin câmpie, pe sub soarele tropical și, din când în când, îl vedeam pe geam pe domnul ministru Băsescu alergând călare pe-un țap după o Fața Morgana pe fundul căreia scria cu litere strălucitoare: MĂ, AICI-S BANII VOȘTRI! Ei, dar în compartiment eram oameni serioși și nimeni nu mai credea în vedenii... Nici măcar Șvarțeneger-Ion-Ronaldo nu părea interesat de fenomene paranormale. La vârsta lui și pe distanță de vreo trei sute de kilometri, puștiul s-a comportat excelent, adică n-a scos nici un scâncet, nu a vrut la geam nici la veceu sau să-l ia nevastă-mea în brațe. Curgea transpirația pe el în valuri și la un moment dat, văzând cum o doamnă de pe bancheta de vizavi îl privea și își făcea din când în când cruce, am îndrăznit să-i zic Claustreinei:

- Iubito, n-ar fi mai bine să-l îmbrăcăm cu tricoul ?

S-a uitat la mine ca Baiazid la Mircea cel Bătrân când l-a luat din scurt: „- Tu ești Mircea?”, și m-a întrebat:

- Vrei să te cerți iară cu mama? Că asta urmărești tot timpul... Ai uitat ce-a zis când ne-am despărțit la gară ?

Ei, cum să fi uitat ?

- Nu, am răspuns școlărește. Mama ta i-a zis ăstuia mic așa: dragu' lu' buni, să nu ascuți de păgânu' (păgânul eram eu) și să dezbraci hăinuțele astea de pe tine. Las'să vadă toți nădrăgarii cum arată un pui de dac.

- Și-atunci, ce vrei? m-a interplat Claustrina.

- Poate i se face rău, am continuat eu, și-or vedea nădrăgarii un pui de dac mort...

- Cobe tâmpită!, mi-a șuierat Claustrina aplecându-se spre mine și mângâindu-mă pe fruntea leoarcă de sudoare.

Doi călători leșinaseră între timp, dar în privirile celorlalți se vedea clar invidia față de cuplul nostru atât de armonios...

Normal și cum șade bine unei familii de intelectuali, imediat după ce am coborât din tren, Claustrina căzând spectaculos de pe ultima treaptă și arătând lumii sfoara căreia în limbaj comercial i se spune bikini, ne-am repezit la celularele de la oblânc să raportăm acasă că am ajuns cu bine pe litoral. O parte dintre supraviețuitorii coborâți din trenul-cuptor având instalație de aer condiționat care nu lăsa temperatura să coboare sub patruzeci de grade Celsius, erau oameni serioși, gravi, vorbeau singuri despre TVA, Remeș, NATO și se chinuiau să numere fără calculator ordonanțele de urgență ale Guvernului. Se nervau, o luau de la capăt... Dar cei mai mulți umblau de colo-colo pe peron vorbind tare și importanți la celulare...

- Auzi, fă, striga un individ încălțat cu bocanci de schi, vezi de porceua aia și cheamă veterinaru'... Cum, de ce, toanto? Păi, nu-mi zăsași tu că are ceva? Oleo, parc-ai fi din Caracal, fi-r-aș al dracu', că rămânem fără trichineloză tocma de Crăciun... Ei, ghlumii, ce naibii! Tu nu pricepuși că făcui un spirit de glumă? Da' să nu uit: vezi, poate-l culci pe veterinar iară la noi, că vă spintec pe ambii – să dea dracu'! Bine, tu, pa!

Pe mine m-au impresionat întotdeauna oamenii hotărâți, chiar și bărbații, așa că, într-un moment de entuziasm inconștient, m-am apropiat de el și i-am zis:

- Felicitări, domnule, mă bucur că ne-am cunoscut, pe mine mă cheamă Haralampy...

S-a uitat la mine ca la un praz uscat și m-a întrebat:

- Zăsași ceva, neică? Poftim o mie și caută-mă rapid la Kilometru' 7... Plecași? Veniși ?

- Hallo! Hallo! țipa o voce de femeie isterică. Hallo, puiuț, m-auzi? Am ajuns cu bine... Cum, de unde vorbesc? De pe Aeroportul Vnukovo! Ai în cap sticksuri? Din gară vorbesc, dragă, de pe peronul din Constanța, ca să vezi că te iubesc. Stai

liniștit, dragă, că nu mă încurec cu nimeni, că doar sunt cu mama și cățelu' și nu-mi arde de alea... Ai uitat că am probleme cu burta? Vorbesc încet? Doar nu vrei să strig să mă audă toți pe-aici că am făcut nouășpe avorturi și știi bine că numai din cauza ta, fiindcă ești ca un măgar, fi-ți-ar... că mă faci să mă dedau la mahalagisme, zău! Bine, las' că fac plajă îmbrăcată cu rochia de seară ca să nu mi se vadă picioarele... Gata, mami, gata, am terminat, lua-l-ar dracu de ardelean prost, că iară mă innervă...

- Buni! Buni!, țipa Șvarțeneger-Ion-Ronaldo-ul nostru, mami nu l-a lăsat pe păgânu să mă dezbrace de costumul național...

Evident, păgânul eram tot eu...

- Bine, mă, tâmpitomanule, urla la un celular minuscul un individ gras, dezgolit până la brâu și cu pantaloni scurți, mă trimiți la Constanța ca pe-un fraier? Care domn cu mustață horthystă și cu chelie, mă, băga-te-aș în... Să mă scuzați, își roti el privirile de bou ajuns la capătul brazei, dar așa e când ai de-a face cu idiomani...

Aglomeratie, celulare, vorbe și un ins cu mutră vestsălbăticiană care i-a zis altuia privind spre nevastă-mea:

- Pfu, ce planetare are tipa! Ce zici, i-o suflăm lu' nenea ? „Nenea” fiind eu...

Claustrina a fost totdeauna o fire sensibilă, mai ales la complimente, așa că a reacționat prompt zicând cu voce tare:

- Auzi, iubitul, ăsta vrea să mă sufle în fund...

În jurul nostru, pe o rază de vreo zece metri pătrați, s-a lăsat o liniște de piramidă keopsiană, iar eu am dorit sincer să fiu undeva în Triunghiul Bermudelor.

Odată terminate formalitățile de pe peron – complimente, celulare, suflat în... etc., – am aflat că nu trebuia să coborâm

deoarece acceleratul ne-ar fi dus până la Mangalia, adică exact unde aveam noi de mers.

- Parcă suntem Proștii lui Rebreanu, s-a enervat Claustrina.

- Sau Idiotul lui Dostoievski, mi-am spus și eu părerea.

- Nu te mai da important, că mă innervezi, mi-a aruncat peste umăr.

Avea dreptate.

- Mergem cu taxiul, a hotărât , că doar n-o să ne ia o sută de mii...

Iar din privirea ochilor ei albaștri și frumoși, am înțeles că divorțul era mereu aproape, cu mult mai aproape decât Antena 1...

Taximetristul era un tip cu simțul umorului și s-a minunat:

- Ia uite ce românaș!...

- Sunt pui de dac nu românaș!, s-a îmbățoșat fiu-mi-o.

- Și cum te cheamă? a fost curios șoferul.

- Șvarțeneger-Ion-Ronaldo.

Nume care i-a provocat un șoc taximetristului din moment ce la prima intersecție a vrut să treacă printr-un autobuz. Noroc că nevastă-mea a țipat:

- Ce faci, domnule? Ne omori aici ca pe niște tâmpiți!

- Eu, doamnă ?! s-a enervat el. M-am răsturnat de cinci ori cu mașina și uite-mă-s teafăr...

Adevărul e că nu părea.

Dar, până la urmă, călătoria a fost fascinantă: am vizitat cam optzeci la sută din Constanța după ce șoferul ne-a întrebat dacă suntem din provincie, fiindcă el ne-a crezut turiști abia sosiți din Patagonia de Vest.

Și, n-aș putea să jur, dar cred că am ajuns la un moment dat chiar la Petromidia unde un grup de domni turci de la firma Akmaya jucau alba-neagra cu Radu Vasile, Radu Sârbu, Radu Berceanu, Radu Mamii și Radu-mă-Cheamă... Ai noștri erau cam pârjoliți de soarele tranziției, însă jucau puternic susținuți frenetic de galeriile de la Comtim Timișoara și Tepro Iași. Puțin mai la o parte, Bill Clinton trăgea la o poartă apărată legitim și necesar de domnul Emil Constantinescu sub privirile materne ale doamnelor Zoe Peter și Madeleine Albright. Și am fi mai stat acolo, însă Șvarțeneger-Ion-Ronaldo a zis că vrea afară, doleanță care suna în vocea lui mai amenințător decât o guvernamentală ordonanță de urgență. În limbajul nostru de familie impus de soacră-mea – o ardeleană vânjoasă, conservatoare și cu accent maghiar în grai – „afară” înseamnă veceu. I-am explicat șoferului situația, iar el a zis foarte bine dispus: „nici o problemă”, și a făcut o plecare de pe loc încât Mika Hakkinen cu McLaren și Michael Schumacher cu Ferrari cu tot ar fi rămas căpiați. Am traversat Constanța spre Agigea, după cum am aflat mai târziu, șoferul a oprit lângă niște boscheți și i-a zis puștiului:

- Aici.

- Pot să cobor și eu puțin? a întrebat nevastă-mea cu timiditate și cu mutră de fecioară violată.

- Vai de mine, domniță! Pofțiți-pofțiți, a îndemnat-o șoferul începând să fluiera ceva între geamurile și-o horă maramureșană.

După nici un minut, de după tufa de boscheți am auzit țipetele desperate ale Claustrinei învârstate cu un hohot gros de răs și cuvintele liniștitoare:

- Noa, șazi fain, domnucă și fă-ți treaba că noi am mai văzt de-aestea, nu-i nici un bai doară... Zâua bună, dragă...

Claustrina s-a întors la mașină cu sfoara bikineză în mână și m-am bucurat că nu avea lasere în loc de ochi – că n-aș mai fi scris aceste rânduri...

După ce ne-a spus că nu are benzină să ajungă la Mangalia, ne-am întors în oraș și, într-o vreme, taximetristul ne-a lăsat în fața unui gang mirosind, de fapt duhnind a șobolani și câini plouați anunțându-ne cu voce gravă:

- Drept înainte, la cinci sute de metri e strada Titulescu.

- Dar noi trebuie să ajungem la Mangalia, m-am trezit și eu vorbind.

- Păi, e simplu, oameni buni: din strada Titulescu coborâți în port, luați troleul cinci care vă duce la gară de unde luați unșpele care vă lasă fix la Mangalia. Puteți merge cu trenul – aveți unul peste optișpe minute... Dacă prindeți un demaraj bun, îl ajungeți. Eu v-aș duce da' n-am benzină, așa că îmi dați obdoă de mii trei sute douăzeci și opt de lei și mi-a părut bine de cunoștință... Sece „Viteza” serele, vă urează bun venit pe litoral și noroc. La revedere, a mitraliat el cuvintele spre noi în timp ce nevastă-mea îi dădea hârtia de-o sută de mii.

Și a fost a doua plecare tip „Formula 1”.

- Și restul de la sută? s-a trezit Claustrina vorbind singură.

- Ce rest mai vrei, dragă ?, m-am enervat. După ce că te-a plimbat tot litoralul mai vrei și rest? Parcă ești soră cu Remeș, zău!

Important e că la ora unu din noapte eram instalați în holul gării din Constanța, asaltați de escadrilele de țăntari, dar fericiți și emoționați că ne petreceam prima noapte de concediu în anticul Tomis... De-abia atunci mi-am dat seama că nimic nu e mai înălțător și mai patriotic decât să dormi în gara unui oraș cu rezonanțe istorice după o zi de mers cu trenul prin caniculă și într-o aglomerație ca-n vremuri de bejenie. Până și

Svarteneger-Ion-Ronaldo a adormit cu zâmbetul pe buze; nu mai spun de Claustrina care adormise de-a dreptul fericită cu capul pe umărul unui rom vânjos și tatuat, care o mângâia pe frunte până prin zona sânilor. Și din nou mi-am zis: Doamne, ce puțin îi trebuie unei femei ca să fie fericită; cu mine adormea greu, vorbea în somn și, din când în când, îmi pocnea câte-un cot în stomac încât luam rapid poziția Cocoșatului de la Notre Dame, ediție actualizată și aproape definitivă. Holul gării era plin de lume, urlau copii somnoroși, sunau celulare, iar pe ușă năvăleau la intervale inegale valuri de aer mirosind a alge putrezite care, amestecat cu putoarea de transpirație, săpun de rufe și deodorante, ar fi putut ucide reprezentantul oricărei alte etnii pe-o rază de nouăzeci de metri pătrați. Dar nu și pe noi, puii de daci, având în dotare șapte vieți în piepturile tot mai arămii. S-ar fi întâmplat la alte popoare, dar noi suntem prea versați în chestii de-astea. Și-apoi, ca să fim sinceri: ce însemna pentru noi o duhoare complexă pe lângă economia de piață? Deci, am adormit liniștit, am visat una-alta, iar dimineața i-am zis Claustrei:

- Auzi, iubito, știi că l-am visat pe Ovidiu ?

- Care Ovidiu, dragă? Ești nebun? Cu ăsta nu-i bine să ai de-a face nici în somn...

Era clar că o buimăcise de cap vânjosul...

- Adică, tu n-ai auzit de Ovidiu? Am întrebat-o cu disperare.

Nu puteam deloc crede că eram soțul unei femei atât de inculte, ca să nu spun tâmpită de-a binelea.

- A, cum să nu-l știu, iubitule, pe Ovidiu? De Ovidiu Grecea vorbești, nu?

- Bravo! Poți să mai tragi un somnuleț la pieptul...

N-am reușit să termin fraza: mi-a dat un ghiont în zona ficatului, că am leșinat și am visat-o pe Ana Blandiana vânzând arpagic în Piața Universității...

Iar când ne-am revenit cu toții și am descoperit că ne dispăruse o sacoșă împreună cu „vânjosul” care o mângâiasse pe Claustrina, am consolat-o cu o oarecare malițiozitate:

- Adică, tu ai crezut că ăla te-a mângâiat degeaba ?

La Hotelul Callatis din Mangalia, ne aștepta o surpriză: abia am intrat pe hol și o recepționeră, bună producătoare de infidelități și infarcturi miocardice, ne-a întrebat:

- Sunteți familia Haralampy din Corinteni din Deal? Aveți o telegramă...

Claustrina era gata să leșine de uimire, dar și-a dat seama că n-avea nici un rost, fiindcă pe mine nu mă impresionează chestii din astea.

Eu, dacă nu dorm o singură noapte în patul meu, îmi simt adrenalina răscolită, devin necontrolat și agresiv, așa că i-am zis:

- Precis a murit maică-ta, Dumnezeu s-o ierte...

Utopică supoziție!

Dar declanșasem unul din momentele în care amândoi suntem pătrunși de regretul că ne-am cunoscut. Însă avem atâta bun simț să o întoarcem spre umor și, ea sau eu, nu contează, fiindcă gândim la fel, îi zicem celuilalt:

- Dacă murim careva, o să-ți iau o coroană de flori splendidă...

- ... Și mai trebuie să vă spun, a continuat personificarea infidelităților, că la hotelul nostru a venit o delegație din Occident, așa că am evacuat toți autohtonii, iar pentru dumneavoastră am aranjat să fiți cazați la Hotelul „Florica” din stațiunea Neptun. E la doi pași...

- Okei, am zis gândindu-mă imediat că Neptunul este oaza de liniște pentru majoritatea personalităților românești, în frunte cu Ceaușeștii; păcat, însă, că nu toate sunt duse în ziua de Crăciun să cadă în genunchi la zidurile Târgoviștei...

Dar, să nu ne pierdem speranța; Dumnezeu e sus și vede, numa'că Dracu-i jos și face - ăsta-i skepsisul, cum bine zicea un fost coleg care înjura toată ziua politicienii și care a avut un accident stupid de circulație murind pe loc. De circulație și stupid, fiindcă se plimba prin parc, a călcat pe ceva moale și alunecos, a căzut cu tâmpla de colțul unei bănci și dus a fost. Paradoxul e că respectivul colț de bancă era singurul rămas întreg după asediul tinerimii progresiv-vandaliste. Gurile rele spun că l-ar fi împins cineva, însă din cercetări nu a rezultat, așa că, deocamdată, nu a mai fost dezgropat a șaptea oară cu scopul finalizării dosarului.

Scuzați paranteza.

... Textul telegramei era scurt, ultimativ și chiar amenințător: „Veniți urgent careva. Stop. Că a născut Clementina. Stop.”

Clementina e capra soacră-mii, iar pe mine, fiind în concediu, mă frământa profund chestiunea.

- Bun, am zis, și ce vină avem noi ?

- N-am terminat de citit, m-a atenționat cu asprime Claustrina. Și a continuat: „Capra mârliță țap vecin. Stop. Vecin pretinde Iezii. Stop. Și vă aștept urgent. Stop. Vă sărută dulce mama. Stop.”

- Mă bucur, am zis indiferent.

- Adică, tu crezi că putem admite un asemenea barbarism? Păi, iezii sunt copii de români să-i ia care cum vrea? Iartă-mă, iubitele, dar gândești infantilic.

M-am simțit mic, prost și-abia am întreat:

- Și, ce propui, iubito?

- Mai întrebi? Tu nu crezi că avem obligația morală să intervenim ?

Observ cu plăcere că nevastă-mea, după noaptea petrecută în holul gării, la pieptul tatuatului, s-a transformat mult, a devenit mai înțeleaptă, vorbește mai coerent...

- De acord, dar l-am adus pe Șvarțeneger-Ion-Ronaldo să doarmă o noapte în gara din Constanța și îl ducem înapoi? m-am impacientat.

- Nu, dragul meu, m-a liniștit Claustrina. Ca de obicei, tu complici lucrurile. Vei merge doar tu, fiindcă TU ești bărbat în casa asta, că dacă ar fi trăit tătucu...

Ferească Dumnezeu!, am gândit făcându-mi cruce. Tătucu, adică socru-mi-o, venea acasă beat-mort, îi zicea soacră-mii să-l trezească la șase dimineața și se culca în șanțul dintre gard și uliță.

Dar, fiindcă știu că orice act de nesupunere o transformă pe Claustrina în tornadă californiană, am zis:

- Bine, iubito, plec dimineață.

- Vin și eu! Vin și eu!, a sărit Șvarțeneger-Ion-Ronaldo. Vreau să văd ieduțiiiiii...

Cu mare mâhnire, încă o dată mi-am dat seama că acest copil, din punct de vedere mental, îi moștenește cu cinste, atât pe socrii cât și pe Claustrina.

Când am ajuns în stațiunea Neptun și am văzut hotelul „Florica”, am simțit mâna lui Dumnezeu mângâindu-mi scâfârlia. Am prins-o pe Claustrina de umeri, am strâns-o cu drag la piept și am sărutat-o cam unde bănuiam că se afla numele Tatălui ceresc, gest apreciat de ea prin cuvintele:

- Ce ai, mă, ești bolând? Ne vede lumea că ne dăm în spectacol fără sobor de preoți...

De-aceea o iubesc: că are umor și simțul realității.

Revenindu-ne din starea euforică, am constatat că ne lipsea ceva care, în afara perioadei de somn, tot timpul spunea: vreau aia, vreau aialaltă, vreau... Iar acest „ceva”, se numește Șvarțeneger-Ion-Ronaldo. Plecase de lângă noi și l-am găsit după vreo oră în brațele unei tipe care tocmai îl mângâia:

- Las' că tanti te duce în Belgia, apoi îi aducem pe mămica și pe tăticu și pe cine mai vrei ?

- Pe buni.

Asta s-o creadă el! De acord cu Belgia, dar fără buni!

- Cât dai pe el? am întrebat-o pe tipă.

- Negociem, mi-a zis.

Se apropia și Claustrina în fugă și s-a repezit la străină să-i smulgă copilul din brațe.

- Stai, dragă, i-am zis. Liniștește-te...Am aranjat cu doamna: îl vindem și ne mai luăm un televizor color.

- Nu trebuie, a zis viitoarea mamă, vă dăm noi...

- Care noi? a intrat și nevastă-mea în joc.

- Asociața de binefacere și protecție a minorilor abandonăți de familie, sau cu dificultăți mintale.

- Noa, ce zici? am întrebat-o pe Claustrina. Îl dăm? De fapt, fă ce vrei, eu merg să-mi iau bilet.

Negocierea s-a terminat repede: Claustrina, a cărei putere în braț o cunosc din situații familiale pe care, din pudicitate, nu le explic aici, i-a dat o palmă partenerei de afaceri demografice, încât aceasta s-a dezbrăcat pe loc și a început să cânte o arie din opera Olandezul zburător. Că, altfel, nevastă-mea ține la onoarea de mamă și de familist...

... Ajuns acasă la soacră-mea, am constat că în sat începuseră luptele de uliță pe motiv de Legea lui Vasile Lupu.

Era mare hărmălaie, urlau femei, plângeau copii, lătrau câini... în paralel se încăieraseră și Soacră-mea cu vecinul pentru iezii și când a văzut că veneam pe post de CLINTONATO, s-a înverșunat și mai și pocnindu-l pe vecin în cap cu sucitorul exact când acesta zicea:

- Ho, zăludă ce ești! Eu ziceam să iai și țapă' la tine, că eu și-așa nu am ce face cu el - bată-l Dumnezeu, că mi-a ros tot...

Soacră-mea s-a liniștit brusc, l-a bandajat pe vecini și-abia după-aceea mi-a zis:

- A, tu ce cauți aici, mă? Ai lăsat-o pe aia singură la mare?

- Da' nu trimisăși matale telegrama ?

- Eu ?! Apăi, eu am bani de telegrămuri ?

Exact ca-n filmele cu proști.

N-am continuat discuția. Inapoiat la Neptun, prima întrebare care mi s-a pus, a fost:

- Tăticule mi-ai adus iezii?

V-am spus că băiatul ăsta nu-mi seamănă!

- Nu, iubitul, i-am răspuns. Ei au mămica lor, trebuie să mănânce lăptic, să crească mari, să...

Vroiam să zic: să-i tăiem de Paști.

- Da' mămica a zis că mi-i aduuuuci, a început să miorlăie fiu-mi-o.

- Las' că merge mămica după ei la noapte...

Noroc că ea se afla în acel moment pe plajă.

Era spre seară, ultimele raze își făceau datoria bronzând tot ce întâlneau sub formă de trup omenesc, iar eu, plimbându-mă pe alei altădată interzise, auzeam de undeva zumzet important de discuții. Erau politicienii croind viitorul și binele țării în vremea concediilor. Să mai fi spus cineva că ai

noștri nu se strofocau, să mai fi auzit vorbe grele la adresa vreunui parlamentar... În acele momente aș fi fost în stare să-l sugrum. M-am emoționat atât de tare, încât era gata-gata să dau peste un ins care, topârcenian, mi-a spus cu un zâmbet straniu:

- „Circulați, vă rog!”

- Iarăși? am întrebat.

- Da, mi-a răspuns sec. Și nu uitați proverbul nostru strămoșesc: „Ciocu' mic și pasu' mare!”

Și i-am dat perfectă dreptate: de-aia mă aflam la Neptun? Să ascult vorbe parlamentare ?

În rest, totul a decurs normal, respectiv, în camera de hotel eram cazați șapte inși în două paturi. Singurul lucru care ne cam deranja, era acela că sforăiam toți formidabil, motiv pentru care stăteam mai mult pe balcon în bătaia fânțarilor înjurându-ne cu patimă. În șoaptă.

Iar alte evenimente nu au mai avut loc...

OMUL CU MAIMUȚA

„Nu știi alții cum sunt” și nici nu mă interesează. Aud, văd, citesc și tac. Nevasta-mea zice că de frică, eu că din respect pentru arborele meu genealogic și reprezentanții săi legali: unchiul Haralampy și maimuța Terry. Pe ei îi știu, pe ei îi respect. Maimuța mi-a adus-o unchiul într-o toamnă. Ploua, bătea vântul și se apropia miezul nopții. Urmăream un western intitulat „Viața parlamentară în Triunghiul Bermudelor” și, la un moment palpitan, când așteptam cu sufletul la gură ca un cowboy dezlănțuit să-l pocnească pe șeriful senatului cu un ciomag fix în numele tatălui, aud soneria. Las westernul, deschid și, în prag, o maimuță. Repet: „nu știi alții cum sunt”, dar eu când văd în miez de noapte o maimuță la ușa apartamentului meu de la etajul șapte, îmi pierd uzul rațiunii și întreb ca orice ins aflat în pragul infarctului:

- „Scuzați, nu cumva ați greșit numărul?”

Intre timp a deschis ușa de la dormitor nevastă-mea crezând că venise cu cafeaua secretara de la serviciu; ea fiind o femeie robustă din punct de vedere psihic, nu a țipat, nu a spus nimic, ci a leșinat simplu și creștinește după ce a ajuns la baie unde s-a închis și trei zile nu a mai vrut să iasă. Eu, însă, caracter și mai puternic, am întrebat-o din nou pe maimuță:

- „Doamna, nu cumva ați greșit...?”

Ea nimic. Privește spre dreapta și rânjește sau râde, că întotdeauna am fost slab la zoologie... Iar din acea direcție

apare o chelie strălucitoare în lumina firavă a becului de pe palier, chelie dotată cu o protuberanță cât un sfert de banana situată exact pe vârful ei cel mai înalt. Din cauza ei l-am recunoscut imediat pe unchiul Haralampy... Ne-am îmbrățișat, ne-am bătut pe spate după un obicei din vremea ocupației sovietice, apoi unchiul a zis:

- „Nepoate, ți-am adus chestia asta – chestia fiind maimuța – am găsit-o legată de gard și-am zis că tu, ca intelectual și politician, poate că o folosești la ceva, că de proastă e destul de deșteaptă...”

Cum să nu: îmi lipsea o asemenea vietate precum o ciroză în noaptea de Anul Nou! Dar, nefiind noapte de revelion, nu se cădea să le pun nimic de mâncare musafirilor, mai ales că nici nu aveam ce. Drept care ne-am așezat tustrei – unchiul, eu și maimuța între noi – în fața televizorului. Westernul nu se terminase: majoritatea cowboylor se sculaseră în picioare și scuiپau spre șeriful senatului. Mi-am scuiپat în sân, ceea ce a făcut și Terry, tot la mine... După care mi-a zâmbit afectuos, înțelegător și complice.

- „Unchiule, am zis în șoaptă, n-ar fi mai bine să închid televizorul? N-aș vrea ca doamna să-și formeze o părere eronată despre viața civilizată și politico-educațională...”

- „Nu, lasă”, a zis unchiul.

Până la urmă cowboy-i s-au liniștit întrucâtva. S-a înscris la cuvânt unul cu barbă, moment în care maimuța a sărit de pe scaun și a țocăit ecranul în dreptul bărbii. Doamne, ce poate să însemne un televizor color pentru o maimuță!, mi-am zis. Dacă acum și-ar da interesul, trecerea la stadiul de homo sapiens sau faber ar fi un fleac de câteva zile și nu mii de ani. A urmat la tribună un cowboy fără barbă. Animalul părea că dormitează, însă la alți bărboși, mai ales de la partidele din opoziție, a țocăit ecranul din ce în ce mai pătimașă. Spirit de gașcă, mi-am zis

bătând-o pe spate cu simpatie. Mi-a tras și ea o labă încât o jumătate de oră am văzut filmul în relief. Când mi-am venit în fire, strămoșa striga:

- „Jos neocomunismul! Trăiască monarhia!”

Auzind-o, câteva momente am rămas pe loc repaus din punct de vedere mintal, abia într-un târziu reușind să exclam în deplină concordanță cu starea psihică a unui ardelean cumsecade:

- „Nii, mă: asta grăiește!”

- „Apăi, cum!”, s-a minunat unchiul de neștiința mea”.

Drept care, după terminarea filmului, ne-am bucurat cu toții de cunoștință. Din păcate, din lipsă de spațiu și paturi, a trebuit să-l culc pe unchiul cu maimuța în camera mică, unde am doar o canapea. Dimineața i-am găsit dormind: ea agățată-n coadă de candelabru, el plin de zgârieturi pe față. Pentru că unchiul face parte din partidul de guvernământ. Nu știu, că nu mă pricep la politică – treaba lor...

MIJLOACE MODERNE DE TRANSPORT

Exact acum o săptămână, doamna Sarina Mitocănaru de la Serviciul „Pripoare și pajiști”, a publicat în ziarul Vichendul de Nord un articol care a făcut valuri, mai ales în sânul conducerii. Și trebuie să spunem imediat că avem un sân la conducere cum puține țări sud-est europene se pot fâli cu așa ceva, și care a ajutat substanțial - de ce să nu recunoaștem cinstit? „la cumpărarea de acțiuni de către investitorii străini. Vorbim despre sânul doamnei managerie Claudița fostă Cotănoiu și căsătorită Al Rashid, care sân, când se revarsă amenințător peste tăblia biroului spre directorul adjunct Nădășan, acesta începe să transpire și își aprinde simultan două țigări Kent, chestie constatată atât de secretara Ofelica Clantă, cât și de femeia de serviciu, doamna Valerica Hârlău... Însă, cu ocazia articolului, Nădășan nu și-a mai aprins țigările, ci a răbufnit:

- Ați citit, doamna manageră generală, stupiditatea scrisă de doamna Mitocănaru?

- Da, a răspuns sec Claudița. Și care-i problema? a întrebat privindu-și subalternul exact în zona nasului despre care spusese unei prietene intime și discrete:

- Tu, are un naaaas! Da' te mai poți încrede în folclorul de azi? Că, vorba ceea - cred că n-ai microfonașe pe-aici:

*Astăzi viața fără viagră
E mai rea ca o pelagră...*

În câteva zile, de la prietena discretă, un sfert din populația orașelului știa că managera generală de la S.C. PULBEREA S.R.L. este în mare amor cu adjunctul, fiindcă acesta are un naaaas...

- ... Și o știi pe Claudița, își încheia povestea prietena.

Dar tema discuției noastre de azi este articolul Sarinei Mitocănarului, al cărui titlu părea un semnal de spulberare a mentalităților comuniste: FOLOSIREA RAȚIONALĂ A CAPITALULUI UMAN ȘI ANIMAL - FACTOR DETERMINANT ÎN EVITAREA FALIMENTULUI. De fapt, și pe scurt, era vorba în articol despre achiziționarea a șapte măgari cu scopul de a-i folosi ca mijloace de deplasare în teren alături de cele 2 CIELO-uri și o DACIA break. Conducerea fiind receptivă la nou, mai ales că autoarea făcea trimitere la o afacere similară cu rezultate excelente, undeva prin America de Sud, a convocat AGA și, cu unanimitate de voturi, s-a hotărât să fie cumpărate cele șapte patrupeze „pentru nevoi stringente.” Alte amănunte sunt irelevante... Drept urmare, după câteva zile, în parcare de la intrarea în incinta firmei se aflau două autoturisme CIELO, o DACIA Break și măgarii care ronțăiau apatici niște paie furate (deocamdată) de paznic, urmând ca pe viitor fiecare salariat să contribuie la alimentația animalelor. Din hotărârea conducerii rezulta că salariaților li s-a acordat privilegiul de a opta pentru varianta bani sau combustibil, respectiv fân.

Până una-alta, s-a început construcția unui hibrid grajd-garaj, iar paznicul continua să fure iarbă de prin grădinile oamenilor sau din jurul stației de autobuz când acesta întârzia câte două-trei ore. Părea să se fi instaurat o anume armonie

care ar fi continuat mult și bine, dacă la o „operativă” tehnicianul Cătălin Bilbor ar fi tăcut din gură...

- Poate că eu sunt cam prost, a aproximat el.

Și se simțise în glasul său sinceritatea, plus că îl mai și liniști careva din sală:

- E sigur, Cătăline, fii liniștit...

Managera generală bătu cu pixul auriu în cana de cristal iar Cătălin Bilbor continuă:

- Deci, ca să mă exprim eufemistic, eu nu înțeleg, totuși, de ce avem noi nevoie de măgari...Mi se pare de-a dreptul oribil de compromițător ca o firmă prestigioasă, cum suntem noi, Pulberea, să folosească pentru delegări asemenea mijloace...

- Doar în județ, îl liniști cineva din sală.

- Mai concret, domnule Bilbor, l-a rugat managera generală.

- Deci, eu nu ies pe poarta întreprinderii călare pe măgar! Am fost operat de hernie și...

- Dar e un animal biblic, domnule, l-a atenționat vocea din sală. Mai știți? Fuga în Egipt, chestii...

- Da, zise managera absentă. Altcineva...

- Consider, zise un inginer tânăr, că problema măgarilor trebuie privită în perspectivă și mai ales ca o idee care este absolut necesar să fie acceptată...

- Da, altcineva...

Până la urmă cei prezenți căzură de acord că, măcar o anumită perioadă, mijloacele de transport trebuiau folosite în paralel și prin rotație. Așa stând lucrurile, luni dimineața la poarta întreprinderii așteptau să plece pe teren un CIELO, DACIA și DOI MĂGARI. Era prima încercare de folosire a

măgarilor pentru plecarea în delegație, în consecință, la ora șapte și-un sfert majoritatea funcționarilor participau – într-un fel sau altul – la marele eveniment. Apărură și cei doi inspectori cu serviete diplomat și se apropiară de măgari, în timp ce se auziră câteva bătăi din palme, iar cineva de la o fereastră strigă:

- Domnilor colegi, să luați bujii de rezervă...

- Și curelele de ventilator, strigă altă voce.

- Încercați-le semnalizarea...

- Și frânele.

- Verificați-ii la aneze...

Sosi și managera. Zise:

- Gata, băieți – plecarea!

CIELO și BREACK-ul plecară.

Un măgar clătină din cap și sforăi.

- A pornit motorul, constată Cătălin Bilbor. Hai, cine se urcă la volan ?

- Eu, zise un inspector.

Își trase pălăria pe ochi, se apropie de animal și-i zise:

- Sper să nu avem probleme...

Însă nu reuși mare lucru: măgarului nu-i ardea de plecare pe teren. Făcu ce făcu și își trânti pe inspector cu capul de gard, îi călcă servieta și pălăria în picioare apoi, după cum traduse portarul, îl înjură printr-un muget de ființă profund jignită în amorul propriu. Inspectorul se culese cu greu de pe jos și spuse că, întrucât avea de întreținut o familie formată din trei persoane plus mama-soacră, el abandonează lupta considerând-o inumană ca și, de altfel, însăși atitudinea măgarului. Se creă un moment penibil: celălalt inspector spuse că nci el nu se simțea suficient de pregătit moral să înfrunte un

astfel de adversar. Ba chiar se jură că i-ar fi făcut o mare, chiar inegalabilă plăcere o ieșire pe teren cu un asemenea mijloc de transport, dar că, din respect pentru sănătatea colegul lui, se simțea obligat să-I fie alături pentru a-i da îngrijirile necesare. Însă șeful serviciului Pripoare și Crânguri luă spusele lor drept glume și zise:

- Vă e frică, asta e!

- Aia zic și eu se auzi vocea lui Cătălin Bilbor. Arătați-le Dumneavoastră cum și ce...

- Doar nu crezi că mi-e frică și mie...

- Eu !? Apoi, nu vă cunosc ?

Vrusese să adaugecă îl cunoaștea toată lumea de când, cu ani în urmă, întrase călare în restaurantul Bachus Dezlănțuit...

Șeful serviciului prinse animalul pe picior greșit și i se săltă în spinare, dar se luptă degeaba să-l pornească din loc. Adevărul era că nici nu știa cum să-l îndemne, așa că apelă la colegi și la subalterni, care puseră imediat umărul la împins, însă tot fără nici un rezultat. Atunci Cătălin Bilbor zise:

- Domnu' șef, să încercăm cu foc. Ne aflăm în prag de iarnă și toate mijloacele de transport pornesc mai greu, darmite măgarii...

- Așa-i, așa-i!, strigă vocea de la fereastră.

Într-adevăr, ideea era excelentă, așa că cineva aprinse un ziar și plimbă flacăra pe sub burta măgarului. Cu un răget disperat, acesta demară vijelios și, în aclamațiile celor prezenți, dispăru imediat după coleț în timp ce șeful serviciului, care reușise să-l apuce de urechi, începu s-o strige pe maică-sa.

Drept consecință aincidentelor menționate, în după-amiaza aceleiași zile, se luă hotărârea ca noile mijloace de transport să participala un curs de perfecționare și adaptare împreună cu cei doi inspectori. Iar pregătirea trebuia să fie cât

mai intensivă și mai eficientă în vederea obținerii unor rezultate scontate și superioare. Dar să se pună accentul, în special, pe ideea că munca de teren era grea, într-adevăr, însă noaptea se dormea la hotel, ca toți oamenii, mă rog, mĂgarii în hol, dar orișicĂtuși...

MĂTUȘA DE PE MALUL DREPT AL TAMISEI

Aseară, pe balconul Malagheniei, se lingea un motan în fund. „Nu știu alții cum sunt, dar eu” când văd petrecându-se vulgarități în apropierea ființei iubite, îmi pare Universul un maidan care compromite grav și iremediabil efortul Divinității de a crea lumea viețuitoarelor inteligente. Asemenea situații îmi provoacă stări sufletești gata să mă arunce în depresii cu consecințe sinucigașe din care abia-abia reușesc să ies ajutat de 3-4 pălinci din zona Bihor-Satu Mare-Sălaj. Dar partea și mai rea a lucrurilor este că, datorită pălincilor alunec într-o reverie alcoolică atât de adâncă, încât visez tot felul de monstruoziități, cum ar fi, de pildă, trichinela spiralis cu figură de politician, sau intrarea noastră în Europa prin Cecenia, protejați de trupele KFOR din Kosovo. Fleacuri alcoolice, deși ultima dată am visat ceva mai special, adică am văzut clar un traseu de intrare în Europa jalonat de indicatoare pe care scria ba FMI, ba NATO, ba... Plus că, pe un panou ceva mai mare, era desenat însuși Bill Clinton în brațele Monikăi Lewinski arătând spre o pancartă inscripționată cu două litere uriașe – U.E. – încrucișate sub formă de X. Însă, când am dat pancarta la o parte, ne-am dat seama că ne aflăm exact la intrarea în Labirintul Ariadnei, drept care un concetățean mai aprig dintre ai noștri, care semăna cu Doru Octavian Dumitru, a exclamat cu năduf:

- 'Ț-ai dracu' de occidentaloi!...

Numai că fiica lui Minos era invitată la „Surprize, surprize”, sau la „Duminica în familie”, că nu se vedea bine din cauza ecranului cam încețoșat, și luase și ghemul cu ea. În concluzie, am început să orbecăim ca bezmeticii pentru a scăpa cumva de devorarea monstruosului Minotaur al tranziției. Din când în când, câte-un halucinat striga:

- Hai, mă, că am găsit firu'!...

Găsea pe naiba! Erau, de fiecare dată, niște zdrențe pe care un chițibușar-cârtitor deslușise aceste câteva cuvinte: „Te-am purtat din loc în loc / Ca pe-un mare dobitoc - hă-hă-hă!”

Dar insul s-a spălat repede pe mâini zicând:

- Nu se referă la mine, ci la...

Atunci, s-a auzit o voce gravă, marțială de-a dreptul:

- Cetățene, vrei să-ți putrezească ciolanele în tranziție?

Abia atunci am observat că, între noi, era un tip cu ziar și pălărie.

- Dar ăsta-i Labirint, s-a supărat omul. Atâta lucru știm și noi...

- Vorbești prea mult și consumi oxigenul, a mai zis vocea cu asprime și dacă pune domnul Remeș taxă pe oxigen, tot voi vă supărați...

- Așa e! Așa e! am urlat cu toții. Să vorbim mai puțin...

- Părerea mea, ca analist economic, s-a auzit o voce, este că ar fi indicată o măsură care să stopeze supraconsumul de oxigen la urcarea scărilor începând cu etajul trei al blocurilor. Consumul haotic de oxigen în condițiile în care pătura de ozon e tot mai subțire, mi se pare revoltător. De aceea, ordonanța de urgență care va prevedea cantitatea de oxigen pe cap de locuitor, mi se pare o măsură absolut legală și corectă. Care dai, mă? Da-o-ai în mumă-ta!...

Dar aceasta nu fusese destul: am visat îngrozit și cu zvârgoleli că, în prealabil, trebuia să dăm o raită pe la Triunghiul Bermudelor și să hoinărim fără prejudecăți bolșevice prin Catacombele Odesei, cunoscute la noi sub denumirea codificată de Tunelul lui Ciorbea... Acolo, după ce am intrat în Tunel, am auzit o voce semănând, într-adevăr, cu a domnului Victor Ciorbea:

- Uite, fraților: vedeți luminița aia? E la capătul tunelului. Hai, ș-om mere...

Numai el vedea luminița – noi nu, așa că l-am urmat o vreme, după care unii au început să se agite și să strige lozinci antiguvernamentale și antiprezidențiale, printre ele răzbătând chiar o voce cam isterică:

- Jos Ceaușescu! Trăiască și înflorească dictatura postdecembristă! Uraaa!

L-am recunoscut imediat pe un fost și apreciat activist Nu ne-am mirat, fiindcă omul era semileșinat de foame și începuse să vorbească singur, ca tot românul.

Oricum, cineva l-a aplaudat strigând:

- Bravo, domnu'! Zi-le, fi-r-ar ai...

- Iar vorbiți ce nu cadrează? a întrebat tipul cu ziar și pălărie.

... Revenind la trichinela spiralis, pe care o visez personificată în cele mai surprinzătoare forme, trebuie să mai spun că cimitirul din cartierul nostru – Coryntenii de Sud –, este suprapopulat de adormiții întru Domnul din cauza respectivului produs șobolano-porcesc. Aceasta pentru că vrăjiți fiind de numele virusului, care le sună în urechi poetic, zglobiu și atrăgător, locuitorii cartierului cred că aud clopoțelul Sfântului Petru cheamând la micul dejun regimentele de îngeri din schimbul trei. În consecință, și în deplină armonie cu majorarea

prețurilor, tarifelor, taxelor și noilor accize, ei consideră virusul un aliment care înalță omul din punct de vedere spiritual, ca atare consumându-l preparat sub formă de tocăniță cu mămliguță, ambele tăvălite pentru înnobilitare în mujdei de usturoi. Unii mai scapă, devin ilegal de veseli pentru societate și umblă fluierând prin oraș până când autoritățile îi repartizează la unul dintre cele trei balamucuri din zonă...

Îi îmi tot vine în minte motanul de pe balconul Malagheniei...

În acel amurg mi-a trecut prin minte să mă sinucid în fața National Agency Special Protection Animal (NAȘPA), adică, pe românește: Agenția Națională de Protecție Specială a Animalelor, denumire care, nesunând cât de cât americană, ne-ar secera da capo al coada intrarea în Europa fie și pe sub furcile caudine... Deci, acolo, la NAȘPA, am cunoscut cândva un director cu figură de bou și cu uitătură de motan ținut în ploaie de toamnă, care credea cu sinceritate cuceritoare, dar distrugătoare pentru teoria darvinistă, că Dumnezeu a creat întâi o corcitură homo-motanus din coada căreia, mult mai târziu, l-a creat pe Adam din coasta căruia... (v. povestea cu Facerea (Cap. 2, vrs. 18-23, de care ne vom ocupa într-o lucrare privind exclusiv evoluția viețuitoarelor patrupede, tripede și bipede în zonele cu relief carstic ante și post tranziție).

- Deci, explica și susținea directorul-om de știință, din coada respectivei corcături, au luat ființă mai apoi cozile ceaușiste, cozile de topor, precum și o parte dintre politicienii care au făcut de tot rahatul (pardon de expresie) istoria universală a omenirii, modernă și din ce în ce mai contemporană...; însă legătura cea mai clară dintre homo-motani și omul zilelor noastre, se înfierbânta directorul – este faptul că un procent tot mai necruțător de hominzi aduc

îngrijorător de bine, din punct de vedere moral și comportamental, cu aceste patrupeze care umblau în trei picioare, fiind, deci, cam dezechilibrate, și căroră, doar din respect pentru știință, nu li s-a spus tripede (termenul fiind utilizat, totuși, în cercurile de antropologi dar cu sens oarecum peiorativ). Nenorocirea cea mare-i că, în zilele noastre, acești strămoși fideli ai omului au dispărut aproape cu desăvârșire lăsând în urmă o vietate asupra căreia Dumnezeu și-a cam declinat răspunderea în ultima treime de secol, refuzând să-și mai asume paternitatea asupra unei vietăți care nu mai semăna deloc cu ceea ce-și imaginase El. Drept care a făcut-o uitată pe mâna unui comando belzebutian, coordonat de Antichrist, aripa tânără a comando-ului fiind cunoscută la noi sub denumirea de Foreign Parotion Special, pe românește și în traducere liberă, Forțele Păroase Speciale (FPS); iar după cum transmite de la fața locului autorizatul și omniprezentul canal de televiziune CNN, se pare că discuțiile în vederea racolării depline și definitive, au apucat-o pe un drum constructiv, aflându-se tocmai pe porțiunea unde s-a achitat în întregime taxa Băsescu.

Acesta era crezul conducătorului instituției NAȘPA.

Pentru el, directorul respectiv a fost supus la tot felul de analize, teste psiho-socio-zoologice și întrebări mitraliate încrucișat de către documentatul domn Ion Cristoiu și încruntatul domn Cristian Tudor Popescu în cadrul emisiunii „Marius Tucă show – țineți aproape”. Însă, rezultatele n-au fost nici spectaculoase, cum s-a presupus și nici măcar cât de cât concludente, cum sperau specialiștii și familia îndurerată. A încercat ceva însuși Florin Călinescu la „Chestiunea zilei”, însă a realizat un fiasco excelent, dând-o în bară, deși-i trântise un spici atât de pornografic, încât el însuși a roșit de câteva ori, caz unic în istoria emisiunii. Dar cel mai trist și mai revoltător

lucru a fost că nimeni nu acorda teoriei directorului vreo circumstanță, oricât de mică, acesta fiind și mobilul datorită căruia abia după multe săptămâni de tergiversări și motivații politico-administrative și algoritmice preluate din S.F.-urile lui Isaak Asimov, s-a întrunit o comisie parlamentară compusă din reprezentanții întregului spectru politic. Comisia, prezidată prin rotație, evident algoritmică, după șaptesprezece ședințe în care componenții săi s-au acuzat vehement și reciproc dezavantajos de corupție, șantaj electoral, confiscarea revoluției din '89, abuzuri și distrugerea economiei naționale, a ajuns la concluzia că directorul Agenției trebuia menținut în funcție (cf. Ordonanței de urgență nr. 177.433/907 din 07.07. a. c.). Inșă, cum toate pe lume au un cap și-un nume, cum bine zice un interpret de muzică folk evadat parcă de pe Lista lui Schindler, până la urmă reprezentanții opoziției au reușit să-și impună punctul de vedere declarându-l pe director inapt, în subsidiar punându-i-se în cârcă și acuzația că nu făcea parte din nici un partid cât de cât istoric sau ceva mai contemporan. În plus, s-a pus condiția că, dacă directorul nu va fi demis și internat de urgență la un ospiciu, ea, opoziția, se va retrage din Parlament sau, în orice caz, va distruge toate cvorumurile pe perioadă nelimitată. Drept care împricinatului i s-a luat o declarație sub prestare de jurământ că în vecii-vecilor nu va mai pomeni de homo motani fiind apoi internat la un spital de nebuni. Iar opoziția și-a trecut în cont o victorie zdrobitoare asupra coaliției aflată la putere, sondajele din ziua următoare ilustrând cu prisosință acest lucru.

Până una-alta, demoralizat de halucinația cu motanul și de gândurile închise la culoare care mă bântuiau, am pornit spre primul telefon public ca să-i spun Malagheniei de ce nu o mai puteam vizita... Mi-a răspuns maică-sa, foarte stupefiată de întâmplare, și s-a jurat că motanul nu era al lor, ci al unei rude din Germania stabilită la Londra, pe malul drept al Tamisei...

- Dar ce importanță are malul? am întrebat-o.

- Are, dragul meu, fiindcă toți ne acuză că suntem cu stânga lui Iliescu...

Deci, acea rudă venise în vizită de documentare în „legătură cu câinii vagabonzi maltratați de vampirii urmași ai lui Dracula” – citat textual din memorie din declarația sa televizată. Fiind în vârstă de peste o sută de ani și mare iubitoare de animale, ruda vizitatoare venise și în calitate de vegetariană care nu mâncase carne în ultimii optzeci și șapte de ani...Din păcate, a confundat motanul plin de râie cules dintr-un container, cu un cățeluș de rasă și toată ziua întreba afectată și cu accente de profundă indignare:

- Te țe nu hlatră baskervilu'?

Evident, era vorba despre Câinele din Baskerville, iar întrebarea a fost considerată perfect legitimă fiind puse la bătaie o seamă de circumstanțe, între care a fost inclusă seninătatea cu care oamenii de la o anumită vârstă judecă lumea, lucrurile și chiar ființele; de asemenea, viitoarea mamă-soacră și Malaghenia, au fost obligate să țină seama că ruda din Germania putea să probeze cu fotografiile că fusese prietenă intimă cu prozatorul-părinte al animalului și al celebrului detectiv Sherlock Holmes. Noi nu punem întrebarea, firească de altfel: „cât de intimă fusese acea prietenie”?, pentru a nu o face pe doamnă să prindă roșeață în obraji confectionați din carton-mucava și să ne trezim cu vreo vorbă pusă la investitorii străini să mai vină...Că tocmai se închiseseră vămile, gările și aeroporturile, fiindcă nu mai făceau față la marea invazie a acestora. În aceste condiții, aproape că îmi venea să renunț la legătura cu Malaghenia care dura de vreo nouă ani, timp în care ea s-a căsătorit de trei ori cu un fost coleg de facultate, după cele trei nereușite fiind declarată de ins inaptă, impotentă și retrogradată în funcția de servitoare tâmpită, sugerându-i-se că

avea să rămână fată bătrână și proastă. În încheiere, Malaghenia i-a aplicat individului un genunche care l-a băgat într-o inconștiență de unde și-a revenit incomplet doar în salon, proaspăt operat de vătămătură.

Cu viitoarea soacră puteam prelungi discuția la telefon cam două zile, ea vorbind cam cât Florin Piersic, Mihaela Rădulescu și Florin Călinescu la un loc, fiind și realizatoare de emisiuni la un post de radio local, unde vorbește până când cineva îl cheamă pe bărbatu-so care, împreună cu trei redactori, abia reușea s-o zmulgă din fața microfonului. Cazul se pare că nu e unic; cercetările continuă. Din păcate, conversația noastră a fost întreruptă cu brutalitate de Malaghenia care mi-a zis la telefon:

- Auzi, bă, față, dacă mai faci pe motanu'-n călduri, îmi bag picioru'-n ea de relație! Ne întâlnim peste o oră la Covrigăria „Ciumpăvita”, să lămurim treaba... Să-ți traduc ce-am zis?

Și a trântit receptorul.

Că ne vorbim cu „băi” și „fă”, nu înseamnă că nu ne iubim, doar că așa conversăm noi codificat și rezolvăm marile probleme amoroase: simplu, direct și eficient. E drept că mulți dintre cei care ne aud încep să privească în stânga și în dreapta, apoi se ascund prin ganguri și se furișează pe după colțuri crezând că nu mai au mult până ce vor fi citați ca martori într-un proces care va zguidui din temelii moralitatea orașului. Și așa destul de șubreziți după descoperirea unora dintre cele mai scandaloase legături amoroase de după căderea de la Zidurile Târgoviștei. Fraieri! Păi, ce, noi suntem oameni să ne dăm prin săli de judecată? Noi încingem câte-o bătălie garnisită cu epetete și înjurături pentru care niște prieteni comuni au recurs la comoții cerebrale de invidie...

... Covrigăria „Ciumpăvita” din cartierul nostru e un fel de patiserie descalificată, în care intră cine vrea și rămâne cine

poate din cauza unui miros căruia nu-i rezistă decât un motan surd, fără coadă și vidanjorii. Aceștia intră, se așează tacticși la masă și, după ce inspiră cu mare plăcere niște metri cubi putoare ambientală desfăcându-și pachetele cu mâncare oftând satisfăcuți, careva dintre ei exclamă:

- Doamne, ce bună-i o gură de aer proaspăt! Să nu fumați aici!

- Parcă miroase a cedină de brad, remarcă altul cu simțul olfactiv ceva mai dezvoltat.

E o încântare să-i audă patronul firmei, un sudafrican căreia nu i-a mai trecut răceala de patru ani de când a preluat „Ciumpăvita”...

În vreme ce mirosul pestilențial oprește câte-un câine să intre făcându-l să urle a pustiu și a lună decembrie cu haite de lupi, iar muștele mai slabe de înger cad pe mese cu picioarele-n sus urmând să-și facă harakiri. Desigur, de-a lungul timpului, s-au întâmplat cazuri și mai tragice, cum ar fi cel al unei femei tinere și frumoase, care a leșinat la o masă, fiind apoi transportată în brațe la spitalul de urgență de către un individ care i-a tot făcut respirație gură la gură până când femeia a țipat exasperată:

- Da' nu mă mai linge, omule, nu vezi că-s în comă!...

Drept care „insul brancadier” aproape că a scăpat-o pe femeie jos, pe trotuar, pierzându-se apoi în mare viteză printre blocuri, în huiduielile mulțimii.

Stupefacție generală, suspans...

S-a aflat mai târziu că femeia n-a mai scos vreun cuvânt timp de trei zile.

În orice caz, dacă ar auzi cineva de la protecția consumatorului aprecierile vidanjorilor la adresa Covrigăriei

„Ciumpăvita”, ar da în icter mecano-energetic, sau ar cere azil politico-economic la CONEL pe post de femeie de serviciu.

... Malaghenia a venit mai repede decât mă așteptam și din nou mi-am dat seama de frumusețea și de deplina ei vitalitate. Ajunsă lângă mine, mi-a zis:

- Băi, frate, simt că am în mine o mulțime de energie cu care nu-știi ce dracu' să fac... Că ar trebui să-ți rad vreo două perechi de palme, că mă faci să ies din casă toamna când e toți bagabonții pe stradă...

- Ce ai, fă? Fi-ți-ar motanu' al dracu', că mă îngrețoșă când îl văzui că se linge în fund pe balcon la tine...

- Da',-i al meu, zăbăucule ?

- Acu știi că-i al mătușă-ta...

- Care mătușă, băi? Ai călți în cap ?

- Matusalemica de pe malul drept al Tamisei...

Îi i-am redat discuția cu maică-sa, după care ea mi-a zis:

- Dragă, ești un tâmpit, fiindcă te lași dus de nas de către alți tâmpiți, iar după chestia cu balconul, deocamdată, o lăsăm dracului de relație - okei ?

Okei-okei, da' când văd câte-un motan pe vreun balcon, nu mai știu alții cum îl rabdă...

Deva,

2 decembrie 1999 - 31 ianuarie 2000

SE DAU PRIME!

Şeful Departamentului Codri şi Imaşuri, se agită prin biroul ceva mai mare decât un compartiment şi, din când în când, exclamă:

- Le-arăt eu cine sunt, 'tu-le Pajiştea mării lor de lătrăi! Le-nchid eu pliscurile la toţi de data asta... Nici o primă la nimeni! Salut!

„Lătrăii” suntem noi, subalternii, ascultând liturghia şefului împietriţi, care cum ne-a prins momentul prin uşa întredeschisă, inclusiv colegul Neluţu Grindea, care se scobeşte discret în nas privind visător pe fereastră. Bine că nu intră nimeni în birou să-l vadă, că ne-ar compromite pentru veşnicie cu gestul lui de țăran urbanizat cu apucături ancestral-tribale.

- Scuză-mă, domnule, i se adresează colegul Spiridon de la „personal”, din care parte a țării spuneai că ești?

-De la Putineasa, răspunde Grindea de fiecare dată abandonând-și activitatea nazală.

Iar fața lui exprimă clar părerea de rău, ceea ce ne revoltă împotriva tuturor indivizilor de la „cadre” care vor să știe totdeauna totul.

- Fain sat, și cu oameni deștepți! exclamă cu prefăcută admirație colegul nostru Eugen.

- Mulțumesc, își înclină Grindea capul cu eleganță. Am să te propun cetățean de onoare...

Pentru neștiutori trebuie să spun că Putineasa este o localitate cu 7 case dintre care două sunt locuite de niște preistorici, fiecare trecut de nouăzeci și trei de ani, celelalte cinci atârând prin copaci în urma inundațiilor și alunecărilor de teren...

Dar facem liniște, să mai auzim slujba domnului șef de serviciu. Din păcate nu se mai aude decât un soi de gemete, semn că domnia sa se află în faza preinfarctului, ar spune cineva care nu-l cunoaște. Inșă noi știm că are suflet și caracter de oțel vidia, așa că Eugen zice:

- Cum, domnule ?! Adică, noi, componenți intelectuali ai acestui birou să nu avem parte de prime?...

La o asemenea întrebare ne simțim proști și doar colegul Grindea, revenit din lumea reveriilor, zice cu un oftat:

- Eh, dacă aș avea un tanc...

Și are dreptate...

„Cadristul” închide ușa dinspre domnul șef și ajungem la concluzia să punem mâna care pe ce poate și să asediem administrația; îl luăm ostatec pe director și mai vedem noi. Suntem gata să hotărâm ora și data atacului. Adică, până când intelectualitatea din țara asta să fie călcată în picioare? Incoformitate cu o frumoasă și trainică tradiție, discuțiile sunt aprinse, contradictorii și constructive, astfel că după nici două ore de dezbateri ne simțim bine pregătiți fizic și moral pentru o ceartă cum de multă vreme n-a mai avut loc pe meleagurile Departamentului nostru. Analizând, însă cu luciditate situația, „cadristul” spune că, de fapt este vorba despre două variante mari și late de rezolvare a problemei: să amenințăm conducerea cu greva generală ca ultimă și definitivă răfuială, sau să dăm un

atac prin surprindere pentru a obține o victorie rapidă, pradă de război – domnul director și cât mai mulți prizonieri, mai ales de sex frumos, precum bine zice colegul Grindea:

- ... Că sunt niște sexe faine pe la contabilitate, încât calci pe fidelitatea cea mai garnisită cu morală ca pe nimica, dacă îți zâmbește vreuna...

Și nu se știe unde am fi ajuns mergând așa din idee în idee, dacă nu deschidea doamna secretară ușa să-i spună „cadrifului”:

- Vă cheamă domnul director...

Numai la ultimul cutremur a mai fost așa liniște în biroul nostru, iar „cadriful” arată brusc a cioban care și-a pierdut oile prin Călimani și atacat subit de un icter mecanic. Parcă se află pe o navă cosmică ce nu reușește să se desprindă de pământ și trepidează din toate încheieturile. Cu greu am reușit să-l convingem că, pentru a ajunge la secretariat nu era nevoie să sară pe fereastră; l-am dus de trei ori până la ușă, i-am explicat ce rost avea clanța, dar abia a patra oară, după ce ne-a sărutat creștinește pe frunte a deschis ușa unui dulap-fișet să plece... Ne-am dat seama foarte bine ce era în sufletul său, așa că am păstrat câteva momente de reculegere, întrebându-ne chiar cam ar fi putut costa un buchețel de garoafe pe care să i-l fi dus la spital... Din nefericire pentru noi, altceva era cu mult mai important: acum când sofisticatele condiții tehnice permiteau, era clar că în biroul nostru se afla instalat cel puțin un microfonaș pentru ca domnul director să poată afla ultimile noastre înjurături și bârfe care îi erau destinate. Deci, auzise ce puneam la cale, și urma să înceapă balul, mireasa fiind „cadriful”... De fapt, așa îi și trebuie, fiindcă el e cel care ne trădează toate secretele de serviciu și strategico-militare. Până una-alta niciunul dintre noi nu mai e în stare să mai scoată vreo

vorbă; minutele trec din ce în ce mai greu, iar „cadrul” nu mai vine – ca-n poezia lui Coșbuc, dar când apare în rama ușii, ne dăm seama că temerile noastre au fost neîntemeiate... Zice din prag:

- Domnilor colegi, condițiile tehnico-economice ale firmei permit să ni se dea prime, doar că, momental, nu sunt bani. Urmează să se construiască o secție nouă, rentabilă, cu bani de la un investitor străin, așa că, într-un viitor apropiat vom fi trecuți la cele mai prioritare priorități și vom avea parte de cele mai colosale prime. Cel mult peste vreo șapte ani... Gaudeamus igitur!

Se tâmpise, sărmanul...

- Ei, șapte ani nu-i un veac, așa că poți da câte o bere, domnu' coleg...

- Ani?! țipă el. Domnilor colegi, dumneavoastră știți ce zi e azi?

Era tocmai Ajun de An Nou - cum de uitasem? L-am invitat și pe șeful departamentului, care depășise preinfarctul cu bine, și am pus de-o ședință unde am hotărât pe bază de cvorum să mergem să-l colindăm pe domnul director. Merita pentru felul cum ne bucurase cu primele de sfârșit de an peste șapte ani. Drept care, către miezul nopții ne-am dus la om acasă aflați într-o stare nesigură de responsabilitate intelectuală și l-am colindat la ușa vilei. Nouă inși - nouă colinzi lungi cu urări care îți furnicau pielea spinării și ar fi dezechilibrat din punct de vedere mintal pe oricine. Adică, ce nouă? A fost greu până ne-am pornit...Dimineața, pe la patru și-un sfert încă ne aflam în fața ușii directorului urlând colinzi și urări de an bun trecându-ne unul altuia a treia sau a patra sticlă de pălincă de Bihor de șaptezeci de focuri tărie.

Târziu, către amiaz, ne-am trezit la poliție cu oasele frânte de durere, probabil din cauza băncilor tari pe care ne culcaseră domnii polițiști. Dar nici nu a trecut bine Anul Nou, că rezultatele au și început să apară: ni s-au dat prime grase, iar domnul director umblă pe dealuri și cântă dintr-un fluier care zice că e-al tată-so, Avram Iancu.

In ceea ce privește problema primelor de Sfintele Paști, urmează să ne mai gândim, să mai punem de-o ședință...

Deva,
6 iulie 1999

CURRICULUM VITAE

AUTOBIOGRAFIC

-după dosarul de cadre-

La nașterea mea am avut parte de-un emoționant și spectaculos cadru mioritico-biblic, adică a căzut o stea. Era în vremea Crăciunului și unul dintre copiii-irozi, cel care ducea Steaua, a căzut cu ea cu tot în Mureș. L-au scos din apă semiînghețat, el continuând să cânte „Trei crai de la Răsărit” cu vocea doar puțin mai nesigură. Și a repetat acest singur vers până la recrutare când a fost întrebat:

- Cum te cheamă, tovarășe recrut, el răspunzând simplu, vesel și ostășește:

- Trei crai de la răsărit.

Toată comisia a rămas perplexă sau pe loc repaus, că nu se vedea bine din cauza fumului de țigară, după care tânărul a fost dat pe mâna unui psiholog, iar restul nu mai prezintă importanță – închis paranteza.

Mai târziu mi s-a spus că acesta a fost un semn divin, lucru foarte real având în vedere că mă caracterizează un comportament extraterestru, zic unii; de ins căpiat, zic alții. Dar, ca de obicei, adevărul e cam pe la ecuatorul problemei. Adică, ce e anormal că un băiețel – eu – a șterpelit pistolul șefului de post pe când acesta se afla între rîchițele de pe malul Mureșului într-o preafericită stare de împlinire erotică alături

de soția președintelui sfatului popular? Drept că jucându-mă cu alți copii, colegi de școală, unul a rămas fără patru degete la mâna dreaptă din cauza pistolului, dar și-așa nu-i plăcea să-și scrie temele, iar o coumnă de peste șapte mii de suflete fără măcar un stângaci era compromisă și sortită anonimatului pentru totdeauna. A scăpat de acest calvar numai datorită mie, lucru neapreciat nici măcar de profesoara de muzică de care mă îndrăgostisem în vremea liceului și care, văzându-mă cum o dezbrac din priviri cu o odioasă nerușinare, mă ridica în picioare și, cu o voce absolut divină, mă întreba, de exemplu:

- Câte opere a scris Verdi ?

- Una, răspundeam viguros și fericit: Opera de trei parale...

- Stai jos - doi!

Eram campion absolut pe liceu la nota doi, dar începusem să știu muzică! O visam și noaptea. Pe profesoară, cum se săruta cu directorul adjunct – bărbat frumos și inteligent, dar care, când începea să cânte la pianina liceului compoziții proprii dedicate profesoarei, urlau câinii ca în vremea foametei din '46...

Aceasta e o părtică infimă și prozaică a vieții mele. Ca și episodul cu palma pe care am dat-o la vârsta de trei ani unei femeie din sat care vrusese să mă ia în brațe. Mult mai târziu am aflat că respectiva era de-o frumusețe „Cum numa-n vis / Un demon se arată” și nevasta unui consătean mic de statură, bâlbâit și purtând tot timpul un chipiu sovietic. Nu există documente, dar toată comuna știa că insul avea unul dintre cele mai teribile nasuri de care se pomenise prin partea locului. Când ieșea Șumeghi pe la ora patru dimineța în târnaț să-și sufle nasul, organul respectiv producea un asemenea sunet, încât începeau să latre câinii de prin împrejurimi, iar unii consăteni, care participaseră la primul război mondial se băgau

pe sub paturi motivând în șoaptă că suna goarna pentru atacul la baionetă. Alte vremuri, alți oameni! Noroc că în comuna mea natală oamenii sunt cumsecade și părtași la suferințele semenilor, unul dintre ei zicându-i la Bufet, într-o seară:

„- Lasă, măi, Șumi, că, de cât să fii mare și prost, mai bine mic și căscat...”

Urmarea după acest moment compasiv îmi lipsește din amintire, fiindcă în timpul scandalului cineva a dat cu un scaun în lampa numărul 5 din local și nu s-a mai văzut nimic. Se auzea doar, din când în când:

- Dă, mă! Crapă-i capu' și bagă-l în mă-sa!...

Nu mai intru în alte amănunte argo-jargonice...

Făcând parte dintre conașionalii lui Eminescu, e normal că „Fiind băiet păduri cutreieram / Și mă culcam ades lângă izvor...” lăsând vitele să pască prin grâu și porumbul vecinilor, fapt cu consecințe directe și imprevizibile asupra integrității mele corporale. Moment biografic ne semnificativ. În continuare, precum orice bun și brav român, am început să scriu versuri. Constatând, însă, în scurtă vreme, că numărul poezilor depășea cu mult populația țării, m-am transferat la Departamentul Proză satirico-umoristică unde mai erau câteva locuri libere în Compartimentul „Umor negru”. La concursul organizat am participat singur clasându-mă al doilea cu coroniță de scai. Pentru primul loc se punea pe cap coroniță de spini... Cu asemenea gen de literatură am debutat în revista *Vatra* din Târgu-Mureș la o vârstă la care unora li se spune maistre confundat intenționat sau nu cu maestre. Revista era condusă pe-atunci de regretatul Romulus Guga – Dumnezeu să-l odihnească în pace –, care s-a mirat către Mihai Sin: „Auzi, ce-i cu Hurubă ăsta?” “Scrie proză satirico-umoristică”, a venit răspunsul. „Și așa e numele lui?! Dacă îl chema ceva cu escu sau măcar cu eanu... Dar m-au debutat. M-am fălit cu

proza către secretarul de partid care m-a lăudat: „Fain articol, singur l-ai scris?” I-am dat dreptate: și mie îmi venea greu să cred că eu scrisesem acea schiță intitulată „Probleme la blocul X7”. A doua oară am debutat la România literară după nouă luni de așteptare în sertarul biroului lui Vasile Băran, așteptare simbolizând ceva, dar eu n-am fost niciodată superstițios în probleme demografice... În continuare totul decurs normal, adică nu m-a mai publicat nici o revistă pe motiv că prozele mele erau bune, unele chiar foarte bune, doar că nu era momentul publicării și că ar fi fost mult mai bine să fi scris proză satirico-umoristică pozitivă, așa cum cerea partidul. Am încercat, n-am putut, deci nu m-au publicat, astfel că, totul, devenise de-o simplitate emoționantă. După Revoluție m-am înscris imediat la un curs de perfecționare după metoda Jerome K. Jerome, Cornel Udrea, Valentin Silvestru, Ephraim Kishon, Ion Băieșu, Mark Twain și încă vreo treizeci și șapte sau treizeci și opt de autori satirico-umoriști.

Iar alte evenimente n-au mai avut loc, drept pentru care am dat prezenta declarație de bună voie și nesilit...

- sfârșitul volumului întâi -



TIMIȘOARA

ISBN 973-551-206-8

